

Kongen i gult

Robert W. Chambers

1895

Indhold

Forord	5
Reparatøren af omdømme	7
Masken	51
I dragens gård	75
Det gule tegn	87
Demoiselle d'Ys	113
Profeternes paradis	135
De fire vindes gade	141

Forord

1. udgave.

Dette er en dansk oversættelse af udvalgte noveller fra Robert W. Chambers novellesamling ‘The King in Yellow’. Historierne er udvalgt og oversat af Dennis Iversen for forlaget *lovecraft* <http://lovecraft.dk>. Filerne er skrevet i markdown og er transformeret til EPUB og MOBI og PDF ved hjælp af gittobook (<http://gittobook.org>). Git repoet kan findes på <https://github.com/diversen/kongen-i-gult>. Rettelser modtages gerne og medtages i den næste version. Formaterne EPUB og MOBI kan købes på blandt andet amazon og google play books, mens HTML versionen kan læses gratis online på <http://gittobook.org/books/53/kongen-i-gult>. Ud fra PDF filen er en trykt papirsbog blevet skabt på <http://createspace.com>. Denne kan ligeledes købes på amazon samt andre steder.

Reparatøren af omdømme

Langs kysten skyer bryder bølger,
De to sole synker under søen,
Skyggerne forlænges
I Carcosa.

Mærkelig er den nat hvor sorte stjerner stiger,
Og mærkelige måner kredser på himlen
Men fremmed er stadig
Tabte Carcosa.

Sange som Hyades skal synge,
Hvor vingeslag af kongens ruiner,
Må dø uhørt i
Dunkle Carcosa.

Sang af min sjæl, min stemme er død;
Dø du, ubesungne, som ugrædte tårer
Skal tørre og dø i
Glemte Carcosa.

Cassildas sang i "Kongen i gult," Akt I, Scene 2.

"Ne raillons pas les fous; leur folie dure plus long-temps que la nôtre.... Voila toute la différence."

“Hån ikke de sindssyge; deres galskab varer længere end vores ... det er den eneste forskel.”

Hen mod slutningen af 1920 havde Amerikas Forenede Staters regering praktisk talt gennemført programmet, som var blevet vedtaget i løbet af de sidste måneder af Præsident Winthrops administration. Landet var tilsyneladende i ro. Alle vidste, hvordan spørgsmålene omkring løn og arbejde var blevet afgjort. Krigen mod Tyskland, hændelsen med Tysklands beslaglæggelse af Samoa-øerne, havde ikke efterladt synlige ar på republikken, og den midlertidige besættelse af Norfolk var blevet glemt i glæden over gentagne militære sejre til søs og - efterfølgende - General Von Gartenlaubes og hans styrkers pinlige flugt fra staten New Jersey. Investeringer i Cuba og Hawaii havde givet det dobbelte tilbage, og Samoa-området var sin pris værd som forsynings-station. Landets forsvar var i en fremragende tilstand. Omkring hver eneste kystby var der fæstningsværker; hæren under generalstabens øje var blevet organiseret efter det preussiske system, og den var blevet forstærket til 300.000 mænd, med en reserve på en million; og seks storslåede flåder af krydsere og kampskibe patruljerede de seks forsynings-stationer i havet. Og man havde efterladt en dampskibs-reserve, godt udstyret, til at kontrollere de hjemlige farvande. De vestlige gentlemen havde omsider erkendt, at uddannelse af diplomater var ligeså nødvendig som uddannelse af advokater; derfor var vi ikke længere repræsenteret i udlandet af inkompetente patrioter. Nationen var velstående; Chicago, som for et øjeblik var lammet af endnu en stor brand, rejste sig fra ruinerne, hvid og kejserlig; og smukkere end den hvide by, der var blevet bygget i 1893. Overalt erstattede god arkitektur den dårlige, og selv i New York opstod en pludselig trang til

anstændighed, som fejede store del af de eksisterende rædser bort. Gader var blevet udvidet; de var blevet ordentligt brolagte og belyste, træer var blevet plantet, pladser lagt ud, veje på forhøjede strukturer blev nedrevet og undergrundsbaner bygget for at erstatte disse. De nye offentlige bygninger og kaserner var fine eksempler på arkitektur, og det enorme system af stenkajer, som fuldstændigt omringede øen, var blevet omdannet til parker, som viste sig at være en gudsbenådet gave til befolkningen. Subsidiering af statens teater og statsoperaen bragte sin egen belønning. De Forenede Staters Nationale Akademi for Design var meget lig de europæiske institutioner af samme art. Ingen misundte Ministeren for De Fine Kunstarter; hverken hans stilling eller hans pligter. Ministeren for Præserving af Skov og Vildt havde en meget lettere tid; primært på grund af det nye system, som bestod af ridende Politi. Vi havde nydt godt af de seneste traktater med Frankrig og England; udelukkelsen af udenlandsk fødte jøder som et mål til selvopretholdelse, udviklingen af en ny uafhængig stat kaldet Suanee for de sorte, kontrol af indvandring, nye love om indfødsret. Den gradvise centralisering af den udøvende magt havde bidraget til den nationale ro og velstand. Nationen drog et langt suk af lettelse, da regeringen løste problemet med de indfødte, og det indianske kavaleri holdt op med at spejde i deres traditionelle kostumer for i stedet at benytte de retmæssige organisationers uniformer. Og efter den kolossale "Kongres for Religion" blev chauvinisme og intolerance lagt i graven, og venlighed og næstekærlighed begyndte at drage stridende sekter sammen; mange troede på, at det nye årtusinde omsider var ankommet, i det mindste i den nye verden, som trods alt er en hel verden i sig selv.

Men selvopretholdelse er den første lov, og USA måtte se på i hjælpeløs sorg, mens Tyskland, Italien, Spanien og Belgien vred sig i krampetrækninger af anarki, og Rusland, med udsyn fra Kaukasus, bøjede og bandt dem én efter én.

I byen New York blev sommeren 1899 indledt med afvikling af de forhøjede jernbaner. Sommeren 1900 vil leve i minderne af New Yorks befolkning i mange år; Dodge Statue blev fjernet, og i den følgende vinter begyndte agitationen for ophævelsen af de love, som forbyder selvmord, hvilket bar sin endelige frugt i april måned 1920, da det første statslige døds-kammer blev åbnet på Washington Square.

Den dag vandrede jeg ned til Dr. Archers hus på Madison Avenue, hvor mit besøg var en ren formalitet. Lige siden faldet fra min hest, fire år tidligere, havde jeg været plaget af smerter i bagsiden af hoved og hals, men nu havde smerterne været fraværende i flere måneder, og lægen sendte mig den dag væk med ordene om, at der ikke var mere, der kunne blive helbredt på mig. Det var næppe hans honorar værd at vide dette; jeg vidste det allerede selv. Men jeg kunne fint unde ham pengene. Hvad der lå mig mere på sinde var den fejl, som han havde gjort fra begyndelsen, da de samlede mig op fra fortovet. Jeg lå bevidstløs, og nogen havde sendt en kugle igennem min hests hoved, hvorefter jeg var blevet transporteret til Dr. Archer, og han udtalte, at min hjerne var påvirket og anbragte mig i sit private sanatorium, hvor jeg var blevet tvunget til at udholde behandling for sindsyge. Omsider besluttede han, at jeg var rask, selvom jeg vidste, at mit sind altid havde været ligeså sundt som hans, hvis ikke sundere; jeg havde "betalt for undervisning", som han så spøgefuldt kaldte det. Jeg fortalte ham med et smil, at han skulle få betalt sin fejl tilbage, og han lo hjerteligt,

og han bad mig om at ringe til ham en gang imellem. Dette gjorde jeg, og jeg håbede på en chance for at udligne regnskabet, men han gav mig ingen.

Faldet fra min hest havde heldigvis ikke efterladt nogen dårlige virkninger; tværtimod havde det ændret hele min karakter til det bedre. Fra at være en doven, ung levemand var jeg nu blevet aktiv, energisk, tempereret og frem for alt - åh frem for alt andet - ambitiøs. Der var kun én ting, som plagede mig, og jeg grinede af min egen uro, og alligevel bekymrede det mig.

Under min behandling havde jeg købt og læst "Kongen i gult" for første gang. Jeg husker efter endt første akt, at det forekom mig, at jeg burde stoppe. Jeg standsede op og kastede bogen i kaminen; den ramte gitteret og faldt åben ned på ildstedet. Hvis jeg ikke havde fanget et glimt af de indledende ord af anden akt, da ville jeg aldrig have afsluttet bogen; men da jeg bøjede mig for at samle den op, blev mine øjne fastlåst på de åbne sider, og med et skrig af rædsel, eller måske var det af glæde, som greb alle mine nerver, snuppede jeg tingen ud af gløderne og krøb rystet ind på mit soveværelse, hvor jeg læste den og genlæste den, og græd og lo og rystede med en rædsel, som til tider stadig griber mig. Det er det, der bekymrer mig, for jeg kan ikke glemme Carcosa, hvor sorte stjerner hænger på himlen; hvor skyggerne af mænds tanker forlænges om eftermiddagen, når de to sole synker i søen Hali; og mit sind vil for altid bære på mindet om den blege maske. Jeg beder Gud om at forbande forfatteren, som forfatteren har forbandet verden med denne smukke, fantastiske skabelse; forfærdelig i sin enkelhed, uimodståelig i sin sandhed - en verden, som nu skælver for "Kongen i gult". Da den franske regering be-

slaglagde oversatte eksemplarer, som netop var ankommet til Paris, blev London selvfølgelig ivrig efter at læse den. Det er velkendt, hvordan bogen bredte sig som en smitsom sygdom, fra by til by, fra kontinent til kontinent, forsøgt holdt ude og konfiskeret, nedgjort og afvist af både presse og kirke, og kritiseret af selv de mest avancerede litterære anarkister. Ingen konkrete principper er blevet krænket i disse onde sider, ingen doktrin er bekendtgjort, ingen overbevisninger er sat i oprør. Værket kunne ikke blive bedømt efter nogen kendt standard, selv om det blev anerkendt, at den øverste grad af kunst var indbefattet i "Kongen i gult", men alle følte, at den menneskelige natur ikke kunne bære belastningen, og heller ikke trives på disse ord, hvor essensen af den reneste gift lurede. Selve banaliteten og uskylden ved første akt tillod det efterfølgende slag at falde med mere forfærdelig virkning.

Det var, husker jeg, den 13. dag i april 1920, at det første statslige døds-kammer blev etableret på den sydlige side af Washington Square, mellem Wooster Street og South Fifth Avenue. Blokken, som tidligere bestod af en masse lurvede, gamle bygninger, der blev anvendt som caféer og restauranter for udlændinge, var blevet overtaget af regeringen i vinteren 1898. De franske og italienske caféer og restauranter var revet ned; hele blokken var omgivet af et forgyldt jerngelænder og omdannet til en dejlig have med græsplæner, blomster og springvand. I midten af haven stod en lille, hvid bygning, alvorlig klassisk i sin arkitektur, omgivet af krat og blomsterbede. Seks joniske søjler støttede taget, og hoveddøren var af bronze. En flot marmor gruppe, "Trosretningerne", stod foran døren, udarbejdet af en ung amerikansk billedhugger, Boris Yvain, der var død i Paris, kun 23

år gammel.

Indvielses-ceremonien var i gang, da jeg krydsede University Place og trådte ind på pladsen. Jeg skar min vej gennem den tavse forsamling af tilskuere, men blev stoppet på Fourth Street af en politiafspærring. En regiment fra statskavaleriet stod i et omringet kvadrat omkring dødsammeret. På en hævet tribune overfor Washington Park stod guvernøren af New York, og bag ham stod forsamlet borgmesteren af New York og Brooklyn, generalinspektøren for politiet, kommandanten over de statslige tropper, oberst Livingston; formanden for Militær Støtte til USA, General Blount; den kommanderende på guvernørens ø, generalmajor Hamilton; kommanderende over garnisonen i New York og Brooklyn, Buffby, admiral ved North River; generalsekretær Lanceford; ansatte ved det Fri Nationale Hospital; senatorerne Wyse og Franklin fra New York; samt kommissæren for Offentligt Arbejde. Tribunen var omgivet af husarer fra det Nationale Vagtværn.

Guvernøren var ved at afslutte sit svar på en kort tale af Generalsekretæren. Jeg hørte ham sige: "De love, der forbyder selvmord, og som giver straf for ethvert forsøg på selvdestruktion, er blevet ophævet. Regeringen har fundet det passende at anerkende menneskets ret til at afslutte en eksistens, som kan være utålelig gennem fysisk lidelse eller psykisk fortvivelse. Det menes, at fællesskabet vil nyde godt af fjernelsen af sådanne mennesker fra deres midte. Siden denne lov blev vedtaget, er antallet af selvmord i USA ikke blevet forhøjet. Regeringen har nu besluttet at etablere et dødsammer i enhver by, stor såvel som lille, igennem hele landet, og det vil fortsat være uvist, hvorvidt klassen af menneskelige skabninger, der ikke længere ønsker livet,

vil stige eller falde.” Han standsede og vendte sig mod det hvide døds-kammer. Gadens stilhed var fuldkommen. “Her venter en smertefri død ham, der ikke længere kan bære sorgerne ved dette liv. Hvis døden er velkommen, lad ham da søge den her.” Så vendte han sig hurtigt mod den militære stand og sagde: “Jeg erklærer døds-kammeret for åbent”, og igen vendte han sig ud mod den enorme menneskemængde og råbte med klar stemme: “Borgere i New York og i USA, regeringen erklærer igennem mig døds-kammeret for åbent.”

Det højtidelige tys blev brudt af et skarpt kommando-råb, og husarerne fulgte efter guvernørens vogn, mens kavaleriet red ned langs Fifth Avenue, hvor det standsede og ventede på garnisonens ledelse; det ridende politi fulgte efter dem. Jeg efterlod publikum, som stirrede fortabte på det hvide marmor-døds-kammer, og derpå krydsede jeg South Fifth Avenue, gik langs den vestlige side af denne færdselsåre til Bleeker Street og drejede til højre og stoppede foran en mørk butik, som bar skiltet:

Hawberk, Våbensmed.

Jeg kiggede ind af døren, og så Hawberk travlt optaget i sin lille butik for enden af gangen. Han så op, fik øje på mig og udbrød med sin dybt hjertelige stemme: “Kom ind, Mr. Castaigne!” Constance, hans datter, rejste sig for at møde mig, og hun rakte sin smukke hånd frem, men jeg så en rødmen af skuffelse på hendes kinder og vidste, at det var en anden Castaigne, som hun helst havde set, min fætter Louis. Jeg smilede af hendes forvirring og lykønskede hende med banneret, som hun var ved at brodere efter et gammelt fad. Gamle Hawberk sad og nittede en slidt benskinne fra en gammel rustning og ting! ting! ting! lød den lille hammer behageligt i den hyggelige butik. Så smed han sin lille ham-

mer, og efter et øjeblik sad han med en lille skruenøgle. Det bløde sammenstød mod en ringbrynje sendte et gys af glæde gennem mig. Jeg elskede at høre musikken af stål mod stål, det melankolske chok af hammeren mod benskinnen og melodien fra ringbrynjens rislen. Det var den eneste grund til, at jeg besøgte Hawberk. Han havde aldrig interesseret mig personligt, og det samme gjaldt Constance, bortset fra den kendsgerning, at hun var forelsket i Louis. Dette holdt min opmærksomhed fanget, og nogle gange holdt det mig endda vågen om natten. Men jeg vidste i mit hjerte, at alt ville forme sig på rette vis, og at jeg ville arrangere deres fremtid, som jeg forventede at arrangere tingene for min kære læge John Archer. Men jeg ville aldrig havde generet mig med at besøge dem dengang, hvis det ikke havde været på grund af, som jeg siger, den stærke fascinationen, som hammerens klang havde på mig. Jeg ville kunne sidde i timevis, lytte og lytte, og når en vildfaren solstråle ramte et stykke stål, da ville fornemmelsen være næsten umulig at udholde. Mine øjne ville blive faste og pupillerne udvide sig med glæde, og hver af mine nerver ville næsten brydes, indtil en bevægelse fra den gamle våbensmed atter afbrød solstrålen, og så - stadig i hemmelighed - lænede jeg mig tilbage og lyttede igen til lyden af en klud, der polerede, hvislen! hvislen! lyden af rust, der gnides bort fra gamle nitter.

Constance arbejdede med et broderi over sit knæ, og nu og da holdt hun en pause for nærmere at undersøge mønstret i det farvede fad fra Metropolitan Museum.

“Hvem er den til?” spurgte jeg.

Hawberk forklarede, at udover rustningerne i Metropolitan Museum, som han var våbensmed for, havde han også ansvaret for flere samlinger, der tilhørte rige amatører. Dette

var den manglende benskinne til en berømt rustning, som en klient havde sporet til en lille butik i Paris på Quai d'Orsay. Hawberk havde forhandlet sig frem og sikret sig benskinnen, og nu var dragten fuldstændig. Han lagde sin hammer ned og læste historien om rustningen op for mig; historien kunne spores helt tilbage til 1450, fra ejer til ejer, indtil rustningen var blevet overtaget af Thomas Stainbridge. Da hans fremragende samling blev solgt, købte Hawberks klient dragten, og havde så siden søgt efter den forsvundne benskinne, indtil den, næsten ved et uheld, var blevet opsporet i Paris.

“Fortsatte du søgningen så ihærdigt uden nogen sikkerhed for, at benskinnen stadig eksisterede?” spurgte jeg.

“Selvfølgelig,” svarede han køligt.

Det var den første gang, jeg tog en personlig interesse i Hawberk.

“Den var noget værd for dig,” sagde jeg.

“Nej,” svarede han leende, “min glæde ved at finde den, var belønning nok.”

“Har du ingen ambitioner om at blive rig?” spurgte jeg smilende.

“Min eneste ambition er at være den bedste våbensmed i verden,” svarede han alvorligt.

Constance spurgte mig, om jeg havde set ceremonien ved dødkammeret. Hun havde selv bemærket kavaleriet, der passerede op ad Broadway om morgenen, og havde ønsket at se indvielsen, men hendes far ville have banneret færdigt, og hun var blevet på grund af hans anmodning.

“Har du ser din fætter, Mr. Castaigne der?” spurgte hun med en lille rysten i hendes bløde øjenvipper.

“Nej,” svarede jeg ligegyldigt. “Louis’ regiment manøvrerer ude i Westchester County.” Jeg rejste mig og tog min

hat og min stok.

“Er du på vej ovenpå for at se galningen igen?” lo gamle Hawberk. Hvis Hawberk vidste, hvordan jeg hadede det ord “galning”, så ville han aldrig bruge det i min tilstedeværelse. Det vækker visse følelser i mig, som jeg ikke ønsker at forklare. Men jeg svarede ham stille og roligt: “Jeg tror, at jeg skal kigge forbi Mr. Wilde et enkelt øjeblik eller to.”

“Stakkels fyr,” sagde Constance med en hovedrysten, “det må være svært at leve alene, år efter år, som fattig, forkrøblet og næsten vanvittig. Det er meget godt af dig, Mr. Castaigne, at besøge ham så ofte som du gør.”

“Jeg tror, han er ondskabsfuld,” bemærkede Hawberk og begyndte igen med sin hammer. Jeg lyttede til den gyldne klirren fra benskinnen; da han var færdig, svarede jeg:

“Nej, han er ikke ondskabsfuld, han er heller ikke det mindste dement. Hans sind er et fantastisk kammer, hvorfra han kan udtrække skatte, som du og jeg ville give år af vores liv for at erhverve.”

Hawberk lo.

Jeg fortsatte en smule utålmodigt: “Han kender historien bedre end nogen anden. Ingenting, uanset hvor trivielt, undgår hans årvågenhed, og hans hukommelse er så absolut, så eksakt i enhver detalje, og hvis folk i New York vidste, at et sådant menneske eksisterede, så kunne man ikke hædre ham nok.”

“Vrøvl,” mumlede Hawberk, mens han ledte på gulvet efter en tabt nitte.

“Er det noget vrøvl,” spurgte jeg, mens det lykkedes at undertrykke, hvad jeg følte. “Er det noget vrøvl, når han siger, at lårskiner og knæbeskyttere til den emalje-belagte rustning, almindeligvis kendt som ‘Prinsens rustning’, kan

findes blandt en masse rustne og teatraliske genstande, ødelagte ovne og andet affald fra skrotsamlere på et loftsrum i Pell Street?”

Hawberks hammer faldt til jorden, men han samlede den hurtigt op igen og spurgte med en stor del kølighed, hvordan jeg vidste, at lårskinnerne og den venstre knæbeskytter manglede fra ‘Prinsens rustning’.

“Jeg vidste det ikke før, at Mr. Wilde nævnte det for mig den anden dag. Han fortalte, at disse genstande findes i et loftskammer på adressen Pell Street 998.”

“Vrøvl,” sagde han igen, mens jeg bemærkede, at hans hånd rystede under læderforklædet.

“Er det måske ligeledes vrøvl?” spurgte jeg venligt. “Er det vrøvl, når Mr. Wilde til stadighed omtaler dem som Marquis af Avonshire, og om Miss Constance siger han -”

Jeg fuldførte ikke sætningen, da Constance havde rejst sig med en rædsel, som var udtrykt med enhver af hendes krops bevægelser. Hawberk kiggede på mig, og langsomt glattede han sit læderforklæde.

“Det er umuligt,” sagde han. “Mr. Wilde ved måske mange ting -”

“Om rustninger, eksempelvis, og om ‘Prinsens rustning’,” afbrød jeg smilende.

“Ja,” fortsatte han langsomt. “Også om rustninger - måske - men han tager fejl med hensyn til Marquisen af Avonshire, der, som du ved, dræbte sin kones forræder år tilbage og så rejste til Australien, hvor han ikke overlevede i lang tid.”

“Mr. Wilde tager fejl,” sagde Constance lavmælt. Hendes læber var blege, men hendes stemme var blid og rolig.

“Lad os blot sige det, hvis det glæder jer, at i dette tilfælde tager Mr. Wilde fejl,” sagde jeg.

II

Jeg gik op ad de tre faldefærdige sæt af trapper, som jeg så ofte havde gjort det før, og bankede på en lille dør for enden af gangen. Mr. Wilde åbnede døren og jeg trådte ind.

Da han havde dobbelt-låst døren og skubbet en tung kiste foran den, kom han og satte sig ved siden af mig, kiggede op i mit ansigt med sine små lyse øjne. Et halvt dusin nye skrammer dækkede hans næse og kinder, og sølvtrådene, der støttede hans kunstige ører, var blive forrykket. Jeg tror ikke, at jeg havde set ham så hæsligt fascinerende før. Han havde ingen ører. De kunstige ører, som i dag stod i en skæv vinkel fra den fine tråd, var hans eneste forfængelighed. De blev fremstillet af voks og farvet i en meget lys pink; resten af hans ansigt var gult. Han burde måske have svælgget i den luksus, som kunstige fingre ville være; den venstre hånd var aldeles fingerløs, men dette syntes ikke at forårsage ham nogen gene, og han virkede tilfreds med sine voks-ører. Han var meget lille, næppe højere end et barn på ti, men hans arme var prægtigt udviklet og hans lår så tykke som enhver atlets. Men den mest bemærkelsesværdige ting ved Mr. Wilde var dog, at han ejede en forunderlig intelligens og viden, selvom han havde dette mærkelige hoved. Det var fladt og spidst, ligesom hovederne af mange af disse ulykkelige mennesker, som bliver spærret inde på anstalter for svagt begavede. Mange kaldte ham sindssyg, men jeg vidste, at han var ligeså mentalt rask som jeg.

Jeg bestrider ikke, at han var excentrisk; manien med at holde kat og drille den, indtil den fløj op i hans ansigt som en dæmon, var helt bestemt excentrisk. Jeg har aldrig forstået, hvorfor han holdt dette væsen; heller ikke hvilken fornøjelse han fandt i at lukke sig inde i sit værelse med dette ond-

skabsfulde bæst. Jeg husker engang, at jeg kiggede op fra et manuskript. Jeg studerede i stearinlysets skær, og kunne se at Mr. Wilde sad i hug, ubevægelig på sin høje stol, mens hans øjne glimtede dirrende med spænding. Katten rejste sig fra pladsen foran komfuret, og kom krybende hen ad gulvet tæt ved ham. Før jeg kunne flytte mig, havde hun lagt sig på gulvet, hvorpå hun trak sig skælvende sammen og sprang direkte mod hans ansigt. Hyl og råb lød der, mens de rullede rundt på gulvet, skrabende og kradsende, indtil katten udstødte et skrig og flygtede under et skab. Mr. Wilde vendte sig om på ryggen, og hans lemmer trak sig sammen og rullede sig ud, som benene på en døende edderkop. Han *var* excentrisk.

Mr. Wilde var klatret op i sin høje stol, og efter at have studeret mit ansigt, samlede han en regnskabsbog fyldt med æselører op og åbnede den.

“Henry B. Matthews,” læste han. “Bogholder ved ‘Whysot Whysot and Company’, der forhandler kirkelige ornamenter. Kontakt den 3. april. Omdømme beskadiget på travbanen. Kendt som en, der ikke betaler sin gæld. Ry skal repareres den 1. august. Udbetaling fem dollars.” Han vendte siden og kørte sine fingerløse knoer ned over de tætskrevne kolonner.

“P. Greene Dusenberry, præst ved kirken Fairbeach, New Jersey. Omdømme beskadiget i kvarteret Bowery. Vil blive repareret så hurtigt som muligt. Udbetaling 100 dollars.”

Han hostede og tilføjede: “Kontaktet den 6. april.”

“Så du mangler ikke penge, Mr. Wilde,” spurgte jeg.

“Lyt efter.” Han hostede igen.

“Mrs C. Hamilton Chester, Chester Park, New York. Kontakt: April den 7. Omdømme beskadiget i Dieppe, Frankrig. Repareres den 1. oktober. Udbetaling 500 dollars.”

“Note. - C. Hamilton Chester, Kaptajn på USS ‘Avalanche’, beordret hjem fra South Sea den 1. oktober.”

“Nuvel,” sagde jeg. “Det er ikke nogen dårlig profession at være reparatør af omdømme.”

Hans farveløse øjne søgte mine. “Jeg ønskede kun at vise, at jeg havde ret. Du sagde, det var umuligt, at få succes som reparatør af omdømme; og selv om jeg fik held med det i visse tilfælde, ville det koste mig mere, end jeg ville vinde ved det. I dag har jeg fem hundrede mand i min virksomhed, som er dårligt betalte, men som udfører arbejdet med en entusiasme, som muligvis kan være født af frygt. Disse mænd indtræder i enhver grad og klasse af samfundet; nogle er endda grundpiller i de mest eksklusive sociale lag; andre er toppen og stoltheden af den finansielle verden; desuden andre, som ejer ubestridt herredømme blandt de ‘smarte og talentfulde.’ Jeg vælger dem ud i min fritid blandt dem, der besvarer mine annoncer. Det er let nok, da de alle er kujoner. Jeg kunne tredoble antallet på tyve dage, hvis jeg ønskede det. Mange personer, som opretholder deres medborgeres omdømme, har jeg nu i min virksomhed.

“De kunne vende sig imod dig,” sagde jeg.

Han gned sin tommelfinger over sine afskårne ører og justerede voks erstatningerne. “Jeg tror det ikke,” hviskede han eftertænksomt: “Jeg har sjældent været nødt til at anvende pisken, og altid kun én gang, hvis det er nødvendigt. Udover det, så synes de om lønnen.”

“Hvordan bruger du pisken,” ville jeg vide.

Hans ansigt blev grusomt at kigge på. Øjnene sank sammen til et par grønne gnister.

Jeg inviterer dem til at mødes til en lille samtale,” sagde han med en blød stemme.

Et bank på døren afbrød ham, og hans ansigt fik igen det elskværdige udtryk.

“Hvem er det?” udspurgte han.

“Mr. Steylette,” var svaret.

“Kom igen i morgen,” svarede Mr. Wilde.

“Umuligt,” begyndte den anden, men blev hurtigt afbrudt af en knurren fra Mr. Wilde.

“Kom i morgen,” gentog han.

Vi hørte nogen bevæge sig bort fra døren og smutte forbi hjørnet ved trapperne.

“Hvem var det,” spurgte jeg.

“Arnold Steylette, ejer og chefredaktør ved New York Daily.”

Han trommede på sin regnskabsbog med den fingerløse hånd og tilføjede: “Jeg betaler ham meget dårligt, men han mener, at det er en god handel.”

“Arnold Steylette!” gentog jeg overrasket.

“Ja,” sagde Mr. Wilde med et selvtilfreds host.

Katten, der var kommet ind i lokalet, mens han talte, tøvede, så op på ham og snerrede. Han klatrede ned fra stolen og satte sig på gulvet, tog skabningen i sine arme og kærtegnede den. Katten ophørte med sin snerren og begyndte en højlydt spinden, som syntes at stige, for hver gang han strøg hende. “Hvor er noterne?” spurgte jeg. Han pegede på bordet, og for hundred tyvende gang samlede jeg bundtet op, som udgjorde et manuskript med titlen ‘Amerikas Kejserlige Dynasti’.

En efter én studerede jeg de godt slidte sider, slidte alene af min egen håndtering, og selvom jeg vidste alt udenad fra begyndelsen, så læste jeg det igen.

“Fra Carcosa, Hyades, Hastur og Aldebaran til Castaigne,

Louis de Calvados, født 19 december 1877.” Jeg læste det med en ivrig, fuld opmærksomhed, med pauser til at gentage dele af det højt, og jeg dvælede især på “Hildred de Calvados, eneste søn af Hildred Castaigne og Edythe Landes Castaigne, den førstefødte,” etc., etc.

Da jeg standsede igen, nikkede og hostede Mr. Wilde.

“Nu når vi taler om dine legitime ambitioner”, sagde han. “Hvordan går det så med Lous og Constance?”

“Hun elsker ham,” svarede jeg.

Katten på hans knæ vendte sig pludseligt og slog ud efter hans øjne. Han kylede den fra sig og klatrede op på stolen overfor mig.

“Og Dr. Archer! Men det er en sag, som du kan afregne på ethvert tidspunkt,” tilføjede han.

“Ja,” svarede jeg. “Dr. Archer kan vente, men det er ved at være tid til at opsøge min fætter Louis.”

“Det er tid nu,” gentog han. Så tog han en anden regnskabsbog fra bordet og løb over siderne i hast. “Vi er nu i kommunikation med ti tusind mand,” hviskede han. “Vi kan regne med et hundrede tusinde de første 24 timer, og indenfor 48 timer vil staten rejse sig som en samlet enhed. Landet følger denne stat, og dem der ikke vil, jeg mener Californien og Nordvesten, vil ønske, at de aldrig havde været beboet. Jeg skal ikke sende dem det Gule Tegn.”

Blodet steg til mit hoved, men jeg svarede blot: “En ny kost fejer bedst.”

“Cæsar og Napoleons ambition blegner i forhold til det, der ikke kan finde ro og hvile, før det har grebet menneskers sind og styrer ufødte tanker,” sagde Mr. Wilde.

“Du taler om Kongen i gult.” Jeg trak vejret tungt med en gysen.

“Han er en konge, som kejsere har tjent.”

“Jeg er glad for at tjene ham,” svarede jeg.

Mr. Wilde sad og kløede sine øjne med den forkrøblede hånd. “Måske elsker Constance ham ikke,” foreslog han.

Jeg begyndte at svare, men en larmende militærmusik fra gaden nedenfor overdøvede min stemme. Det tyvende dragon regiment, som havde været i garnisonen i Mount St. Vincent, var på vej hjem fra manøvren i Westchester County, til de nye kaserner i East Washington Square. Det var min fætters regiment. Det var en fin flok af mænd i blege blå, tætsiddende jakker, kække hatte og hvide ridebukser med dobbelt gul stribe, hvori deres lemmer syntes støbt. Enhver rytter var bevæbnet med lanse. Fra lansernes spidser blafrede gule og hvide bannere. Musikkorpset paserede forbi, mens de spillede regimentets march. Dernæst kom obersten og hans personale; heste der fyldte og trampede, mens deres hoveder bøjede sig i samling. Soldaterne, der red med den smukke engelske sadde, var solbrændte fra deres ufarlige kampagne mellem gårde i Westchester, og musikken af deres sabler mod stighbøjlerne, og kendingsmelodien af hestesporer mod rifler, var ganske vidunderlig. Jeg så Louis ride med sit kompagni. Han var så smuk en officer, som man kunne forestille sig. Mr. Wilde, som havde placeret en stol ved vinduet, lagde også mærke til ham, men han sagde ikke noget. Louis vendte sig om, og kiggede direkte på Hawberks butik, da han passerede forbi, og jeg kunne se rødme på hans solbrændte kinder. Jeg tror, at Constance må have været ved vinduet. Da den sidste kavalerist var redet videre, og det sidste banner forsvundet fra South Fifth Avenue, kravlede Mr. Wilde ned fra sin stol og trak kisten bort fra døren.

“Ja,” sagde han, “det er på tide, at du får set din fætter

Louis.”

Han låste døren op, og jeg tog min hat og stok og trådte ud i korridoren. Trappen var mørk. Jeg famlede omkring og satte min fod på noget blødt, som snerrede og hvæsedede, og jeg tog sigte til et morderisk slag mod katten, men min stok endte som splinter mod gelænderet, og bæstet pilede tilbage i Mr. Wildes værelse.

Da jeg igen passerede Hawberks dør, arbejdede han stadig på rustningen, men jeg standsede ikke, og trådte ud i Bleecker Street, som jeg fulgte direkte til Wooster og rundt om døds-kammeret. Jeg krydsede Washington Park, og gik direkte til min lejlighed. Her spiste jeg frokost i ro og mag, læste *Herald* og *Meteor*, og endelig gik jeg ind til pengeskabet i mit soveværelse. Her indstillede jeg kombination. De tre og tre fjerdedele minutter, som det er nødvendigt at vente, mens låsen åbner, er for mig gyldne øjeblikke. Fra det øjeblik jeg indstiller kombinationen til det øjeblik, hvor de tunge ståldøre svinger op, er som en ekstase af forventning. Disse øjeblikke ligner øjeblikke tilbragt i Paradis. Jeg ved, hvad jeg skal finde efter tidsfristen. Jeg ved, hvad det massive pengeskab holder sikkert beskyttet for mig, for mig alene, og den udsøgte fornøjelse, som ventetiden er, bliver ikke yderligt forstærket, når pengeskabet endeligt er åbnet. Fra fløjlet løfter jeg en krone, et diadem af det reneste guld, flammende med diamanter. Jeg gør det hver dag, og alligevel synes glæden ved at vente og til sidst røre diademmet, kun at stige som dagene går. Det er et diadem egnet til en konge blandt konger, en kejser blandt kejsere. Kongen i gult måtte give afkald på det, men det skal bæres af hans kongelige tjener.

Jeg holdt diademmet i mine arme indtil alarmen i pengeska-

bet ringede skarpt, hvorpå jeg blidt og med stolthed stillede det tilbage og lukkede pengeskabet igen. Jeg gik langsomt tilbage til mit arbejdsværelse, som vender ud mod Washington Square, og jeg lænede mig mod vindueskarmen. Eftermiddagssolen strålede ind gennem mine vinduer, og en blid brise rystede let grenene af elme- og ahorntræerne i parken, som nu var dækket med knopper og blidt løv. En flok duer kredsede om tårnet ved Memorial Church; undertiden landede de på det lilla flisebelagte tag, undertiden cirklede de nedad til Lotus-springvandet foran Marmor-buen. Gartnere var travlt optaget ved blomsterbedene rundt om springvandet, og den nyligt vendte jord duftede sødt og krydret. En plæneklipper, der blev trukket af en tyk, hvid hest, klirrede over den grønne plæne, og vandings-vogne sendte byger af støvregn over asfalt-stierne. Omkring statuen af Peter Stuyvesant, som i 1897 havde erstattet den uhyrlighed, man formodede repræsenterede Garibaldi, legede børn i forårssolen, og unge sygeplejersker kørte blege spædbørn i kunstfærdige barnevogne med en hensynsløs ligegyldighed, hvilket sandsynligvis kunne forklares ved tilstedeværelsen af et halvt dusin trimmede dragon kavalerister, der roligt og afslappet sad på bænke. Gennem træerne skinnede Washingtons Triumfbue som sølv i solskinnet, og bagved på den østlige side af pladsen, kunne jeg se dragonernes grå kaserner og de hvide granit stalde, fulde af farver og bevægelse.

Jeg kiggede på døds-kammeret på hjørnet af torvet på den modsatte side. En del nysgerrige mennesker dvælede stadig ved det forgyldte jerngelænder, men inde på grunden var stierne forladte. Jeg iagttog springvandene, der bølgede og gnistrede; spurvene havde allerede fundet denne nye badekrog, og bassiner var dækket med det støvede fjer-vildt. To

eller tre hvide påfugle fandt deres vej hen over plænen, og en kedelig farvet due sad ubevægelig på armen af en af "Trosretningerne", så det så ud til at være en del af den skulpturelle udsmykning.

Da jeg lemfældigt vendte blikket mod porten, gik en bevægelse gennem gruppen af nysgerrige mennesker omkring den. Dette tiltrak min opmærksomhed. En ung mand var trådt indenfor, og nu gik han frem med nervøse skridt langs grusstien, som fører til døds-kammerets bronzedøre. Han standsede et øjeblik foran "Trosretningerne", og da han løftede hovedet mod de tre mystiske ansigter, lettede duen fra sin skulpturelle siddepind, kredsede ovenover et øjeblik og fløj mod øst. Den unge mand pressede sin hånd mod ansigtet, og derefter med en udefinerbar gestus sprang han op ad marmortrinnene, hvor bronzedørene lukkede sig bag ham. En halv time senere daskede de nysgerrige væk, og den skræmte due vendte tilbage til sin siddeplads på "Trosretningerne".

Jeg satte min hat på og gik ud i parken for at gå en lille tur før middag. Da jeg krydsede den centrale indkørsel, passerede en gruppe officerer forbi, og en af dem råbte: "Hej, Hildred". Han kom så tilbage mod mig for at trykke hænder med mig. Det var min fætter Louis, som stod og smilte, mens han trykkede støvlesporene med ridepisker.

"Lige hjemvendt fra Westchester," sagde han. "Jeg har nydt den landlig idyl, mælk og kvark, du ved, malkepiger i kyser, som siger 'daw' og 'det tror jeg ikke på', når du fortæller dem, at de er smukke. Jeg vil næsten dø for et almindeligt måltid på Delmonicos. Noget nyt?"

"Ikke noget," svarede jeg venligt. "Jeg så dit regiment ankomme i morges."

"Gjorde du? Jeg så dig ikke. Hvor var du?"

“I Mr. Wildes vindue.”

“Nå for helvede!” begyndte han utålmodig. “Den mand er jo skingrende sindssyg. Jeg forstår dig ikke.”

Han kunne se, hvor irriteret jeg blev over hans udbrud, og bad mig om tilgivelse.

“Ser du, gamle ven,” sagde han, “jeg ønsker ikke at køre en mand ned, som du kan lide, men ved mit liv så kan jeg virkelig ikke se, hvad fanden du har til fælles med Mr. Wilde. Han er ikke godt velbevaret, for at sige det mildt; han er frygtelig deformeret; hans hoved er passende til en kriminelt sindssyg person. Det ved du jo, du har selv været indlagt -”

“Det har jeg,” afbrød jeg mildt.

Louis kiggede forskrækket og forvirret op et øjeblik, men slog mig så hjerteligt på skulderen. “Du blev jo fuldstændig helbredt,” begyndte han; men jeg stoppede ham igen.

“Jeg tænker, at du erkender, at jeg i virkeligheden aldrig har været sindssyg.”

“Naturligvis, det - det er det, jeg mente,” lo han.

Jeg brød mig ikke om hans latter, fordi jeg vidste, at den var tvunget, men jeg nikkede muntert og spurgte ham, hvor han skulle hen. Louis kiggede efter sine officer-kollegaer, som nu næsten var nået til Broadway.

“Vi tænkte på at få os en Brunswick cocktail, men for at sige det lige ud, så ledte jeg nervøst efter en undskyldning for at besøge Hawberk i stedet. Kom med, så bliver du min undskyldning.”

Vi mødte gamle Hawberk, pænt klædt i et forårs jakkesæt, stående i døren af sin butik, hvor han fik lidt frisk luft.

“Jeg havde netop besluttet at tage Constance med på en lille spadseretur før middag” svarede han til den heftige byge af spørgsmål fra Louis. “Vi tænker på at gå gennem parken

langs North River.”

I det øjeblik trådte Constance frem, og hun blev skiftevis bleg og rosenrød, mens Louis bøjede sig over hendes små behandskede hænder. Jeg forsøgte at undskylde mig selv med et engagement inde i byen, men Louis og Constance ville ikke lytte, og jeg fornemmede, at de regnede med, at jeg ville engagere min opmærksomhed i gamle Hawberk. Det ville trods alt være udmærket, hvis jeg holdt lidt øje med Louis, tænkte jeg, og da de fangede en hestevogn, sprang jeg ind efter dem og tog min plads ved siden af våbensmeden.

Den smukke linje af parker og granit-terrasser, med udsigt over kajerne langs North River, som blev påbegyndt i 1910 og afsluttet i efteråret 1917, var blevet en af de mest populære promenader i metropolen. Det hele strakte sig fra kanon-batteriet til 190th Street med udsigt over den ædle flod, og gav en fornem udsigt over Jersey kysten og højderne på den modsatte side. Caféeer og restauranter lå spredt her og der mellem træerne, og to gange om ugen spillede militære musikkorps fra garnisonen langs kioskerne ved rækværket.

Vi satte os i solen på bænken ved foden af rytterstatuen af General Sheridan. Constance vippede sin paraply sådan, at den beskyttede hendes øjne, og hun og Louis begyndte en lavmælt samtale, som var umulig at fange. Gamle Hawberk, lænet mod sin elfenbens-stok, tændte en fremragende cigar, og tilbød mig en, hvilket jeg afslog høfligt. Hawberk nød tydeligt denne pause fra arbejdet. Solen hang lavt over skoven på Staten Island, og bugten blev farvet med gyldne nuancer, der blev reflekteret fra solvarme sejl fra skibene.

Brigger, skonnerter, lystbåde, klodsede færges med dæk myldrende med folk, og jernbanen ved havnen, som trans-

porterede linjer af brune, blå og hvide godsvogne, statelige dampere med smuk lyd og langt billigere transport-dampere, coastere, sandsugere, og overalt, gennemtrængende hele bugten, uforskammede små slæbebåde, pustende og fløjtende aggressivt - alt dette spejlede sollyset i farvandet, så langt som øjet rakte. I roligt kontrast til dette hastværk af sejlskibe og dampere lå en tavs flåde af hvide krigsskibe ubevægeligt midt i strømmen.

Constances lystige latter vækkede mig fra mit drømmeri.

“Hvad *er* det, du kigger på?” udsurgte hun.

“Ingenting - flåden,” smilte jeg.

Så fortalte Louis os, hvad skibene hed, og udpegede hver enkelt af dem ved den relative position til det gamle Red Fort på Governor's Island

“Den lille cigar-formede ting er en torpedobåd,” forklarede han; “der er fire, som ligger tæt sammen. De er the *Tarpon*, the *Falcon*, the *Sea Fox* og the *Octopus*. Kanonbådene som ligger overfor er *Princeton*, the *Champlain*, the *Still Water* og the *Erie*. Ved siden af dem ligger krydserne *Faragut* og *Los Angeles*, og overfor dem slagskibene *California* og *Dakota* og *Washington*; den sidste er flagskibet . Disse to klumper af metal, som er forankret ved slottet William er monitorene *Terrible* og *Magnificent*; bag dem ligger torpedobåden *Osceola*.”

Constance så på ham med dyb anerkendelse i sine smukke øjne. “Sikke mange ting, du ved som soldat,” sagde hun, og vi stemte alle i latteren, der fulgte.

Derpå rejste Louis sig med et nik til os alle og tilbød sin arm til Constance, og de slentrede væk langs flodens kant. Hawberk iagttog dem et øjeblik, og derefter vendte han sig mod mig.

“Mr. Wilde havde ret,” sagde han. “Jeg har fundet de manglende lårskiner og venstre knæbeskytter til ‘Prinsens rustning’, i et modbydeligt loftsværelse fyldt med gammelt ragelse i Pell Street.”

“998?” Jeg spurgte med et smil.

“Ja.”

“Mr. Wilde er en meget intelligent mand,” observerede jeg.

“Jeg ønsker, at give ham anerkendelse for denne vigtige opdagelse,” fortsatte Hawberk. “Og jeg synes, det skal være kendt, at han har retten til berømmelsen for opdagelsen.”

“Jeg tror ikke, at han vil takke dig for det,” svarede jeg skarpt; “vær venlig ikke at sige et ord om det.”

“Ved du, hvad rustningen er værd?” spurgte Hawberk.

“Nej, halvtres dollars, måske?”

“Den er vurderet til fem hundrede, men ejeren af ‘Prinsens rustning’ vil give to tusind dollars til den, der fuldender dragten; denne belønning tilhører også Mr. Wilde.”

“Han vil ikke have det! Han nægter det!” svarede jeg vredt. “Hvad ved du om Mr. Wilde? Han har ikke brug for pengene. Han er rig - eller vil blive det - rigere end noget levende menneske med undtagelse af mig selv. Hvorfor skal vi bekymre os om penge - hvorfor skal vi bekymre os, han og jeg, når - når - ”

“Når hvad,” spurgte Hawberk overrasket.

“Du vil få at se,” svarede jeg; nu igen på vagt.

Han kiggede på mig med undren, meget som også Doktor Archer havde for vane, og jeg vidste, at han troede, at jeg var mentalt ude af balance. Måske var det heldigt for ham, at han ikke anvendte ordet galning netop da.

“Nej,” svarede jeg på hans udtalte tanke, “jeg er ikke

mentalt svag; mit sind er lige så sundt som Mr. Wildes. Jeg bryder mig ikke om at forklare, ikke endnu, hvad jeg har på hånden, men det er en investering, der vil give mere tilbage end blot guld, sølv og ædelstene. Den vil sikre lykke og velstand for et helt kontinent - ja, en hel hemisfære!”

“Åh,” sagde Hawberk.

“Og i sidste ende,” fortsatte jeg mere roligt, “vil det sikre velstand til hele kloden.”

“Og i øvrigt din egen lykke og velstand samt Mr. Wildes?”

“Præcist,” smilte jeg. Men jeg kunne have kvalt ham for at bruge den tone.

Han kiggede på mig i stilhed i et stykke tid og sagde så meget forsigtigt: “Hvorfor opgiver du ikke dine bøger og undersøgelser, Mr Castaigne, og tager en vandring op i bjergene et eller andet sted? Du plejede at være glad for fiskeri. Prøv at fange en ørred eller to langs Rangelys.”

“Jeg interesserer mig ikke længere for fiskeri,” sagde jeg, uden skygge af irritation i stemmen.

“Du plejede at være glad for alt,” fortsatte han; “atletik, sejlsport, skydning, ridning -”

“Jeg har ikke brudt mig om at ride siden mit fald,” sagde jeg stille.

“Åh, ja, dit fald,” gentog han, og kiggede bort fra mig.

Jeg syntes, at dette nonsens var ført tilstrækkeligt langt, så jeg bragte samtalen tilbage til Mr. Wilde; men han fortsatte med at undersøge mit ansigt igen, på en måde, som virkede stærkt krænkende på mig.

“Mr. Wilde,” gentog han, “ved du, hvad han gjorde i eftermiddags? Han kom ned og naglede et skilt over gangens dør, lige ved siden af mit; der stod skrevet:”

Mr. Wilde,

Reparatør af omdømme.
Tredje klokke.

“Ved du, hvad en Reparatør af omdømme kan være?”

“Ja, det ved jeg,” svarede jeg, mens jeg undertrykte min vrede.

“Åh,” sagde han igen.

Louis og Constance kom spadserende forbi og stoppede op for at spørge, om vi ville slutte os til dem. Hawberk så på sit ur. I samme øjeblik kom der en røgsky og et skud fra Castle William, og braget fra kanonen indledte solnedgangen. Skuddet rullede over vandet og blev gentaget af ekkoet fra højlandet på den modsatte side. Flaget blev trukket ned fra flagstangen, mens trompeter hørtes fra de hvide dæk på krigsskibene, og det første elektriske lys funkede ud fra Jerseys kyst.

Da jeg vendte ind mod byen med Hawberk, hørte jeg Constance hviske noget til Louis, som jeg ikke forstod; men Louis hviskede tilbage “min elskede”, som svar; og igen, mens jeg gik i forvejen med Hawberk over pladsen, hørte jeg en hvisken af “kæreste” og “min egen Constance,” og jeg vidste, at tidspunktet var nært, hvor jeg skulle tale vigtige emner med min fætter Louis.

III

En morgen i begyndelsen af maj stod jeg foran pengeskabet i mit soveværelse, og prøvede den gyldne juvel-besatte krone. Diamanterne lynede, da jeg vendte mig mod spejlet, og det tunge, dyrebare guld brændte som en glorie om mit hoved. Jeg huskede Camillas forpinte skrig og de forfærdelige ord, som lød igen og igen gennem de dunkle gader af

Carcosa. De var de sidste linjer af første akt, og jeg turde ikke tænke på, hvad der fulgte - turde ikke, selv i forårs-solen, på mit eget værelse, omgivet af velkendte genstande, beroliget af travlhed fra gaden og stemmerne fra tjenerne i gangen udenfor. For de forgiftede ord var langsomt sivet ind i mit hjerte, som sved fra en døende, der absorberes af lagner. Skælvende tog jeg diademmet af mit hoved og tørrede min pande, og jeg tænkte på Hastur og min egen retmæssige ambition, og jeg huskede Mr. Wilde, da jeg sidst havde forladt ham, med ansigtet revet til blods af kløerne fra et djævelsk væsen, og det han havde sagt - åh, det han havde sagt. Alarmklokken ville sikkert snart begynde at ringe skingert, og jeg vidste, at det var tid; men jeg ville ikke lytte til det, og satte den glimtende krone tilbage på mit hoved. Jeg vendte mig trodsigt mod spejlet. Jeg stod længe absorberet i de skiftende udtryk fra mine egne øjne. Spejlet viste et ansigt, som var mit eget, men mere blegt og så utroligt tyndt, at jeg næsten ikke kunne genkende det. Og samtidig blev jeg ved med at gentage mellem mine sammenbidte tænder, "Dagen er kommet! Dagen er kommet!" mens alarmerne i pengeskabet snurrede og larmede, mens diamanterne strålede og flammede over min pande. Jeg hørte en dør, der blev åbnet, men tog mig ikke i agt. Det var først i det øjeblik, hvor jeg så to ansigter i spejlet; et andet ansigt, der løftede sig over min skulder, og to øjne, der mødtes med mine. Jeg drejede rundt som et lyn og greb en lang kniv fra mit natbord, og min fætter sprang tilbage med et blegt udtryk, og råbte: "Hildred! For Guds skyld!" Og min hånd faldt ned, og han sagde: "Det er mig, Louis, kender du mig ikke?" Jeg stod tavs. Jeg kunne ikke sige et ord. Han gik hen til mig og tog kniven ud af min hånd.

“Hvad er alt dette?” spurgte han, med en blid stemme. “Er du syg?”

“Nej,” svarede jeg. Men jeg tvivlede på, at han hørte mig

“Kom nu, kom nu, gamle ven,” formanede han, “tag nu den messing-krone af og kom med ind i arbejdsværelset. Skal du til en maskerade? Hvad er det teatraliske glimmer godt for?”

Jeg var glad for, at han troede, at kronen var lavet af messing og lim, men jeg brød mig ikke mere om ham af den grund. Jeg lod ham tage kronen fra min hånd, og jeg tænkte, at det var bedst blot at gøre, som han sagde. Han kastede det pragtfulde diadem op i luften og fangede det, hvorefter han vendte sig mod mig med et smil.

“Kronen er dyr, hvis den koster halvtreds cents,” sagde han. “Hvad er den til?”

Jeg svarede ikke, men tog kronen tilbage fra hans hænder, anbragte den i pengeskabet og lukkede den massive ståldør. Alarmen ophørte med sin infernalske larm. Han iagttog mig nysgerrigt, men syntes ikke at lægge mærke til det pludselige ophør af alarmen. Han talte dog om pengeskabet som en kagedåse. Af frygt for at han ville regne kombinationen ud, førte jeg an ind i mit arbejdsværelse. Louis smed sig på sofaen og slog fluer med sin evindelige ridepisk Han bar sin slidte uniform med den flettede jakke og den kække kasket, og jeg bemærkede, at hans ridestøvler var stænket til med rødt mudder.

“Hvor har du været?” udspurgte jeg.

“Sprunget gennem mudrede åer i Jersey,” sagde han. “Jeg har ikke haft tid til at skifte endnu; jeg havde temmelig travlt med at komme og se dig. Har du ikke fået et glas et eller andet? Jeg er dødtræt; været i sadlen i fireogtyve

timer.”

Jeg gav ham noget brandy fra mit medicinskab, som han drak med en skæv grimasse.

“Forbandet elendigt”, observerede han. “Jeg vil give dig en adresse, hvor de sælger brandy, som er brandy.”

“Det er udmærket til mine behov,” sagde jeg ligegyldigt. “Jeg bruger det til at gnide mit bryst med.” Han stirrede og slog ud efter endnu en flue.

“Se her, gamle ven,” begyndte han. “Jeg har et forslag til dig. Det er fire år nu, hvor du har lukket dig selv inde som en ugle, uden at gå nogen steder, uden at udføre nogle sunde øvelser, uden at gøre en forbandet ting udover at hænge over disse bøger, som står over kaminen.”

Han stirrede på rækken af hylder. “Napoleon, Napoleon, Napoleon!” læste han. “For himlens skyld, har du ikke andet end Napoleon deroppe.”

“Jeg ville ønske, de var bundet i guld,” sagde jeg. “Men vent, jo, der er en anden bog, *Kongen i guld*.” Jeg stirrede ham bestemt i øjnene.

“Har du aldrig læst den?” spurgte jeg.

“Mig. Nej. Tak Gud for det! Jeg vil nødig blive sindssyg.”

Jeg så, at han fortrød sine ord i det øjeblik, hvor han havde udtalt dem. Der er kun et ord, som jeg hader mere end galning og ordet er sindssyg. Men jeg kontrollerede mig selv og spurgte ham, hvorfor han mente, at *Kongen i guld* var farlig.

“Åh, det ved jeg ikke,” sagde han hurtigt. “Jeg husker kun den ophidselse, som den skabte, samt fordømmelsen fra både kirke og presse. Jeg mener, at forfatteren skød sig selv, efter at han havde bragt denne monstrøsitet til verden, gjorde han ikke?”

“Jeg er af den opfattelse, at han stadig er i live,” sagde jeg.

“Det er sandsynligvis sandt,” mumlede han; “kugler kan ikke dræbe en sådan dæmon.”

“Det er en bog fyldt med store sandheder,” sagde jeg.

“Ja,” svarede han, “store *sandheder* som griber mænd med angst og ødelægger deres liv. Jeg er ligeglad med, som de siger, den sublime essens af kunst. Det var en forbrydelse at skrive den bog, og jeg skal aldrig åbne en eneste side i den.”

“Er det det, du er kommet for at fortælle mig,” spurgte jeg.

“Nej,” sagde han. “Jeg er kommet for at fortælle dig, at jeg skal giftes.”

Jeg troede et øjeblik, at mit hjerte skulle holde op med at slå, men jeg fastholdt mine øjne på hans ansigt.

“Ja,” fortsatte han, mens han smilte lykkeligt, “giftes med den dejligste pige på jorden.”

“Constance Hawberk,” sagde jeg mekanisk.

“Hvordan vidste du det?” sagde han højt og forbavset. “Jeg vidste det ikke selv før den aften i april sidste år, hvor vi gik ned til dæmningen før aftensmad.”

“Hvornår skal det foregå?” spurgte jeg.

“Det var meningen, at brylluppet skulle stå den næste september, men for en time siden fik vi en besked om, at regimentet skal til *the Presidio* i San Francisco. Vi tager af sted i morgen ved middagstid. Ved middagstid,” gentog han. “Tænk en gang Hildred, i morgen vil jeg være den lykkeligste mand, som nogensinde har trukket vejret i denne smukke verden; for Constance vil følge mig.”

Jeg gav ham mine lykønskninger og rakte min hånd ud mod ham; han tog den og rystede den som det godmodige

fjols, han var - eller som han lod til at være.

“Jeg vil få mit kompagni som bryllupsgave.” Han fablede videre. “Kaptajn og Frue. Louis Castaigne, hva’, Hildred?”

Så fortalte han, hvor det skulle holdes, og hvem der skulle med, og lovede mig, at jeg skulle være forlover. Jeg bed tænderne sammen og lyttede til hans drengede latter uden at vise, hvad jeg følte, men -

Jeg var ved at nå til punktet, hvor jeg ikke kunne holde det ud længere. Da han sprang op, lod han sporerne på støvlerne give lyd fra sig, og han sagde, at han måtte gå, og jeg holdt ham ikke tilbage.

“Der er en enkelt ting, som jeg må spørge dig om,” sagde jeg stille.

“Ud med det, det er så godt som aftalt,” lo han.

“Jeg vil gerne snakke med dig et kvarters tid i aften.”

“Naturligvis, hvis du ønsker det,” sagde han, tydeligt overrasket. “Hvor?”

“Det er lige meget, i parken.”

“På hvilket tidspunkt, Hildred?”

“Midnat.”

“Hvad i himlens navn -” begyndte han, men kontrollerede sig selv og samtykkede leende. Jeg holdt øje med ham, mens han gik ned af trapperne og skyndte sig bort. Han gik ud på Bleecker Street, og jeg vidste, at han skulle besøge Constance. Jeg ventede ti minutter og fulgte så i hans fodspor; jeg medbragte det funklende diadem og silkekåben, som var broderet med det Gule Tegn. Da jeg nåede Bleecker Street, gik jeg ind ad døren, hvor der stod:

Mr. Wilde,
Reparatør af omdømme.
Tredje klokke.

Jeg bemærkede, at gamle Hawberk gik rundt i butikken, og jeg forestillede mig, at jeg hørte Constances stemme i stuen; men jeg undgik dem begge og skyndte mig op af de knagende trapper til Mr. Wildes lejlighed. Jeg bankede på og trådte ind uden videre. Mr. Wilde lå stønnende på gulvet, hans ansigt var dækket med blod, og hans tøj revet i stykker. Stænk af blod lå spredt ud over gulvtæppet, som ligeledes var blevet flået og flosset under den nylige kamp.

“Det er den forbandede kat,” sagde han. Han holdt sin stønnen tilbage og vendte de matte øjne imod mig; “hun angreb mig, mens jeg lå og sov. Jeg tror, hun får slået mig ihjel.”

Det her var alt for meget, så jeg gik ud i køkkenet og fandt en kødøkse, og begyndte at lede efter det infernalske bæst for at afregne med hende med det samme. Min eftersøgning bar dog ikke frugt, og efter et stykke tid gik jeg tilbage, og fandt Mr. Wilde siddende på sin høje stol ved bordet. Han havde vasket sit ansigt og skiftet tøj. De store furer, som katten havde pløjet i hans ansigt, havde han fyldt med collodion, og et tørklæde skjulte såret på hans hals. Jeg fortalte ham, at jeg ville slå katten ihjel, når jeg fandt den, men han rystede blot på hovedet og rettede sin opmærksomhed mod den åbne regnskabsbog foran ham. Han læste navn efter navn op på de folk, som var kommet til ham angående deres omdømme, og nævnte de overraskende beløb, som han havde tjent.

“Jeg sætter skruerne på nu og da,” forklarede han.

“En eller anden dag vil nogle af disse folk få dig snigmyr-det,” insisterede jeg.

“Tror du?” sagde han, mens han kløede sine lemlæstede ører.

Det var nyttesløs at argumentere med ham, så jeg tog ma-

nuskriptet med titlen "Amerikas Kejserlige Dynasti" ned fra dets plads; og det var sidste gang, at jeg skulle tage det ned. Jeg læste det igennem, rystende og skælvende af glæde. Da læsningen af manuskriptet var afsluttet, tog Mr Wilde det og gik mod en mørk passage, som fører fra arbejdsværelset ind i soveværelset; her kaldte han med en kraftig stemme: "Vance." Og for første gang anede jeg en mand, der krøb inde i mørket. Hvordan kunne jeg have overset ham, mens jeg søgte efter katten. Jeg kunne ikke forstå det.

"Vance, kom ind," kaldte Mr. Wilde.

Figuren rejste sig og kom krybende imod os, og jeg skal aldrig glemme det ansigt, som rejste sig mod mit, i samme nu, som lyset fra vinduet illuminerede det.

"Vance, dette er Mr. Castaigne," sagde Mr. Wilde. Før han var færdig med at tale, kastede manden sig til gulvet lige foran bordet, og han græd og gispede, "O, Gud! O, min Gud! Hjælp mig! Tilgiv mig! O Mr. Castaigne, hold denne mand borte. Du kan ikke, du kan ikke mene det! Du er anderledes - red mig! Jeg er nedbrudt - Jeg var indlagt på et galehus og nu - da det hele var ved at gå godt - da jeg havde glemt Kongen - Kongen i gult og - men jeg skal blive gal igen - jeg skal blive sindssyg -"

Hans stemme døde ud i en kvalt rallen, fordi Mr. Wilde havde kastet sig over ham, og holdt nu sin højre hånd omkring hans hals. Da Vance slattent faldt sammen på gulvet, kravlede Mr. Wilde tilbage i sin stol igen, og klæde begge sine ører med stumpen af hånden; han vendte sig imod mig og spurgte efter regnskabsbogen. Jeg løftede den ned fra hyl-den, og han åbnede den. Efter et øjeblik søgen imellem de smukke sider, hostede han selvtilfreds, og pegede på navnet Vance.

“Vance,” læste han højt, “Osgood Oswald Vance.” Ved lyden af navnet rejste manden sig fra gulvet, løftede hovedet og vendte et rystet ansigt mod Mr. Wilde. Hans øjne var blodsprængte, læberne hævet. “Kaldet den 28. april,” fortsatte Mr. Wilde. “Beskæftigelse, kasserer i Seaforth National Bank; har afsonet en dom i Sing Sing for forfalskning. Herfra blev han overført til Asylet for de Kriminelt Sindssyge. Benådet af New Yorks Guvernør, og løsladt fra Asylet den 19 januar, 1918. Omdømme beskadiget ved Sheepshead Bay. Rygter siger, at han lever bedre end sin indkomst. Omdømme skal repareres med det samme. Udbetaling: \$1500.”

“Note. - Har begået underslæb for en sum svarende til \$30.000 siden den 20. marts, 1919, fremragende familie, og sikret sin nuværende position gennem onklens indflydelse. Faderen er formand for Seaforth Bank.”

Jeg kiggede på manden, der lå på gulvet.

“Rejs dig op, Vance,” sagde Mr. Wilde med en blid stemme. Vance løftede sig som hypnotiseret. “Han vil gøre, som vi foreslår,” bemærkede Mr. Wilde og åbnede manuskriptet, hvor han læste hele historien om Amerikas Kejserlige Dynasti. Derefter, i en venlig og beroligende lav stemme, løb han over de vigtigste punkter sammen med Vance, der stod som bedøvet. Hans øjne var så blanke og fraværende, at jeg forestillede mig, at han var blevet halvt idiot, hvilket jeg bemærkede til Mr. Wilde, som svarede, at det var uden betydning. Meget tålmodigt påpegede vi for Vance, hvad hans andel i affæren ville være, og han syntes at forstå efter et stykke tid. Mr. Wilde forklarede manuskriptet ved hjælp af bøger om våbenskjolde og understregede særlige resultater af sin forskning. Han nævnte etableringen af dynastiet i Carcosa, søerne som

forbandt Hastur, Aldebaran og mysteriet om Hyades. Han talte om Cassilda og Camilla, og berettede om de overskyede dybder ved Demhe og søen Hali. "Kongen i gults udsmykkede og lasede klædestykker, som skal skjule Yhtill for evigt," hviskede han, men jeg tror ikke, at Vance hørte ham. Herefter, lidt efter lidt, fortalte han Vance om forgreningerne af den kejserlige familie, til Uoht og Thale, fra Naotalba og videre til Sandhedens Spøgelse, til Aldones, og derefter kastede han sit manuskript og noterne væk, og begyndte den vidunderlige historie om den sidste konge. Fascineret og begejstret iagttog jeg ham. Han løftede sit hoved, og de lange arme var strakt ud i en storslået gestus af stolthed og magt, og øjnene brændte dybt i deres huler som to smaragder. Vance lyttede bedøvet. Det samme gjorde jeg. Da Mr. Wilde var færdig, pegede han på mig og råbte: "fætteren til Kongen!" Og mit hoved svømmede med spænding.

Jeg kontrollerede mig selv med en overmenneskelig indsats, og jeg forklarede Vance, hvorfor jeg alene var værdig til kronen, og hvorfor min fætter burde landsforvises eller dø. Jeg fik ham til at forstå, at min fætter aldrig måtte gifte sig, selv efter at have givet afkald på alle rettigheder. Og ligeledes, hvordan han allermindst kunne gifte sig med Marquisen af Avonshires datter og derved bringe England ind i hele af-færen. Jeg viste ham en liste med tusindvis af navne, som Mr. Wilde havde udarbejdet; hver mand, hvis navn var der, havde modtaget det Gule Tegn, som intet levende menneske turde vise foragt. Byen, staten, hele nationen, var klar til at stige og skælve foran den Blege Maske.

Tiden var inde. Folket skulle kende sønnen af Hastur, og hele verden skulle bøje sig for de sorte stjerner, som hænger

på himlen over Carcosa.

Vance støttede sig til bordet med hovedet begravet i sine hænder. Mr. Wilde tegnede en grov skitse på marginen af gårsdagens *Herald* med en lille blyant. Det var en skitse over Hawberks lejlighed. Derefter skrev han ordren ud og anbragte seglet; jeg underskrev denne første ordre, mens jeg rystede - med mit navn Hildred-Rex.

Mr. Wilde kravlede frem over gulvet og låste et kabinet op; han tog en lang firkantet kasse frem fra første hylde. Denne blev bragt til bordet, hvor han åbnede den. En ny kniv lå i fint papir inde i den, og jeg tog den op og overdragede den til Vance sammen med ordren og planen over Hawberks lejlighed. Herefter fortalte Mr. Wilde Vance, at han kunne gå; og han gik traskende, som en udstødt fra et slumkvarter.

Jeg sad i et stykke tid og stirrede på det falmende dagslys bag det firkantede tårn af Judson Memorial Church, og til sidst samlede jeg manuskriptet og noterne sammen, tog min hat og gik mod døren.

Mr. Wilde kiggede på mig i stilhed. Da jeg var trådt ud i gangen, så jeg mig tilbage. Mr. Wildes små øjne var stadig låst fast på mig. Bag ham skygger, som blev samlet i det svindende lys. Herefter lukkede jeg døren bag mig og gik ud i de mørke gader.

Jeg havde ikke spist noget siden morgenmaden, men jeg var ikke sulten. En elendig, udsultet skabning, der stod og kiggede på tværs af gaden ved dødsammeret, lagde mærke til mig og kom op for at fortælle mig en historie om elendighed. Jeg gav ham penge. Jeg ved ikke hvorfor, og han gik bort uden at takke mig. En time senere nærmede en anden udstødt sig og klynkede sin historie. Jeg havde et tomt stykke papir i min lomme, som bar det Gule Tegn, og jeg

rakte det til ham. Han kiggede tåbeligt på det et øjeblik; derefter kiggede han med en usikkert blik på mig og foldede papiret sammen med en bevægelse, der forekom mig overdrevet, og lagde det så ind til sit bryst.

De elektriske lys glimtede mellem træerne, og nymånen skinnede på himlen over dødsammeret. Det var trættende at vente på denne plads; jeg vandrede fra Marmor-buen til artilleriets stalde og tilbage igen til Lotus springvandet. Blomster og græs udåndede en duft, der bekymrede mig. Strålen fra springvandet spillede i måneskinnet, og de musikalske lyde fra de faldende dråber mindede mig om klirren af ringbrynjer i Hawberks butik. Men det var ikke så fascinerende, og den kedelige gnist af måneskin på vandet bragte mig ingen fornemmelser af udsøgt nydelse, som når solen spiller på et stykke poleret rustningsstål på Hawberks knæ. Jeg overværede flagermusene, der dykkede og drejede over planterne i springvandets bassin, deres hurtige rykvisse styrt satte mine nerver på højkant, og jeg begyndte atter at gå planløst frem og tilbage mellem træerne.

Artilleriets stalde var mørke, men i kavaleriets barakker var officerernes vinduer funkende oplyste, og indgangen dertil var konstant fyldt med trætte soldater, der transporterede halm og seletøj og kurve fyldte med tin-skåle.

To gange blev en vagt på hest udskiftet ved porten, mens jeg vandrede op og ned ad asfalt-stien. Jeg kiggede på mit ur. Det var næsten tid. Lysene i barakkerne gik ud ét efter ét. Porten med tremmer blev lukket i, men omtrent hvert minut, eller hvert andet, gik en officer gennem sideåbningen. Disse bevægelser efterlod sig raslen fra udstyr og en jingle af sporer i nattens luft. Pladsen var blevet meget stille. Den sidste hjemløse var blevet drevet væk af den gråklædte

park-politimand, og vejbanen langs Wooster Street var øde, og den eneste lyd, der brød stilheden, var en stampen fra vagtens hest og små stød fra hans sabel mod sadlen. Inde i barakkerne, i officerernes afdelinger, var der stadig lys, og militært ansatte gik frem og tilbage foran vinduerne. Klokken tolv lød der slag fra det nye spir ved St. Francis Xavier kirken, og ved det sidste slag i den triste tone, gik en figur gennem åbningen ved gitteret; han modtog salut fra vagtposten, og krydsede gaden for at gå ind på pladsen og frem mod lejligheds-komplekset Benedick.

“Louis,” kaldte jeg.

Manden drejede rundt på hans sporede hæle og kom lige imod mig.

“Er det dig, Hildred?”

“Ja, du er her på klokkeslættet.”

Jeg tog imod hans udstrakte hånd, og vi gik mod døds-kammeret.

Han fablede videre om sit bryllup, og om Constances nådegaver, og deres fremtidsudsigter, hvilket henledte min opmærksomhed på kaptajnens skulderstropper og den tredobbelte guld-arabesk på hans ærmer og kasketten. Jeg tror, at jeg lyttede lige så meget til musikken fra hans sporer og sabel, som jeg gjorde til hans drengede pludren, og til sidst stod vi under elmetræerne på hjørnet af Fourth Street, lige overfor døds-kammeret. Så lo han og spurgte mig, hvad jeg ville med ham. Jeg vinkede ham hen til en plads på en bænk under det elektriske lys, og satte mig ned ved siden af ham. Han kiggede nysgerrigt på mig med et granskende blik; det samme blik, som jeg hader og frygter ved læger. Jeg følte mig fornærmet over hans stirren, men han vidste det ikke, og jeg skjulte omhyggeligt mine følelser.

“Nå, gamle ven,” begyndte han. “Hvad kan jeg hjælpe dig med?”

Fra min lomme fandt jeg manuskriptet og noterne om Amerikas Kejserlige Dynasti frem, og jeg kiggede ind i øjnene på ham og sagde:

“Det skal jeg fortælle dig. Lov mig på dit ord, som soldat, at du vil læse dette manuskript fra begyndelse til ende, uden at stille mig spørgsmål. Lov mig at læse noterne på den samme måde, og lov mig at lytte til, hvad jeg fortæller senere.”

“Det lover jeg, hvis du ønsker det,” sagde han venligt. “Giv mig papirerne Hildred.”

Han begyndte at læse, løftede sine øjenbryn med et forbavset, finurligt udtryk, som fik mig til at ryste i undertrykt vrede. Jo flere sider han nåede igennem, desto mere trak hans øjenbryn sig sammen, og hans læber syntes, mere og mere, at forme ordet “affald”.

Så lignede han een, der kedede sig lidt, men tilsyneladende, for min skyld, læste han videre, med et forsøg på at vise interesse, hvilket syntes at kræve sin indsats. Da han i de tætskrevne sider kom til sit eget navn, og da han nåede mit, sænkede han manuskriptet og så skarpt på mig et øjeblik. Men han holdt sit ord og genoptog sin læsning, og jeg lod det halvt dannede spørgsmål dø på hans læber ubesvaret. Da han kom til enden og så Mr. Wildes underskrift, foldede han forsigtigt papirerne sammen og rakte dem tilbage til mig. Jeg rakte ham noterne, og da han læned sig tilbage, skubbede han militær-kasketten længere op i panden med en drenget gestus, som jeg huskede så godt fra skolen. Jeg iagttog hans ansigt, da han læste noterne, og da han var færdig, tog jeg dem sammen med manuskriptet og anbragte

det hele i min lomme. Derefter foldede jeg et stykke papir ud, markeret med det Gule Tegn. Han så tegnet, men han syntes ikke at genkende det, og jeg gjorde ham skarpt opmærksom på det.

“Ja,” sagde han. “Jeg kan se det. Hvad er det?”

“Det er det Gule Tegn,” sagde jeg vredt.

“Åh, det er det, det er?” sagde Louis, i samme flatterende tone, som Doktor Archer havde for vane at bruge overfor mig, og som han sandsynligvis ville have brugt igen, hvis jeg ikke havde afregnet med ham.

Jeg holdt min vrede nede og svarede så roligt som muligt: “Hør, du har givet mig dit ord?”

“Jeg lytter, gamle ven,” sagde han beroligende.

Jeg begyndte at tale meget roligt.

“Dr. Archer, der af en eller anden grund var blevet besat af hemmeligheden bag den Kejserlige Arv, forsøgte at fratage mig min ret, tilsyneladende på grund af et fald fra min hest for fire år siden, hvor jeg var blevet mentalt lammet. Han formodes, at have spærret mig inde i sit eget hus med håb om enten at gøre mig sindssyg eller forgifte mig. Jeg har ikke glemte det. Jeg besøgte ham i går aftes, og min undersøgelse var endelig.”

Louis blev bleg, men han bevægede sig ikke. Jeg fortsatte i triumf: “Der mangler endnu tre mennesker, som jeg skal undersøge ud fra Mr. Wildes og mine egne interesser. Disse er min fætter Louis, Mr. Hawberk og hans datter Constance.

Louis sprang op på fødderne og jeg rejste mig også; han kastede papiret med det Gule Tegn til jorden.

“Åh, jeg behøver ikke fortælle dig, hvad jeg har at sige,” sagde jeg, med en latter af triumf. “Du skal give afkald på kronen, til mig. Hører du, *til mig*.”

Louis kiggede på mig med et forskrækket udtryk, men genvandt fatningen og sagde blidt: "Naturligvis, jeg giver afkald på den - hvad er det, jeg giver afkald på?"

"Kronen," sagde jeg vredt.

"Naturligvis," svarede han. "Jeg giver afkald på den. Kom nu, gamle ven, jeg vil gå med dig tilbage til din lejlighed."

"Lad være med at forsøge dine doktor tricks på mig," råbte jeg nu, rystende af vrede. "Lad være med at opføre dig som om, at jeg er sindssyg."

"Sikke noget nonsens," svarede han. "Kom, det er ved at blive sent, Hildred."

"Nej," råbte jeg. "Du skal lytte. Du må ikke gifte dig, jeg forbyder det. Hører du? Jeg forbyder det. Du skal give afkald på kronen, og som belønning giver jeg dig ret til eksil, men hvis du nægter, skal du dø."

Han forsøgte at berolige mig, men jeg var ophidset nu, og jeg trak min lange kniv og spærrede vejen mod mig.

Så fortalte jeg ham, hvordan de kunne finde Dr. Archer i kælderen med halsen skåret op, og jeg grinte ham i ansigtet, da jeg tænkte på Vance og kniven og ordren, der var underskrevet af mig.

"Åh, du er kongen," sagde jeg, "men jeg skal blive konge. Hvem er du, som skal holde mig fra at regere hele den beboede verden! Jeg var født som fætter til en konge, men jeg skal være konge!"

Louis stod hvid og stiv foran mig. Pludselig kom en mand løbende op af Fourth Street, trådte ind af porten til dødstemplet, vandrede på stien til bronzedørene i fuld fart, og kastede sig ind i dødsammeret. Han skreg som en dement, og jeg lo indtil, at jeg begyndte at græde, for jeg havde genkendt Vance, og jeg vidste nu, at Hawberk og

hans datter ikke længere var i vejen.

“Forsvind”, råbte jeg til Louis, “du er ophørt med at være en trussel. Du vil aldrig gifte dig med Constance nu, og hvis du gifter dig med nogen andre i dit eksil, vil jeg opsøge dig, som jeg gjorde det med min læge. Mr. Wilde tager sig af dig i morgen.” Så vendte jeg mig om, og styrtede mod South Fifth Avenue, og med et råb af rædsel smed Louis bælte og sabel, og fulgte mig som en storm. Jeg hørte ham tæt bag mig på hjørnet af Bleecker Street, da jeg ramlede ind i døråbningen under Hawberks skilt. Han råbte: “Holdt, eller jeg skyder!”, men da han så, at jeg fløj op ad trapperne, og forlod butikken nedenfor, opgav han at følge mig, og jeg hørte ham hamre og råbe ved Hawberks dør, som om, at det skulle være muligt at vække de døde.

Mr. Wildes dør stod åben, og jeg råbte: “Det er sket, det er sket! Lad nationerne rejse sig og lad dem se deres Konge!” Men jeg kunne ikke finde Mr. Wilde, så jeg gik hen til skabet og tog det pragtfulde diadem fra skuffen. Så trak jeg i en hvid silkekåbe, broderet med det Gule Tegn, og satte kronen på mit hoved. Til sidst var jeg Konge, Konge ved min ret af Hastur, Konge, fordi jeg kendte mysteriet om Hyades, og mit sind havde genlydt i dybet af søen Hali. Jeg var Konge! Den første grå streg af daggry ville rejse et uvejr, som ville ryste de to halvkugler. Mens jeg stod med alle mine nerver i den yderste spænding, svag af glæden og pragten ved min tanke, hørte jeg, i den mørke passage, en mand der stønnede.

Jeg greb en lysestage og sprang hen til døren. Katten passerede mig som en dæmon, og lyset gik ud, men min lange kniv var hurtigere end hun var, og jeg hørte hendes hvæsen, og jeg vidste, at min kniv havde ramt hende. I et øjeblik lyttede jeg til hendes tumlen rundt i mørket, og da hendes

vanvid ophørte, tændte jeg et lys og løftede det over mit hoved. Mr. Wilde lå på gulvet med sin hals skåret åben. Først troede jeg, at han var død, men da jeg kiggede igen, kom en grøn gnist frem i hans indsunkne øjne, hans lemlæstede hånd rystede, og en krampe strakte hans mund fra øre til øre. I et øjeblik gav min rædsel og fortvivlelse plads til håb, men da jeg bøjede mig over ham, rullede øjnene rundt i hans hoved, og han døde. Og imens stod jeg tryllebundet af raseri og fortvivlelse, stirrende på min krone, mit imperium, og ethvert håb og enhver ambition, og hele mit liv; alt dette lå nu ubevægeligt sammen med min døde mester. *De* kom og greb mig bagfra og bandt mig indtil mine vener stod ud som synlige tråde, og min stemme fejlede i anfald af vanvittige skrig. Men jeg rasede stadig, blødende og oprevet, og mere end én politimand følte mine skarpe tænder. Da jeg ikke længere kunne finde plads at flytte mig på, kom de nærmere; jeg så gamle Hawberk, og bag ham min fætter Louis' skrækkelige ansigt, og længere væk i hjørnet en kvinde, Constance, som græd sagte.

“Åh, jeg ser det nu!” skreg jeg. “I har indtaget tronen og imperiet. Ve! Ve til jer, som er kronet med Kongen i gulds krone!”

[Redaktionel note . - Mr. Castaigne døde i går i Asylet for de Kriminelt Sindssyge.]

Masken

Camilla: Sir, du skulle fjerne masken

Den fremmed: Virkelig?

Cassilda: Ja, det er tid. Vi har alle lagt vores forklædninger untagen dig.

Den fremmed: Jeg har ingen maske på.

Camilla: (Forfærdet, ved siden af Cassilda.) Ingen maske? Ingen maske!

Kongen i Gult: Akt 1, scene 2.

I

Selvom jeg intet vidste om kemi, så lyttede jeg opmærksomt. Han samlede en påskelilje op, som Geneviève denne morgen havde bragt fra Notre Dame, og smed den ned i bassinet. Øjeblikkeligt mistede væsken sin krystalagtige klarhed. I et øjeblik var liljen indhyldet i et mælkehvidt skum, som forsvandt, og efterlod væsken ugenomsigtig og opaliseret. Nuancer af orange og mørkerød spillede på overfladen, og hvad der syntes at være en stråle af klart sollys slog igennem fra bunden, hvor liljen lå. I det samme øjeblik stak han sin hånd ned i bassinet og tog blomsten op. "Der er ingen fare," forklarede han, "hvis du vælger det rette øjeblik. Det klare lys

er signalet.”

Han holdt liljen frem foran mig, og jeg tog den i min hånd. Den var forvandlet til sten, til det reneste marmor.

“Du ser,” sagde han, “at den er uden fejl. Hvilken skulptør kunne reproducere den?”

Marmor så hvidt som sne, men i dybden af årerne var der iblandet azurblå, og en svag rødmen hvilede dybt i blomstens hjerte.

“Spørg mig ikke om årsagen til det,” han smilte og bemærkede min undren. “Jeg har ingen ide om, hvorfor årerne og hjertet er farvet, men det er altid sådan. I går forsøgte jeg med en af Genevièves guldfisk - her er den.”

Fisken så ud, som om at den var lavet i marmor. Men hvis man holdt den op mod lyset, så var stenen smukt gennemløbet af en svag blå farve, og fra et sted indefra kom der et rosenagtigt lys, som det skær, der slumrer i en opal. Jeg kiggede igen på bassinet. Endnu engang syntes det som om, at det var den klareste krystal.

“Hvad ville der ske, hvis jeg stak hånden i nu?” spurgte jeg.

“Det ved jeg ikke,” svarede han, “men jeg ville ikke forsøge, hvis jeg var dig.”

“Jeg er nysgerrig,” sagde jeg. “Hvorfra kommer strålen af klart sollys?”

“Det ligner en klar stråle af sollys,” sagde han. “Jeg ved det ikke, men strålen kommer altid, når jeg sænker noget levende derved. Måske,” fortsatte han smilende, “måske er det væsenets vitale gnist, som vender tilbage til den kilde, hvorfra den er kommet.”

Jeg så, at han spottede og truede *ham* med en malerstok, men så lo han og skiftede emne.

“Bliv til frokost. Geneviève vil snart være her.”

“Ja. Jeg så hende gå til tidlig messe,” sagde jeg, “og hun virkede så frisk og sød som liljen, inden at du ødelagde den.”

“Tror du, at jeg ødelagde den?” spurgte Boris alvorligt.

“Ødelagt, konserveret, hvem kan vide det?”

Vi sad i et hjørne af hans studie tæt ved den ikke afsluttede gruppe “Trosretningerne”. Han lænede sig tilbage i sofaen, stift stirrende på sit arbejde, mens han holdt en mejsel.

“Forresten, jeg er færdig med at tilrette Ariadne, og jeg tror, at den skal sættes til salg. Det er alt, hvad jeg får gjort færdig i år, men efter succesen som ‘Madonna’ bragte mig, føler jeg skam over at fremvise en figur som denne.”

Madonna var en udsøgt marmor-skulptur, som Geneviève havde siddet model for, og den var sidste års kunstmesses sensation. Jeg kiggede på Ariadne. Den var et storslået teknisk arbejde, men jeg var enig med Boris i, at verden forventede mere af ham end dette. Men det var umuligt at forestille sig, at han kunne færdiggøre den fremragende og uhyggelige marmor-gruppe, halvt tildækket, som stod bag mig. “Trosretningerne” måtte vente.

Vi var stolte over Boris Yvrain. Vi anerkendte ham og han anerkendte os. Han var født i Amerika, selvom hans far var franskmand og moderen en russer. Enhver i ‘Beaux Arts’ kaldte ham for Boris. Og alligevel var der kun to, som han taltale i den samme familiære tone; Jack Scott og så mig.

Måske havde denne affektion noget at gøre med min forelskelse i Geneviève. Dette havde vi aldrig rigtigt talt om. Men efter at sagen var afgjort, og hun havde fortalt mig med tårer i øjnene, at det var Boris, hun elskede, da var jeg gået over til hans hus og givet ham min lykønskning. Samtalens

hjertelighed bedragede ingen af os; det har jeg i hvert fald aldrig troet. Og i det mindste var samtalen en stor trøst for den ene af os. Jeg tror aldrig, at Boris og Geneviève talte sammen om dette, men Boris kendte til historien.

Geneviève var vidunderlig. Den Madonna-lignende renhed i hendes ansigt kunne være inspireret af Sanctus i Gounods messe. Men jeg var altid glad, når hun skiftede humør til hendes "april manøvrer". Hun var ofte så varieret som en april dag. Om morgenen alvorlig, værdig og sød, ved middag grinende, lunefuld, og om aftenen det, som man mindst ventede. Jeg foretrak hende mere på denne måde end den Madonna, som stirrede ned i mit hjertes dybder. Jeg drømte om Geneviève, da han talte igen.

"Hvad synes du om min opdagelse, Alec?"

"Jeg synes det er fantastisk."

"Jeg vil ikke gøre nogen brug af den, udover at tilfredsstille min egen nysgerrighed, men opdagelsen vil jeg tage med mig i graven."

"Det ville være et slag mod skulptøren, ville det ikke? Maleren tabte mere end han vandt ved fotografiet."

Boris nikkede, mens han legede med mejslens kant.

"Denne nye opdagelse ville ødelægge kunsten. Nej, jeg skal aldrig give hemmeligheden videre til nogen anden," sagde han langsomt.

Det ville være svært at finde nogen med større uvidenhed om fænomenet end mig; men jeg havde naturligvis hørt om mineralkilder så mættet med silica, at blade, der faldt ned i dem, efter nogen tid blev forstenet. Jeg husker svagt processen; hvordan silica erstatter det vegetabiliske stof, atom for atom, og resultatet er en kopi af sten. Dette, må jeg indrømme, har aldrig interesseret mig meget, og de gamle

fossiler, som er produceret på denne måde, har altid frastødt mig. Boris, syntes det, følte nysgerrighed i stedet for væmelse. Han havde undersøgt emnet, og ved et tilfælde havde han fundet en opløsning, som hurtigt transformerede et objekt; på et sekund blev et arbejde udført som ellers ville tage hundredvis af år. Det var alt, hvad jeg kunne udlede af den mærkelige historie, som han netop havde fortalt. Han talte igen efter en lang pause.

“Jeg er næsten forfærdet, når jeg tænker på, hvad jeg har opfundet. Videnskabsmænd ville være vilde med denne opdagelse. Det var ligeledes meget simpelt; opdagelsen kom nærmest af sig selv. Jeg tænker på formularen, og det nye element som er udsprunget af metallerne.”

“Hvilket nyt element?”

“Hm. Jeg har ikke tænkt mig at give det et navn, og jeg tror ikke, at det nogensinde vil ske. Der er allerede rigeligt med dyrebare metaller i verden til at knuse struber med.”

Mine ører rejste sig. “Har du opfundet guld, Boris?”

“Nej, endnu bedre; se her Alec!” lo han og fortsatte. “Du og jeg har alt, hvad vi behøver i denne verden. Ja! Så skummel og begærlig du dog ser ud!” Jeg grinte ligeledes og fortalte ham, at jeg var opslugt af begæret efter guld, og at vi gjorde klogt i at tale om noget andet; og da Geneviève dukkede op kort tid efter, vendte vi ryggen mod alkymien.

Geneviève var klædt i sølvgråt fra hoved til fod. Lyset glimtede omkring hendes hårs bløde kurver, da hun vendte kinden mod Boris; da så hun mig og hilste tilbage. Hun havde aldrig undladt at sende et fingerkys fra spidserne af de hvide fingre, og jeg beklagede mig straks over denne udeladelse. Hun smilte og rakte sin hånd ud, som faldt næsten førend den havde rørt min; hun sagde så, mens hun kiggede

på Boris.

“Du må bede Alec om at blive til frokost.” Dette var også nyt. Hun havde altid spurgt mig direkte indtil i dag.

“Det har jeg gjort,” svarede Boris hurtigt.

“Og du sagde ja, håber jeg.” Hun vendte sig mod mig med et charmerende traditionelt smil. Jeg følte mig som en bekendt af i forgårs. Jeg bukkede let for hende. “J’avais bien l’honneur, madame.” Uden at gå ind i vores sædvanlige dril-lende tone, mumlede hun nogle høflige fraser og forsvandt. Boris og jeg kiggede på hinanden.

“Jeg må heller gå hjem, tror du ikke?” spurgte jeg.

“Det er svært at regne ud!” svarede han ærligt.

Mens vi diskuterede det tilrådelige i min forsvinden, dukkede Geneviève igen op i døren uden sin hat. Hun var fantastisk smuk, men hendes kulør var for dyb og hendes øjne for skinnende. Hun gik direkte hen til mig og tog min arm.

“Frokosten er klar. Var jeg på tværs, Alec? Jeg tænkte, at jeg havde en hovedpine, men det havde jeg ikke. Kom nu Boris,” og hun lod sin anden arm glide gennem hans. “Alec ved, at der efter dig ikke er nogen i denne verden, som jeg holder så meget af som ham. Hvis han nogle gange føler sig overset, så skader det ham ikke.”

“À la bonheur!” sagde jeg højt, “hvem siger, at der ikke er tordenvejr i april?”

“Er du klar,” messede Boris. “Ja, jeg er klar.” Og arm i arm skyndte vi os ind i spisestuen, og chokerede tjenestefolkene. Under alle omstændigheder kunne vi ikke gives megen skyld. Geneviève var atten, Boris treogtyve, og jeg snart enogtyve.

II

En del arbejde, som jeg udførte på dekorationer i Genevièves soveværelse, holdt mig konstant i huset på Rue Sainte-Cécile. I de dage arbejdede Boris og jeg hårdt, men ikke mere end at vi stadig følte glæde ved det, hvilket var passende. Og sammen med Jack Scott tilbragte vi meget tid.

En rolig eftermiddag gik jeg rundt i huset alene og ledte i hjørnerne, hvor jeg fandt gemte søde sager og cigarer fra hemmelige gemmesteder. Til sidst standsede jeg op i badeværelset af marmor. Her stod Boris indsmurt i ler og vaskede sine hænder.

Rummet var bygget af rosenfarvet marmor med undtagelse af gulvet, som var en mosaik i rød og grå. I midten af rummet var der en pool, som befandt sig under gulvets niveau; trin førte ned til poolen. Søjler støttede loftet. En smuk Amor af marmor stod for enden af rummet på sin piedestal. Al indretning var Boris' og mit arbejde. Boris stod i sit slidstærke arbejdstøj og skrabede ler og rød modellervoks af sine smukke hænder, og koketterede igen over skulderen med Amor.

“Jeg kan se dig,” insisterede han, “lad være med at kigge den anden vej, som om at du ikke vil kendes ved mig. Du ved jo hvem, der lavede dig, din lille svindler!”

Det var altid min rolle at fortolke Amors følelser i disse samtaler, og da det var min tur, svarede jeg på en sådan facon, at Boris greb min arm, trak mig mod poolen, og sagde at han ville give mig en dukkert. I det næste øjeblik slap han min arm og blev bleg. “Gode Gud,” sagde han. “Jeg havde helt glemt, at poolen er fyldt med opløsningen.”

Jeg rystede en smule, og tørt rådede jeg ham til at huske bedre, hvor han opbevarede den dyrebare væske.

“I Guds navn. Hvorfor opbevarer du en lille flod af denne grusomme væske her - af alle steder!” spurgte jeg.

“Jeg vil eksperimentere på noget stort,” svarede han.

“På mig, for eksempel!”

“Ah! Det er for tæt på, til at det er morsomt; men jeg ønsker, at se opløsningens arbejde på et højere væsen; der er denne store hvide kanin,” sagde han, og fulgte mig ind i studiet.

Jack Scott, som bar en maling-pletet jakke, kom gående ind og greb alle de orientalske søde sager, som han kunne have i sine hænder, plyndrede en kasse med cigaretter, og til sidst forsvandt han og Boris for at besøge Luxembourg galleriet, hvor en ny bronzestatue af Rodin og et landskab af Monet i særlig grad tiltrak sig opmærksomhed fra det kunstneriske Frankrig. Jeg gik tilbage til studiet og genoptog mit arbejde. Det var en renæssance skærm, som Boris ønskede, at jeg malede til Genevièves soveværelse. Men drengen, som skulle posere, nægtede at adlyde. Han kunne ikke holde sig i ro i den samme position, og indenfor fem minutter havde jeg en lang række forskellige udkast af den lille knægt.

“Poserer du eller udfører du en sang eller en dans, min ven?” udspurgte jeg.

“Hvad den herre foretrækker,” svarede han med et engleagtigt smil.

Jeg sendte ham naturligvis af sted, og jeg betalte ham naturligvis for fuld tid; sådan forkælede vi vores modeller.

Efter at den lille slyngel var gået, lavede jeg nogle kejtede fejl på skærmen, og det bragte mig ikke i noget godt humør; det tog mig resten af eftermiddagen at fjerne fejlene igen, og til sidst skrabede jeg min palette, stak mine pensler i en skål med sort sæbe, og gik ind i ryge-værelset. Jeg tror

oprigtigt, at intet rum i huset var så frit for lugten af tobak som dette, med undtagelse af Genevièves. Rummet med det slidte tapet var et besynderligt kaos af alle mulige ting. Et behageligt lydende spinnets stod i god stand ved vinduet. Rundt omkring på forskellige steder stod samlinger af våben, nogle slidte og gamle, andre moderne og nye. Pyntede indiske og tyrkiske rustninger hang over pejsen. Der var to eller tre gode billeder samt en pibe-hylde. Det var her, at vi opsøgte nye sensationer, når vi skulle ryge. Jeg mente nogle gange, at alle typer af piber måtte være repræsenteret på denne hylde. Når vi havde valgt en pibe, så gik vi straks et andet sted hen for at ryge; for stedet var i sin helhed for dunkelt og mindre indbydende end resten af huset. Men denne eftermiddag var skumringen behagelig og afslappende. Tæpper og skind på gulvet så ud til at være brune og bløde og søvndyssende; den store sofa var fyldt med puder, og jeg valgte min pibe, og lagde mig uvant der for at ryge den. Jeg havde valgt en pibe med et langt fleksibelt mundstykke, og det føltes næsten som at være i en drøm, da jeg tændte den. Efter et stykke tid faldt jeg hen uden at bevæge mig. Jeg drømte let og faldt så helt i søvn.

Jeg vågnede til den mest sørgelige musik, som jeg nogensinde havde hørt. Rummet var ganske mørkt, og jeg havde ingen ide om, hvad tiden kunne være. En stråle af måneskin forvandlede den ene side af spinettet til sølv, og det polerede træ syntes at udånde lydene, som en parfume der flyder over en boks af sandeltræ. En figur rejste sig stille og grædende i mørket og gik bort, og jeg var tåbelig nok til at kalde "Geneviève!"

Hun sank sammen ved lyden af min stemme, og jeg forbandede mig selv, mens jeg tændte et lys og forsøgte at

rejse hende fra gulvet. Hun veg fra mig med en smertefuld mumlen. Hun var meget stille, og spurgte efter Boris. Jeg løftede hende hen til divanen, og gik ud af rummet for at finde ham. Men han var ikke i huset, og tjenestefolkene var gået i seng. Forvirret og angst skyndte jeg mig tilbage til Geneviève. Hun lå fortsat, hvor jeg havde efterladt hende, og hun var meget bleg.

“Jeg kan ikke finde Boris eller nogle af tjenestefolkene,” sagde jeg.

“Det ved jeg,” svarede hun svagt. “Boris er taget til Ept med Mr. Scott. Jeg husker ikke hvornår.”

“Men han kan i så fald ikke komme tilbage før i morgen eftermiddag og - har du slået dig? Forskrækkede jeg dig, så du faldt? Sikke et tåbeligt fjols jeg er, men jeg var kun halvt vågen.”

“Boris troede, at du var gået før aftensmaden. Undskyld mig, at jeg har ladet dig være her hele tiden.”

“Jeg har fået en lang lur,” grinte jeg. “Jeg sov så tungt, at jeg ikke vidste, om jeg var vågen eller drømte, da jeg så en figur, som bevægede sig imod mig, og som sagde et navn. Har du spillet på det gamle spinnets? Du må have spillet meget blidt.”

Jeg ville fortælle tusinde løgne, der var langt værre end denne, hvis jeg kunne se den lettelse som bredte sig på hendes ansigt. Hun smilte bedårende og sagde med en naturlig stemme: “Alec, jeg snublede over ulvens hoved, og jeg tror, at min ankel er forstuvet. Du er sød, hvis du får fat i Marie og derefter går hjem.”

Jeg gjorde som hun bød, og efterlod hende der, indtil tjenestepigen kom.

III

Den næste dag ved middagstid, da jeg ankom, fandt jeg Boris, som uden ro vandrede rundt i sit studie.

“Geneviève er faldet i søvn netop nu,” fortalte han. “Forstuvningen er ikke at regne for noget, men hvorfor har hun så høj feber?” Lægen kan ikke regne det ud; eller han vil ikke,” mumlede han.

“Har Geneviève feber?” spurgte jeg.

“Det vil jeg mene, og hendes sind har været usædvanligt hele natten. Ideen! Glade lille Geneviève uden en bekymring i verden, - og hun bliver ved med at sige, at hendes hjerte er ødelagt, og at hun ønsker at dø!”

Mit eget hjerte stod stille.

Boris lænede sig mod døren til sit studie, og kiggede ned med hænderne i lommerne; hans venlige, opmærksomme øjne var mørkere end ellers; og en nyt træk af besvær havde lagt sig over hans mund, nu uden smil. Tjenestepigen havde ordre til at tilkalde ham i det øjeblik, hvor Geneviève åbnede øjnene. Vi ventede og ventede, og Boris vandrede mere og mere uroligt rundt i rummet, mens han pillede ved modeller-voks og rødt ler. Pludselig skyndte han sig mod rummet ved siden af. “Kom og se mit rosen-farvede bad af død,” råbte han.

“Er det død?” spurgte jeg ham, for at løfte hans humør.

“Vi er ikke forberedte på at kalde det liv, vil jeg mene,” svarede han. Mens han svarede, fangede han en ensom guld-fisk, som sprællede og vred sig i bowlen. “Vi vil sende denne efter den anden - hvor den anden så end er,” sagde han. Der var en feberagtig ophidselse i hans stemme. En doven vægt af feber havde lagt sig over mine lemmer og forstand, men jeg fulgte ham til den skønne krystal-pool med de lyse-

røde sider; og han smed fisken i. Faldende, mens dens skæl glimtede med varme orange stråler, mens den vredt tvistede kroppen og forsøgte sig med krumspring; indtil det øjeblik, hvor den ramte overfladen, og faldt tung mod bunden. Så kom det mælkehvide skum, de farverige stråler fra overfladen og endelig det rene klare lys, som tilsyneladende brød frem fra uendelige dybder. Boris stak hånden ned og greb den udsøgte marmor ting med de blå årer, den lette rosenfarvede overflade, som glinsede med dråber af opal.

“Børneleg,” mumlede han, og kiggede træt og længselsfuldt efter mig - som om, at jeg kunne besvare spørgsmålene! Jack Scott kom ind og ville deltage i “legen”, som han med iver kaldte det. Intet mindre kunne gøre det end at forsøge med den hvide kanin, her og nu. Jeg var villig til at acceptere, at Boris skulle finde distraktion fra sine bekymringer, men jeg ønskede ikke selv at se livet forsvinde fra et varmt, levende væsen, og valgte derfor at gå ud af rummet. Jeg fandt en tilfældig bog i studiet og satte mig ned for at læse. Ak, jeg havde fundet “Kongen i Gult”. Efter nogle øjeblikke, som syntes at vare evigheder, lagde jeg bogen fra mig med en nervøs skælven, hvorefter Boris og Jack kom ind med kaninen i marmor. På det samme tidspunkt ringede en klokke ovenfra og et skrig kom fra sygeværelset. Boris forsvandt i løbet af et øjeblik, og i det næste kaldte han: “Jack, løb efter lægen; få ham hertil. Alec kom herind.”

Jeg løb efter og stod snart ved hendes dør. En forskrækket tjenestepige kom i hast og løb straks væk igen for at hente nogle ting. Geneviève sad strakt oprejst i sengen med mørkerøde kinder og glitrende øjne, og hun mumlede usammenhængende ord og kæmpede mod Boris blide greb. Han kaldte på mig for at få hjælp til at holde hende. Ved min

første berøring sukkede hun og sank tilbage, lukkede sine øjne, og så - da vi stadig stod bøjet over hende - åbnede den stakkels pige i febevildelse igen øjnene, stirrede direkte ind i Boris ansigt, og fortalte hemmeligheden. I det samme øjeblik løb vores tre liv mod nye kanaler; båndet, der havde bundet os sammen, var sprunget for altid, og et nyt bånd var bundet i stedet. Hun havde udtalt mit navn, og mens feberen plagede hende, var hendes hjerte blevet overstrømmet med en skjult sorg. Forbløffet og stum bukkede jeg mit hoved, mens mit ansigt brændte som levende kul, og blodet bankede i mine ører. Ude af stand til at bevæge mig, ude af stand til at tale. Jeg lyttede til hendes ord talt i feber, og jeg var fyldt med skam og sorg. Jeg kunne ikke få hende til at tie, og jeg kunne ikke se på Boris. Da følte jeg en arm på min skulder, og Boris vendte sit farveløse ansigt imod mit.

“Det er ikke din skyld, Alec, lad dig ikke bedrøve, hvis hun elsker dig.” Han kunne ikke nå at fuldende sætningen, da lægen hurtigt kom ind i rummet, mens han sagde, “ah feberen!” Jeg greb Jack Scott og trak ham med ud på gaden, hvor jeg sagde: “Boris vil helst være alene nu.” Vi krydsede over gaden til vores egne lejligheder, og da han den nat så, at jeg også blev syg, løb han efter lægen endnu en gang. Det sidste, jeg husker med sikkerhed, var Jack, der sagde: “For himlens skyld, hvad skyldes det, at hans ansigt ser sådan ud?” Og jeg tænkte på Kongen i Gult og den blege maske.

Jeg var meget syg. Jeg havde holdt alt tilbage i de to år, der var gået siden den fatale maj morgen, da Geneviève omsider havde fortalt mig: “Jeg elsker dig, men jeg elsker Boris mest”. Jeg havde aldrig troet, at det kunne tage overhånd i en sådan grad, at jeg ikke kunne udholde det. Udadtil havde jeg virket rolig, men jeg havde snydt mig selv. En

indre kamp foregik aften efter aften, når jeg lå alene i min seng, hvor jeg forbandede mig selv for mine oprørske tanker, illoyale overfor Boris og uværdige overfor Geneviève. Men morgenen bragte altid lettelse, og jeg besøgte atter Geneviève og min kære Boris med et hjerte, som var vasket rent af nattens fristelser.

Aldrig i ord eller handling eller tanke, når jeg var sammen med dem, havde jeg forrådt min sorg, ikke engang overfor mig selv.

Masken af selvbedrag var ikke længere en maske for mig, den var en del af mig. Natten løftede den, og afslørede den kvalte sandhed nedenunder; men der var ingen til at se det, bortset fra mig selv, og når solen atter stod op, så lagde masken sig igen over mit ansigt. Disse tanker, fyldte af bekymringer, passerede igennem mit plagede sind, mens jeg lå syg. Tankerne var hjælpeløst viklet ind i visioner af hvide væsener, tunge som sten, kravlende rundt i Boris bassin. Ulvens hoved blandt tæpperne, som med fråde om munden snappede efter Geneviève, mens hun lå og smilte tilbage mod dyret. Jeg tænkte ligeledes på Kongen i gult, svøbt i kappen med de fantastiske farver, og de bitre skrig fra Cassilda, "Ikke over os, oh Konge, ikke over os!" I min febervildelse kæmpede jeg for at skubbe det fra mig, men jeg så søen Hali, tynd og blank, uden den mindste krusning, og jeg så Carcosas tårne bag månen. Aldebaran, Hyaderne, Alar, Hastur gled gennem hullerne i skyerne, og flagrede og klappede sammen, som de flossede laser af Kongen i gult. Iblandt disse tanker bestod en som var rask. Denne tanke vaklede aldrig, uanset hvad der så end foregik i mit uorganiserede sind; min hovedårsag for at eksistere var, at jeg skulle opfylde nogle krav, som Boris og Geneviève stillede. Hvad

denne forpligtigelse bestod i; det stod aldrig helt klart. Til tider virkede det som om, at jeg skulle beskytte dem, eller hjælpe dem igennem en stor krise. Hvad det end syntes at være, så hvilede vægten på mig, og jeg var aldrig så svag, at jeg ikke svarede med hele min sjæl. Der var altid mængder af ansigter over mig, men det var kun få, som jeg genkendte, og Boris var iblandt disse. Bagefter fortalte de mig, at det ikke kunne have været tilfældet, men jeg er sikker på, at han mindst en gang bøjede sig ned over mig. Der var en svag berøring, et svagt ekko af hans stemme, og så flød tårerne igen hen over mine sanser, og jeg mistede ham; men han stod der og bøjede sig over mig mindst en gang.

Til sidst, en morgen, vågnede jeg, og så, at sollyset faldt ind over min seng. Jack Scott sad og læste ved siden af mig. Jeg havde ikke styrke nok til at tale højt, og jeg kunne heller ikke tænke, og endnu mindre huske, men jeg kunne smile svagt, da Jacks øjne mødte mine, og han sprang op og spurgte ivrigt, om jeg ønskede noget. Jeg viskede: "Ja, Boris." Jack bevægede sig mod hovedgærdet, og lænede sig frem for at arrangere min pude; jeg kunne ikke se hans ansigt, men han svarede hjerteligt: "Du må vente Alec, du er stadig for svag til at se Boris."

Jeg ventede og blev stærkere; i løbet af et par dage kunne jeg se dem, som jeg ønskede at se, og i den tid tænkte jeg og huskede. Fra det øjeblik, hvor alt igen blev klart i mit sind, tvivlede jeg ikke på, hvad jeg skulle gøre, når tiden var den rette, og jeg følte, at Boris ville have tænkt på de samme ting, som jeg havde gennemgået alene. Jeg spurgte ikke længere efter nogen. Jeg spurgte heller ikke længere, hvorfor jeg ingen beskeder fik fra dem. Jeg forstod heller ikke hvorfor, at jeg i løbet af den uge, hvor jeg lå der og blev stærkere,

ikke hørte deres navne udtalt. Jeg var beskæftiget med at lede efter de rette svar og førte min svage, men determinerede kamp mod fortvivlelse, mens jeg var af den opfattelse, at Jacks tilbageholdenhed skyldtes, at han ganske simpelt var bange for at nævne deres navne. Som det sidste ønskede jeg at blive uregerlig eller grov overfor ham i et ønske om at se dem. Samtidig spurgte jeg til mig selv, igen og igen, hvordan livet ville blive, når vi igen var samlet. Kunne vi genfinde vores relationer, som de var, førend Geneviève blev syg? Boris og jeg skulle igen kigge hinanden i øjnene, og der skulle hverken være bitterhed eller fejhed i vores blikke. Jeg skulle igen indfinde mig i deres intime hjem for en tid, og så, uden varsel eller forklaring, ville jeg forsvinde ud af deres liv for evigt. Boris ville vide hvorfor - og den eneste trøst ville være, at Geneviève aldrig ville forstå helt hvorfor. Det syntes, når jeg tænkte over det, som om, at jeg havde fundet min mening eller mit formål, som jeg havde ledt efter under mit delirium, og dette var nu mit svar. Så da jeg var helt parat, kaldte jeg en dag Jack til mig, og sagde:

“Jack, jeg ønsker at se Boris med det samme; og giv mine varmeste hilsner til Geneviève ...”

Da lod han mig omsider forstå, at de begge var døde, og jeg mistede besindelsen i et vildt raseri, som endnu engang rev min verden sammen. Jeg fablede og forbandede mig selv ind i et tilbagefald, som det tog mig nogle uger at komme ud af igen, og da troede jeg i en alder af enogtyve, at min ungdom var borte for evigt. Det syntes som om, at jeg ikke kunne lide mere, og en dag da Jack gav mig et brev og nøglerne til Boris hus, tog jeg imod det uden at ryste og sagde, at han skulle fortælle mig alt. Det var ondt af mig at forlange dette, men der var ikke andet at gøre. Han støttede

sig mod sine slanke hænder, og åbnede igen såret, som ikke kunne hele fuldstændigt. Han begyndte meget lavmælt.

“Alec, med mindre du har en viden, som jeg ikke har, så vil du ikke være i stand til at forklare mere end jeg, om det, der skete. Jeg tænker, at du helst ikke vil høre detaljerne, men du må kende dem - ellers ville jeg skåne dig. Gud ved, at jeg ikke ønsker at sige noget til dig, så derfor skal jeg bruge få ord.”

“Den dag hvor jeg overlod dig i lægens varetægt, og gik tilbage til Boris, stod han og arbejdede på ‘Trosretningerne’. Geneviève, sagde han, lå og sov under indflydelse af medicin. Hun havde været ude af sig selv, sagde han. Han fortsatte med sit arbejde uden at sige et ord, og jeg betragtede ham. Inden for kort tid, bemærkede jeg, at den tredje figur i gruppen - den figur, der stirrer direkte ud over verden - havde fået hans ansigt; ikke det ansigt, som du har set, men ansigtet, som det så ud, på dette tidspunkt og frem til afslutningen. Jeg vil gerne finde en forklaring på det, men jeg kan ikke.”

“Nuvel, han arbejdede og jeg betragtede ham i stilhed, og vi fortsatte sådan indtil tidlig midnat. Da hørte vi en dør blive åbnet og smækket i med voldsomhed, og vi fornemmede en hurtig bevægelse i rummet ved siden af. Boris løb gennem gangen og jeg fulgte efter; men det var for sent. Hun lå på bunden af poolen med hænderne krydset over brystet. Boris skød sig selv gennem hjertet.” Jack standsede sin tale, mens tårer løb under øjnene, og hans kinder rystede i små træk. “Jeg løftede Boris til hans rum. Så gik jeg tilbage til bassinet og lukkede den djævelske væske ud. Jeg tændte for vandet og spulede rummet fri for enhver dråbe af opløsningen. Da jeg omsider turde at træde ned af trinnene, fandt jeg hende liggende hvid som sne. Til sidste, da jeg havde

besluttet mig for, hvad der var bedst at gøre, gik jeg ind i laboratoriet, fandt den sidste opløsning og hældte den ud i poolens afløb; dernæst tømte jeg enhver anden krukke og flaske fra laboratoriet. Der var brænde i kaminen, så jeg tændte op, og brød Boris kabinet op. Jeg kastede ethvert stykke papir, notesbog og brev på ilden, som jeg fandt. Med en stor hammer, som jeg fandt i studiet, begyndte jeg at smadre alle tomme krukker og flasker, hvorefter jeg lagde indholdet på kulskovlen og bar det ned i kælderen. Her blev det hele smidt i den rødglødende ovn. På denne måde gik jeg frem og tilbage seks gange, og til sidst var der ikke så meget som et skår tilbage. Først da, turde jeg, at ringe efter lægen. Han er en god mand, og sammen kæmpede vi for, at holde hele historien borte fra offentligheden. Uden ham ville det aldrig være gået godt. Til sidst blev tjenestefolkene betalt og sendt ud på landet, hvor gamle Rosier holder dem tavse med historier om Boris og Genevièves rejser til fjerne lande, hvorfra de først vender hjem om mange år. Vi begravde Boris i den lille kirkegård ved Sevres. Lægen har en god natur, og han ved hvornår man skal have medlidenhed med et menneske, som ikke kan klare mere. Han gav mig et bevis på hjertelidelse og stillede ikke flere spørgsmål.”

Så løftede han hænderne fra sit hoved, og sagde. “åbn brevet, Alec; det er til os begge.”

Jeg flåede brevet op. Det var Boris testamente. Han overlod alt til Geneviève, og i tilfælde af, at hun skulle dø barnløs, så skulle jeg styre huset i Rue Sainte-Cécile, mens Jack Scott skulle styre Ept. I tilfælde af vores død skulle al ejendom overtages af moderens familie fra Rusland, med undtagelse af de marmor-skulpturer, som var udført af ham selv. Disse skulle overgå til mig.

Papiret blev sløret under mine øjne, og Jack rejste sig og gik hen til vinduet. Så gik han tilbage og satte sig igen. Jeg frygtede, hvad han ville sige, men han talte med den samme simple og blide stemme.

“Geneviève ligger foran Madonnaen i marmor-rummet. Madonnaen læner sig blidt ind over hende, og Geneviève smiler tilbage mod det blide ansigt, som aldrig ville eksistere uden hende.”

Hans stemme knækkede sammen, men han greb min hånd, og sagde, “vær modig Alec.” Den næste dag tog han til Ept for at fuldbyrde testamentet.

IV

Den samme aften tog jeg nøglerne og gik over i huset, som jeg kendte så godt.

Alting var i den skønneste orden, men stilheden var forfærdelig. Selvom jeg to gange gik til marmor-rummet, kunne jeg ikke tvinge mig selv til at gå ind. Det var ud over min styrke. Jeg gik ind i ryge-værelset og satte mig foran spinettet. Et spinkelt hvidt lommetørklæde lå på tangenterne, og jeg vendte mig bort i gråd. Det var indlysende, at jeg ikke kunne blive her, så jeg låste alle døre og vinduer samt de tre porte foran og bagved, og så tog jeg afsted. Næste dag pakkede Alcide min håndkuffert og jeg efterlod ham med ansvaret for min lejlighed. Dernæst tog jeg Orient-ekspressen til Konstantinopel. I to år vandrede jeg i Østen, og i begyndelsen nævnte vi aldrig Geneviève og Boris, men ganske langsomt begyndte deres navne at dukke op. Jeg husker særligt en passage fra et af jacks breve, som var et svar til et af mine.

“Du fortæller mig, at du så Boris bøjet over dig, mens du lå syg, og at du mærkede, at han rørte dig svagt. Det, som du beskriver, må være sket fjorten dage efter hans død. Jeg siger til mig selv, at du må have drømt det, at det var en del af dit delirium, men denne forklaring tilfredsstiller ikke mig, og heller ikke dig.”

Hen mod det andet år af min rejse, hvor jeg var i Indien, kom der et brev fra Jack, som ikke lignende noget fra hans hånd, og jeg besluttede derfor at tage tilbage til Paris. Han skrev: “Jeg har det godt og jeg sælger mine malerier, som kunstnere gør det, når de ikke mangler penge. Jeg har ikke en eneste bekymring, men jeg er mere urolig end jeg normalt er. Jeg er ikke i stand til at ryste en mærkelig fornemmelse af mig, som syntes at handle om dig. Det er ikke angst; det er snarere en åndeløs tilstand af forventning. Hvad jeg forventer, ved kun Gud! Jeg kan kun sige, at det dræner mig for al min energi. Om natten drømmer jeg altid om dig og Boris. Jeg kan ikke huske noget af det bagefter, men jeg vågner om morgenen ved at mit hjerte slår voldsomt, og hele dagen vokser mine nervers anspændelse, indtil jeg falder i søvn om aftenen, hvor jeg så gennemgår den samme oplevelse. Jeg er ganske udmattet af det, og jeg har besluttet mig for at slippe ud af denne morbide tilstand. Jeg må se dig. Skal jeg rejse til Bombay eller kommer du til Paris?”

Jeg telegraferede, at han kunne forvente mig med den næste damper.

Da vi mødtes, tænkte jeg, at han kun havde forandret sig ganske lidt; jeg, insisterede han, så ud til at være ved fantastisk helbred. Det var godt at høre hans stemme igen, og vi sad og sludrede om, hvad livet stadig havde i vente, og vi følte lyksaligheden ved at være i live i det klare forårsvejr.

Som det første tog vi til kirkegården i Sevres, hvor Boris lå.

“Skal vi placere ‘Trosretningerne’ her, ovenfor ham?” spurgte Jack, og jeg svarede.

“Jeg tror kun, at det er ‘Madonnaen’, der skal vogte over Boris’ grav.” Men det var ikke kun glæde, som var forbundet med min hjemkomst. Drømmene, som han ikke kunne fastholde det mindste af, fortsatte, og han sagde, at til tider var den åndeløse spænding ved at kvæle ham.

“Ser du, så gør jeg dig mere skade end gavn,” sagde jeg. “Prøv at finde forandring uden mig.” Og han tog på en tur mellem kanal-øerne, mens jeg tog tilbage til Paris. Jeg havde endnu ikke været i Boris hjem, som nu var mit, siden min hjemkomst, men jeg vidste, at det skulle gøres. Det var blevet holdt i orden af Jack; og der var tjenere, så derfor opgav jeg min egen lejlighed, og besluttede mig for at bo i huset. I stedet for uro, som jeg regnede med at finde, så fandt jeg fred der, og det var let for mig at male uforstyrret i huset. Jeg besøgte alle rummene - alle på nær et. Jeg kunne ikke få mig selv til at gå ind i marmor-rummet, hvor Geneviève lå, og alligevel følte jeg en længsel, der voksede dag for dag, en længsel efter at se hendes ansigt, at knæle ned foran hende.

En april eftermiddag lå jeg og drømte i ryge-værelset, næsten som jeg havde ligget der to år tidligere. Mekanisk kiggede jeg mig omkring iblandt de østerlandske tæpper; på ud-kig efter ulveskindet. Til sidst genkendte jeg et par spidse ører og et fladt grunt hoved, og jeg tænkte på drømmen, hvor jeg havde set Geneviève ligge ved siden af ulveskindet. Hjelmene hang stadig rundt omkring på de slidte vægge. Jeg genkendte den spanske morion hjelm, som jeg huskede, at Geneviève engang havde taget på, hvor vi havde moret os

over disse antikke rustningsdele. Jeg drejede mit blik mod spinettet; enhver af de gule tangenter syntes at udtrykke kærtegn fra hendes hånd; og jeg rejste mig, løftet af styrken ved tanken om mit livs passion, og jeg stod snart foran den lukkede dør til marmor-rummet. De tunge døre svingede indad under mine rystende hænder. Solskin strømmede gennem vinduet, og oplyste Amors vingspidser af guld, og lagde en lysende ring over Madonnaens pande. Hendes blide ansigt var formet så udsøgt rent, at jeg knælede ned og lavede korsets tegn over brystet. Geneviève lå i Madonnaens skygge, og alligevel, gennem de hvide arme, kunne jeg se svagt azurblå vener, og lige under de svagt foldede hænder var hendes kjole blandet med en svag rosenrød, og det virkede som om, at farven kom fra et svagt og varmt lys i hendes bryst.

Jeg bukkede mig med et knust hjerte, og jeg rørte marmorkjolen med mine læber, og gik så tilbage i det tavse hus. En stuepige kom med et brev, og jeg satte mig ned i den lille udestue for at læse det; men da jeg så, at pigen ville sige noget mere, spurgte jeg hende om, hvad hun ønskede.

Hun mumlede lidt og fortalte så noget om en hvid kanin, som var blevet fanget inde i huset. Hun spurgte mig, hvad vi skulle stille op med den. Jeg fortalte hende, at hun blot skulle slippe den fri i gården bagved huset, og jeg åbnede mit brev. Det var fra Jack, men brevet var så usammenhængende, at jeg tænkte, at han havde mistet forstanden. Det var en række advarsler om, at jeg burde forlade huset, indtil han kom tilbage; han kunne ikke fortælle mig hvorfor; det var drømmene, sagde han - han kunne intet forklare, men han var sikker på, at jeg burde forlade huset i Rue Sainte-Cécile.

Da jeg var færdig med at læse brevet, løftede jeg øjnene og så den samme stuepige stå i døren med en bowle af glas, hvor der svømmede to guldfisk rundt: "Smid dem tilbage i akvariet, og fortæl mig så, hvad der er meningen med disse afbrydelser."

Med en halvt undertrykt klynken tømte hun bowlens indhold ned i akvariet for enden af udestuen, og spurgte mig så om lov til at forlade tjenesten i huset. Hun sagde, at folk lavede numre med hende, tilsyneladende med det formål at bringe hende i problemer; marmor-kaninen var blevet stjålet og erstattet med en levende, som var blevet bragt ind i huset; de to smukke marmor-fisk var forsvundet, og hun havde fundet disse to levende fisk på spisestuens gulv. Jeg forsikrede hende om, at jeg ville undersøge sagen. Jeg gik ind i studiet; og der var ikke andet der end mine lærreder og nogle afstøbninger; bortset fra liljen af marmor. Jeg så den på et bord i den anden ende af rummet. Så gik jeg vredt imod den. Og blomsten, jeg løftede op, var frisk og skrøbelig og fyldte rummet med sin duft. Så forstod jeg pludseligt og sprang ud i gangen og ned i marmor-rummet. Jeg flåede dørene op; solens lys strømmede mod mit ansigt og igennem lyset, i et himmelsk lys, smilte Madonnaen, mens Geneviève løftede sit rødmende ansigt fra marmor-lejet, og åbnede sine søvnige øjne.

I dragens gård

“Åh, du, som brænder i hjertet på dem, der
brænder
I Helvede, hvis ild som du skal fodre til gengæld;
hvor lang tid er der gråd”. Barmhjertighed til
dem. “Gud!
Hvorfor skal du undervise og Han forstå?”

I kirken St. Barnabé var indgangsbønnen fuldført; gejstligheden forlod alteret; de små kordrenge strømmede over koret og satte sig i båsene. En schweizer i prangende uniform gik ned langs sydskebets stengulv, fire skridt foran resten af personalet; bag ham kom den veltalende prædikant og gode mand, Monseigneur C.

Min plads var nær korets alterskranke, og jeg vendte mod vestfløjen af kirken. De andre personer mellem alteret og prædikestolen vendte også den vej. Der var en stille skraben og raslen, mens menigheden igen satte sig ned; præsten steg langsomt op ad prædikestolens trapper, mens orgelets lyd frivilligt ophørte.

Jeg har altid fundet orgelspillet i St. Barnabé yderst interessant. Lært og videnskabeligt syntes det mig; måske for meget for min personlige smag, men det udtrykker en le-

vende og kold intelligens. Desuden var der en fransk kvalitet i lyden; en lyd styret enerådigt af selvkontrol, værdighed og tilbageholdenhed.

I dag, til gengæld, lige fra den første akkord, følte jeg en forandring til det værre, en skummel forandring. Under indgangsbønnen havde korets orgel for det meste understøttet den smukke sang, men nu og da, da virkede det som om, at der fra vestfløjen, hvor det store orgel står, kom en tung stemning gennem kirken, som brød den fredfyldte ro i de klare sangstemmer. Det var anderledes end hårdt og disharmonisk, og det afslørede ikke nogen mangel på dygtighed. Da det gentog sig igen og igen, begyndte jeg at tænke på, hvad mine arkitektbøger siger om skik og brug i de ældre tider, hvor man indviede koret, så snart det var blevet bygget; og at skibet, som undertiden først var færdig et halvt århundrede senere, ofte ikke fik nogen velsignelse: Og jeg spekulerede nu på, om det havde været tilfældet i St. Barnabé, og om noget ikke normalt kunne formodes at have taget hjemsted i en kristen kirke, noget uopdaget, som havde bemægtiget sig vestfløjen. Jeg havde læst om, at sådanne ting sker, men dog ikke i et stykke arkitektonisk litteratur.

Så huskede jeg, at St. Barnabé ikke var meget mere end hundrede år gammel, og jeg smilede over den ulogiske association mellem middelalderlig overtro og dette muntre, lille stykke rokoko fra det attende århundrede.

Men nu var indgangsbønnen overstået, og der burde følge et par rolige akkorder, passende til at ledsage en meditation, mens vi ventede på prædikenen. I stedet for dette, så brød disharmonien for alvor ud fra den lavere ende af kirken, mens de gejstlige gik, tilsyneladende uden at have nogen kontrol over dette.

Jeg tilhører en generation, der er ældre og mere simpel, og som ikke søger psykologiske finesser i kunst; og jeg har aldrig fundet andet end melodi og harmoni i musik, men jeg følte, at i denne labyrint, som dette instruments lyde skabte, fandtes noget jaget. Op og ned angreb orgelets pedaler en person, mens tangenterne velvilligt fulgte efter. Stakkels djævel! Hvem han så end var, så virkede det ikke som om, at der var noget håb om flugt.

Mine nervers irritation skiftede til vrede. Hvem gjorde det her? Hvordan kunne han finde på at spille på en sådan måde i den guddommelige tjeneste? Jeg kiggede rundt på folk tæt på mig: ikke en eneste så ud til at være det mindste forstyrret. De fredsommelige ansigter fra knælende nonner, som stadigvæk var vendt mod alteret, mistede ikke noget af deres ophøjede abstraktion under den blege skygge fra deres hovedbeklædning. Den fashionable kvinde ved siden af mig kiggede forventningsfuldt på Monseigneur C.

Men nu, omsider, havde præsten gjort korsets tegn og kommanderet stilhed. Jeg vendte mig glad imod ham. Indtil videre havde jeg ikke fundet den ro, som jeg havde regnet med at finde i St. Barnabé den aften.

Jeg var udmattet af tre dages fysisk smerte og mental uro: Den sidste dag havde været den værste, og det var en udmattet krop og et drænet, men meget sensitivt sind, som jeg havde bragt til min yndlings-kirke, for at blive healet. For jeg havde læst *Kongen I gult*.

“Når solen står op, søger de hjem og lægger sig i deres huler.” Monseigneur C. leverede sin tekst med en rolig stemme, mens han kiggede afslappet ud over menigheden. Mine øjne drejede sig, uden at jeg vidste hvorfor, mod den lavere ende af kirken. Fra orgel-fløjterne kom organisten frem, og han

passerede forbi fløjene på ved ud af kirken. Jeg så ham, da han forsvandt bag en lille dør, der fører direkte ned til gaden. Han var en slank mand, og hans ansigt var lige så blegt som hans frakke var mørk. "For himlens skyld," tænkte jeg. "Sikke en ond musik! Jeg håber, at din assistent frivilligt vil spille det sidste."

Med en følelse af lettelse - med en dyb rolig følelse af lettelse - vendte jeg mig imod det milde ansigt på prædikestolen og slappede af indeni for at lytte. Nu, omsider, var der den ro, som jeg længtes efter.

"Mine børn," sagde præsten. "En sandhed, som den menneskelige sjæl finder sværest af alle at lære: At den ikke har noget at frygte. Den kan aldrig blive klar over, at intet i virkeligheden kan gøre den skade."

"En interessant doktrin," tænkte jeg, "for en katolsk præst. Lad os se, hvorledes han vil forene den med kirkefædrene."

"Intet kan i virkeligheden skade sjælen," fortsatte han, i den køligste og klareste tone, "fordi -"

Jeg hørte ikke det sidste; mine øjne forlod hans ansigt, uden at jeg vidste hvorfor, og de søgte igen den lavere del af kirken. Den samme mand kom igen ud bagfra orgelet, og gik gennem kirkens fløje *den samme vej*. Men der kunne ikke have været tid til, at han kunne være nået tilbage, og hvis han var vendt tilbage, så ville jeg helt sikkert have set ham. Jeg følte en let kuldegysning, og mit hjerte sank; og dog var hans kommen og gåen ikke min sag. Jeg stirrede på ham: Jeg kunne ikke vende blikket fra den sorte figur og det blege ansigt. Da han var i nøjagtig modsat retning af min position, da vendte han sig om og sendte et blik direkte ind i mine øjne; et blik fyldt med intenst had og død; og jeg håber ved Gud, at jeg aldrig igen må se noget lignende. Så

forsvandt han igen bag den samme dør, hvor jeg havde set ham forsvinde for mindre end tres sekunder siden.

Jeg satte mig og forsøgte at samle mine tanker. Min første fornemmelse var som hos et såret barn i det øjeblik, hvor det trækker vejret for derpå at bryde ud i gråd.

Pludseligt, at finde mig selv som objekt for sådant et had, var en yderst smertefuld oplevelse: Og denne mand var en fuldkommen fremmed. Hvorfor skulle han hade mig så voldsomt? - Mig, som han aldrig havde set før? For et øjeblik var alle andre fornemmelser underordnet denne følelse. Selv frygt var underordnet denne smerte og belastning, og i dette øjeblik tvivlede jeg ikke på det; men i det næste begyndte jeg at bruge min fornuft, og en fornemmelse af noget selvmodsigende kom mig til hjælp.

Som jeg har sagt, så er St. Barnabé en moderne kirke. Den er ikke så stor og godt lyst op; enhver kan næsten se dette ved første øjekast. Fløjen med orglet får et stærkt hvidt lys fra en række af højt placerede vinduer, som ikke har farver i glasset.

Prædikestolen står i midten af kirken, hvoraf det følger, at når jeg vender imod den, så vil alt der bevæger sig i vestlig retning tiltrække mit blik. Da organisten passerede forbi, var det ikke mærkeligt, at jeg så ham: Jeg havde fejlkalkuleret intervallerne mellem første og anden gang. Den anden gang var han kommet fra den anden sidedør. Med hensyn til blikket, som havde rystet mig, så havde det ikke været andet end mine egne nervøse nerver.

Jeg kiggede mig omkring. Det var et sandsynligt sted at fostre morbide tanker! Det fornuftige ansigt af Monseigneur C. Ansigtets klare træk, hans rolige mantere og kroppens yndefulde holdning syntes måske nedslående for tanker om

grusomme mysterier? Den flyvende kvinde, som støttede det ene hjørne af prædikestolens baldakin, lignede en tung dug med skæve mønstre, svævende i høje luftlag, med et blik som et reptil fra fortiden og med en trompet i hånden, hvormed hun kunne blæse Monseigneur C. bort fra denne eksistens! Jeg lo for mig selv over denne indbildskhed, som jeg på dette tidspunkt fandt morsom. Jeg begyndte nu at more mig over mig selv og alle andre omkring mig; lige fra den gamle harpe ved gangen, som kun ville lade mig komme ind, da jeg betalte hende 10 centimer (hun var mere sandsynligt et fortids reptil end organisten med den blodfattige hud). Jeg morede mig ligeledes over, ak ja, Monseigneur C. Min hengivenhed var forsvundet, og jeg havde aldrig haft det på denne måde før i mit liv. Og jeg følte kun en trang til at håne.

Hvad angik prædiken kunne jeg ikke høre et ord på grund af den sang, der kørte i mit hoved:

“Skørterne af St. Paul har opnået.
Efter at have prædiket seks lånte foredrag,
Flere glæder end han nogensinde prædikede,”

Blandet med andre fantastiske og respektløse tanker.

Der var ikke længere nogen grund til at blive siddende: Jeg måtte ud af dørene og ryste mig selv fri af dette hadefulde humør. Jeg vidste at dette i sig selv ligeledes var en fornærmelse, men jeg rejste mig og forlod kirken.

En forårssol skinnede på Rue St. Honoré, da jeg løb ned af kirkens trapper. På et hjørne stod en krukke fuld af gule liljer, hvide violer fra Rivieraen, mørke russiske violer og hvide rumænske hyacinter i en gylden sky af mimoser. Garden var fyldt med søndagens fornøjelses-søgende mennesker.

Jeg svingede min stok og lo med dem alle. En enkelt overhalede mig. Han vendte sig ikke, men der var en dødelig ondskab i hans hvide profil, som ligeledes havde været udtrykt i hans øjne. Jeg holdt øje med ham i ligeså lang tid, som jeg kunne se ham. Hans bøjede ryg udtrykte den samme ondskab; hvert skridt som førte ham af sted, syntes at være forbundet med et ærinde, der igen var forbundet med min destruktion.

Jeg krøb af sted, og mine fødder nægtede næsten at bevæge sig. Der begyndte at åbenbare sig en fornemmelse af ansvar for noget, som jeg havde glemt for lang tid siden. Det begyndte at virke som om, at jeg fortjente den straf, som skikkelsen truede med; det gik lang tid tilbage - lang, lang tid tilbage. Det havde ligget i dvale i mig i mange år: Det var der dog, og nu ville det rejse sig og konfrontere mig. Men jeg ville ikke forsøge at flygte; og jeg vaklede, så godt som jeg kunne, til Rue de Rivoli og videre mod havnen. Jeg kiggede med syge øjne op mod solen, skinnende gennem det hvide skum i springvandet, som løb ned over ryggen på flodguderne af bronze; på Buen i det fjerne, en struktur farvet som ametyst, de utallige perspektiver af grå skud og nøgne, svagt grønne grene. Og da så jeg ham igen; han vandrede ned langs en af Cours la Reines kastanje-aller.

Jeg forlod floden, og gik som i søvne skråt over Champs Elysées, hvor jeg vendte mig mod Buen. Solen var på vej ned, den sendte stråler mod den grønne plæne ved Rond-point: I det klare lys sad han på en bæk med børn og unge mødre omkring sig. Han var ikke andet end en person på en søndagstur, ligesom alle andre, ligesom jeg selv. Jeg sagde næsten disse ord højt, og samtidig stirrede jeg på det dystre had i hans ansigt. Men han stirrede ikke på mig. Jeg krøb

forbi på mine blytunge fødder. Jeg vidste at hver gang, jeg havde mødt ham, da bragte det ham nærmere realiseringen af hans formål og af min skæbne. Og alligevel måtte jeg forsøge at redde mig selv. ’

De sidste stråler af lys vældede ned på Buen. Jeg gik under den, og mødte ham ansigt til ansigt. Jeg havde efterladt ham langt nede på Champs Elysées, og alligevel kom han ind sammen med en strøm af mennesker fra Bois de Boulogne. Han kom så tæt på mig, at jeg mærkede hans arm. Hans slanke skikkelse føltes som metal under den løse sorte skal. Han viste ingen tegn på, at han havde travlt, heller ingen tegn på træthed, og endnu mindre tegn på menneskelige følelser. Hele hans person var komprimeret til en ting: Vilje og magt til at gøre mig ondt.

I mine kvaler så jeg ham gå ned langs den brede overfyldte gade, som glimtede af hjul og hestenes udstyr og hjelmene fra den republikanske garde.

Han var snart tabt af syne; så jeg vendte mig nu og flygtede. Igennem Bois de Boulogne, og langt bort fra den. Jeg ved ikke, hvor jeg endte, men efter et stykke tid syntes det mig, at natten var faldet på, og jeg sad ved et bord udenfor en lille café. Jeg var vandret tilbage ad Bois de Boulogne. Det var timer siden, at jeg havde set ham. Fysisk udmattelse og mental kaos havde efterladt mig i en tilstand, hvor jeg hverken kunne tænke eller føle. Jeg var træt, frygtelig træt. Jeg længtes efter at gemme mig i min hule. Jeg besluttede mig for at bevæge mig mod mit hjem. Men det var langt borte.

Jeg bor i Dragernes Gård, en smal passage, der leder fra Rue de Rennes til Rue du Dragon. Det er en blindgyde; og den er kun mulig at nå for fodgængere. Ved indgangen til

Rue de Rennes findes en balkon, som er understøttet af en jerndrage. Indenfor i gården rejser store, gamle huse sig på begge sider; husene lukker ligeledes begge ender af gården. Store jernporte, svunget tilbage mod murene under dybe buegange, lukker gården fuldstændig af ved midnatstid; her må man ringe på en lille klokke ved særlige små døre for at komme ind i gården. De sunkne fortorve samler beskidte stillestående pytter. Dybe trappegange løber mod de små døre, der åbner gården efter midnat. Stueetagerne er fyldte med små butikker og smedjer. Hele dagen igennem genlyder stedet af slag mod metal.

Selvom det er meget beskidt nede i gården, så er der en lystig stemning og tryghed og hårdt, ærligt arbejde.

Fem etager oppe findes der atelierer for arkitekter og malere, og det fungerer ligeledes som gemmested for midaldrende studerende som mig selv, der ønsker at leve alene. Da jeg først ankom hertil, var jeg ung og ikke alene.

Jeg blev nødt til at vandre i et stykke tid, førend jeg fandt en droske, men til sidst, da jeg næsten var nået til Buen igen, dukkede en tom vogn op, og jeg tog den.

Turen fra Buen til Rue de Rennes varer mere end en halv time, især når hesten er træt efter en lang søndag.

Der var rigelig tid til at møde min fjende igen, førend jeg skulle passere under dragens vinger, men jeg så ham ikke en eneste gang, og nu var mit tilflugtssted tæt på.

Foran den brede port legede en lille gruppe af børn. Vores vicevært og hans kone gik i blandt dem med deres sorte puddel og holdt ro og orden; nogle par gik på fortorvet. Jeg sendte hilsner mod dem og skyndte mig indenfor.

Mange af gårdens beboere gik rundt udenfor i gaderne. Og stedet var temmelig forladt, oplyst af et par gas-lanterner,

der var hængt højt oppe og som brændte ganske svagt.

Min lejlighed findes i toppen af huset, i midten af gården; trappegangen fører næsten direkte ud i gaderne, kun adskilt af en lille passage. Jeg satte min fod på tærsklen af den åbne dør, og jeg kunne se de gamle velkendte trapper, der rejste sig foran mig, og som skulle føre mig den sidste vej til mit skjul. Jeg kiggede mig over højre skulder, og jeg så *ham*, ti skridt fra mig. Han måtte være gået ind i gården sammen med mig.

Han kom direkte imod mig, hverken hurtigt eller langsomt, men direkte imod mig. Og nu stirrede han på mig. For første gang siden vores øjne mødtes i kirken, mødtes de nu igen, og jeg vidste, at min tid var kommet.

Jeg trak mig tilbage, ud i gården, hvor jeg nu stod ansigt til ansigt med ham. Jeg tænkte på at flygte ud af indgangen ved Rue du Dragon. Men hans øjne fortalte mig, at flugt ikke ville være mulig.

Det syntes som om, at en evighed passerede, mens vi gik; jeg, der trak mig tilbage, mens han avancerede ned gennem gården i perfekt stilhed; men til sidst mærkede jeg skyggen fra buegangen, og det næste skridt bragte mig ind under den. Men skyggen stammede ikke fra buegangen; den var fra en hvælving. De store porte ved Rue du Dragon var lukkede. Jeg følte mørket, som omsluttede mig, og i det samme øjeblik læste jeg det samme budskab i hans ansigt. Jeg så, hvordan det hvide ansigt lyste i mørket, hvordan det kom stadigt nærmere. De dybe hvælvinger, de store lukkede porte, de kolde gitre af jern; det var alt sammen på hans side nu. Det, som truede mig, var ankommet: Det samlede sig og borede sig igennem mig fra uforståelige skygger; punktet, hvorfra det ankom, var hans infernalske øjne. Jeg lod mig

fortabt glide tilbage mod jerngitteret -

Der var en skraben af stole mod stengulv, og en raslen fra menigheden, som rejste sig. Jeg kunne høre schweizerens personale i det sydlige sideskib efterfulgt af Monseigneur C., som var på vej mod sakristiet.

De knælende nonner, opløftet af deres hengivne abstraktion, viste deres ærbødighed og gik bort. Den fashionable dame rejste sig ligeledes med yndefuldt overskud. Da hun gik, flakkede hendes blik over mit ansigt i misbilligelse.

Halvdød, eller sådan forekom det mig, og dog intenst i live overfor enhver bagatel, sad jeg blandt en bevæget og afslappet menighed, og så rejste jeg mig og gik mod døren.

Jeg havde sovet under andagten. Havde jeg virkelig sovet under andagten? Jeg kiggede op og der så jeg ham passere forbi imod sin plads. Det var kun hans side, som syntes at eksistere; den tynde bøjede arm og dens sorte dække lignede et af disse djævelske, navnløse instrumenter, som er placeret i nedlagte torturkamre i middelalderslotte.

Men jeg var sluppet bort fra ham, selvom hans øjne sagde, at det ikke skulle ske. *Var* jeg nu sluppet bort fra ham? Det, som gav ham magt over mig, kom tilbage ud af glemselen, hvor jeg havde håbet, at det kunne forblive. For jeg kendte ham nu. Døden og det forfærdelige opholdssted for fortabte sjæle, hvor min svaghed for lang tid siden havde placeret ham - det havde været skjult for alle andres øjne, men ikke for mine. Jeg havde næsten genkendt ham fra begyndelsen af; jeg havde aldrig tvivlet på, hvad han var kommet for at gøre; og da min krop var i sikkerhed i den lille kirke, havde han jaget min sjæl i Dragens Gård.

Jeg krøb mod døren: Orgelet brød ud i en grov lyd. Kirken fyldtes med blændende lys, som fjernede alteret for mine

øjne. Menneskene forsvandt, buerne og det hvælvede loft forsvandt. Jeg løftede mine brændende øjne mod det uforståelige syn, og jeg så de sorte stjerner hænge på himlen: Og de fugtige vinde fra søen Hali fjernede varmen fra mit ansigt.

Og nu, langt borte, bag horisonter af svimlende og bølgende skyer, så jeg månen dryppe dråber; og bag alt dette, rejste Carcosas tårne sig bag månen.

Døden og det forfærdelige opholdssted for fortabte sjæle, hvor min svaghed for lang tid siden havde placeret ham, havde skjult ham for alle andres øjne, men ikke for mine. Og nu hørte jeg hans *stemme*, løftende, hævende, buldrende gennem blændende lys, og mens jeg faldt, steg lyden, steg og steg, og blev udøst over mig i bølger af flammer. Og jeg sank mod dybet og hørte Kongen i gult viske til min sjæl: "Det er en frygtelig ting, at falde i hænderne på den levende Gud."

Det gule tegn

Lad det røde daggry gætte
Hvad vi skal gøre,
Når det blå stjernelys dør,
Og alt er forbi

I

Der er så mange ting, som er umulige at forklare! Hvorfor får særlige akkorder i musik mig til at tænke på efterårets brune og gyldne løv? Hvorfor får Sainte Céciles messe mine tanker til at vandre langs huler i klipper, hvis vægge flammer med slidte farver af sølv? Hvad var der i brølet og uroen fra Broadway klokken seks, som i et glimt for mine øjne viste et billede af en Bretonsk skov, hvor sollys blev filtreret gennem forårs løv, og Sylvia bukkede sig, halvt i nysgerrighed og halvt i ømhed, over et lille grønt firben, mens hun mumlede: "At tænke sig at dette også er del af Gud!"

Da jeg første gang så vægteren, vendte hans ryg imod mig. Jeg kiggede ligegyldigt på ham, indtil han gik ind i kirken. Jeg tildelte ham ikke mere opmærksomhed end enhver anden mand, som slentrede over Washington Square denne morgen, og da jeg lukkede mit vindue og gik tilbage i mit

studie, havde jeg allerede glemt ham. Dagen var varm, og senere den eftermiddag åbnede jeg vinduet igen, og lænede mig ud for at få lidt frisk luft. En mand stod ved kirkegården, og jeg bemærkede ham igen med lige så lidt opmærksomhed som om morgenen. Jeg kiggede tværs over Washington Square, hvor springvandene legede i lyset. Mit sind var opfyldt af svage indtryk af træer, asfalterede indkørsler, og en gruppe af barnepiger samt folk på ferie, og jeg skulle til at gå tilbage til mit staffeli. Da jeg vendte mig omfattede mit uforkuserede blik manden fra kirkegården. Hans ansigt vendte nu imod mig, og med en perfekt ufrivillig bevægelse bøjede jeg mig for at se det. I samme øjeblik løftede han hovedet og stirrede på mig. Øjeblikkelig tænkte jeg på en kiste-orm. Jeg vidste ikke præcist, hvad der frastødte mig ved manden, men indtrykket af en hvid orm fra en grav var så intenst og kvalmende, at det måtte være synligt i mit ansigt, og han vendte sit oppustede ansigt bort med en bevægelse, der fik mig til at tænke på en forstyrret larve i en kastanje.

Jeg gik tilbage til mit staffeli og vinkede signal til modellen om, at hun skulle genoptage sin positur. Efter at have arbejdet et stykke tid blev jeg overbevist om, at jeg var ved at ødelægge alt, som jeg havde lavet, så hurtigt som muligt, og jeg tog paletkniven og skrabede farverne bort igen. Farverne til huden var gustne og usunde, og jeg forstod ikke, hvordan jeg kunne male med så syge farver på et billede, som før havde glødet med sunde nuancer.

Jeg kiggede på Tessie. Hun var ikke forandret, og den klare glød af sundhed strålede fra hendes nakke og kinder, og jeg rynkede på panden.

“Er det noget, jeg har gjort?” spurgte hun.

“Nej. Jeg har lavet rod med mine egne hænder, og ved

mit liv forstår jeg ikke, hvordan jeg har malet sådan en gang mudder på lærredet,” svarede jeg.

“Poserer jeg ikke korrekt?” insisterede hun.

“Du poserer perfekt.”

“Så det er ikke min fejl?”

“Nej. Det er min egen.”

“Det er jeg meget ked af,” svarede hun.

Jeg fortalte hende, at hun kunne hvile, mens jeg ville anvende klud og terpentintin på den plagsomme plet, og hun forsvandt for at ryge en cigaret, og for at kigge på illustrationerne i *Courrier Français*.

Jeg vidste ikke, om det var noget i terpentintinen, eller om det var en defekt i lærredet. Men jo mere jeg rensede det, desto mere sygdom syntes der at brede sig. Jeg kæmpede som et dyr for at få det i orden, og alligevel krøb sygdommen fra del til del af maleriet foran mine øjne. Med bange anelser kæmpede jeg for at standse det, men nu var farven på brystet forandret, og hele figuren syntes at absorbere infektionen som en svamp, der suger vand. Energisk vred jeg paletkniven i terpentintin, mens jeg hele tiden tænkte på den *seance*, som jeg skulle holde med Duval, som havde solgt lærredet; men snart blev jeg opmærksom på, at det ikke var lærredet, som var defekt og heller ikke Edwards farver. “Det må være terpentintinen,” tænkte jeg ophidset, “ellers må mit syn være blevet så sløret og forvirret i eftermiddagens lys, så jeg ikke længere ser klart.” Jeg kaldte på modellen Tessie. Hun kom og lændede sig ind over min stol, mens hun blæste ringe af røg ud i luften.

“Hvad har du foretaget dig?” spurgte hun.

“Ingenting,” gryntede jeg, “det må være terpentintinen!”

“Sikke en rædselsfuld farve, det har,” fortsatte hun. “Sy-

nes du, at min hud ligner grøn ost?”

“Nej, det synes jeg ikke,” sagde jeg vredt, “har du nogensinde set mig lave noget lignende.”

“Nej, aldrig!”

“Så, da!”

“Det må være terpentinen, eller noget andet,” indrømmede hun.

Hun trak i en japansk kåbe og gik hen til vinduet. Jeg skrabede og gned, indtil jeg var træt, og til sidst samlede jeg mine pensler op og smed dem mod lærredet med et kraftfuldt udtryk, hvilket Tessie kunne høre.

Ikke desto mindre begyndte hun nu: “Er det sådan! Band og opfør dig tåbeligt og ødelæg dine pensler! Du har brugt tre uger på dette billede, og se nu! Hvad godt kommer der ud at ødelægge lærredet? Kunstnere er nogle mærkelige væsener!”

Jeg følte megen skam, som jeg sædvanligvis føler efter et sådant udbrud, og jeg vendte det ødelagte lærred mod væggen. Tessie hjalp mig med at rense mine pensler, og dansede så bort for at klæde om. Fra skærmen gav hun mig gode råd om, hvad man skulle gøre, hvis man helt eller delvist mister fatningen; indtil hun syntes, at jeg sikkert havde hørt rigeligt, og hun kom da ud og bad mig om at knappe sin ryg, hvor hun ikke selv kunne nå.

“Alt gik galt efter første gang, hvor du kom tilbage fra vinduet og talte om den rædselsvækkende mand, som du havde set på kirkegården,” annoncerede hun.

“Ja, han har sandsynligvis forbandet billedet,” sagde jeg, sukkende. Jeg kiggede på mit ur.

“Den er over seks,” sagde Tessie, mens hun rettede sin hat foran spejlet.

“Ja,” svarede jeg, “Jeg ønskede ikke at holde på dig i så lang tid.” Jeg lænede mig ud af vinduet, men veg tilbage i afsky, da den unge mand med det blege ansigt stadig stod nede ved kirkegården. Tessie så min misbilligende gestus og lænede sig ud af vinduet.

“Er det manden, som du ikke synes om?” viskede hun.

Jeg nikkede.

“Jeg kan ikke se hans ansigt; han ser tyk og blød ud. På den ene eller anden måde,” fortsatte hun, da hun vendte sig mod mig, “minder han mig om en drøm - en frygtelig drøm, som jeg engang havde. Eller,” hun standsede og kiggede ned på sine velformede sko, “var det i det hele taget en drøm?”

“Hvordan skulle jeg vide det?” smilte jeg.

Tessie smilte som svar.

“Du var i drømmen,” sagde hun, “så måske ved du noget om det.”

“Tessie! Tessie!” protesterede jeg, “lad være med at smigre mig ved at sige, at du drømmer om mig!”

“Men det gjorde jeg,” insisterede hun, “skal jeg fortælle dig om det?”

“Fortsæt,” svarede jeg, mens jeg tændte en cigaret.

Tessie lænede sig tilbage mod det åbne vindue og begyndte at tale meget nærværende.

“En nat sidste vinter lå jeg i min seng uden at tænke på noget specielt. Jeg havde stået model for dig, og jeg var udmattet; men alligevel syntes det ikke muligt for mig at sove. Jeg hørte klokkerne inde i byen, da de ringede ti, elleve og midnat. Og jeg må være faldet i søvn omkring midnat, fordi jeg husker ikke, at jeg hørte klokker efter det tidspunkt. Det virkede som om, at jeg blot lige havde lukket mine øjne, da jeg drømte, at nogen befalede mig at gå hen til vinduet.

Jeg rejste mig og åbnede vinduet og lænede mig ud. Men Twenty-fifth Street var øde, så langt mit øje rakte. Jeg begyndte at blive bange; alting udenfor syntes så - så sort og ubehageligt. Så hørte mine ører lyden af hjul fra det fjerne, og det virkede som om, at der var noget, som jeg skulle vente på. Ganske langsomt kom hjulene nærmere og nærmere, og da lyden var helt tæt på, kunne jeg se, at det var en rustvogn. Og, mens jeg rystede af frygt, vendte kusken sig og stirrede direkte på mig. Da jeg vågnede stod jeg ved det åbne vindue og rystede af kulde, men rustvognen og kusken var borte igen. Jeg drømte drømmen igen i marts sidste år, og igen vågnede jeg foran det åbne vindue. Sidste nat kom drømmen igen. Du husker, hvordan det regnede, og da jeg vågnede, stående ved det åbne vindue, var min natkjole fuldstændig gennemblødt."

"Men hvor kommer jeg ind i drømmen?" spurgte jeg.

"Dig - du var i kisten; men du var ikke død."

"I kisten?"

"Ja."

"Hvordan vidste du det? Kunne du se mig?"

"Nej; jeg vidste kun, at du var der."

"Har du spist lidt for sødt slik, eller hummer-salat?" Jeg begyndte at le, men pigen afbrød mig med et pludseligt frygtsomt skrig.

"Hallo! Hvad sker der?" sagde jeg, mens hun sank tilbage fra vinduet.

"Manden - den mand nede i kirkegården; han kørte rustvognen."

"Vrøvl", sagde jeg, men Tessies øjne var vidt åbne af rædsel. Jeg gik hen til vinduet og kiggede ud. Manden var gået. "Kom, Tessie," opfordrede jeg, "lad være med at være tåbe-

lig. Du har poseret for lang tid; det er dine nerver.”

“Tror du, at jeg kunne glemme det ansigt?” mumlede hun. “Tre gange har jeg set den rustvogn under mit vindue, og hver gang har kusken vendt sig og kigget på mig. Åh, hans ansigt var så blegt og så - så blødt? Han lignede død - det så ud som om, at han havde været død i lang tid.”

Jeg foreslog, at pigen satte sig ned for at drikke et glas Marsala. Så satte jeg mig ved siden af hende, og forsøgte at give hende nogle råd.

“Hør nu her, Tessie,” sagde jeg, “tag på landet en uge eller to, og du vil ikke længere drømme om rustvogne. Du poserer hele dagen, og når natten kommer, så er dine nerver anspændte. Du kan ikke blive ved på denne måde. Og så, i stedet for at gå i seng, når din arbejdsdag er overstået, så tager du på udflugt i Sulzer Park, eller tager til Eldorado eller Coney Island, og når du kommer her næste dag, er du helt udmattet. Det var ikke nogen virkelig rustvogn. Det var en blød-skallet krabbe-drøm.”

Hun smilte svagt.

“Men hvad med manden på kirkegården?”

“Åh, han er blot et almindelig usundt dagligdags væsen.”

“Så sandt som mit navn er Tessie Reardon, så sværger jeg til dig, Mr. Scott, at ansigtet på manden nedenfor i kirkegården er ansigtet på den mand, som var kusk i rustvognen!”

“Og hvad så?” sagde jeg. “Det er et ærligt erhverv.”

“Så tror du på, at jeg *så* rustvognen*.”

“Hm,” sagde jeg diplomatisk, “hvis du virkelig så den, så er det ikke usandsynligt, at manden fra kirkegården kørte den. Der er ikke noget i det.”

Tessie rejste sig og tog sit duftende lommeørklæde frem, og fandt et stykke tyggegummi, som hun placerede i munden.

Så trak hun sine handsker på og tilbød mig hånden med et ærligt "godnat, Mr. Scott" og forlod lejligheden.

II

Den næste morgen bragte Thomas mig *Herald* og en del nyheder. Kirken ved siden af var blevet solgt. Jeg takkede himlen for det; ikke fordi jeg som katolik følte afsky overfor menigheden ved siden af, men fordi mine nerver var tyndslidte af den præst, som talte så kraftigt, at ethvert af hans ord genlød gennem kirken, så det virkede, som om at han stod i min stue. Han insisterede kraftigt på rullende r'er med en nasal udholdenhed, som fik ethvert af mine instinkter til at gøre modstand. Og der var ligeledes en djævel i menneskelig form, som slingrede sig igennem de gamle salmer med sine helt personlige fortolkninger; og jeg længtes inderligt efter blodet fra et væsen, som kunne spille doxologien med en ændring af molakkorderne, som man kun hører det i en kvartet af unge studerende. Jeg tror nok, at præsten var en udmærket mand, men når han brølede: "Og Herrrrren sagde til Moses, Herrrrren er en krigens mand; Herrrrren er hans navn. Min verden skal vokse og jeg vil drrrræbe jer med mit sværrrrd!" Så tænkte jeg på, hvor mange århundreder man skulle tilbringe i skærsilden for at sone denne synd.

"Hvem har købt ejendommen?" spurgte jeg Thomas.

"Ingen, som jeg kender, Sir. De siger ham som ejer 'Amiltons lejligheder, havde kigget på den. De bygger måske flere lejligheder."

Jeg gik hen til vinduet. Den unge mand med det usunde ansigt stod ved kirkegårdens port, og det blotte syn af ham overvældede mig med afsky."

“Forresten, Thomas,” sagde jeg, “hvem er den fyr dernede?”

Thomas snuste luften ind. “Den orm der, sir? Det er kirkens natvægter, sir. Det gør mig træt at sidde ude hele natten på trapperne og kigge på hans fornærmede fjæs. Jeg får lyst til at slå ham, sir. Ja undskyld mig.”

“Fortsæt Thomas.”

“En nat kom jeg hjem med Arry, den anden engelske dreng, ser du. Vi sidder på trapperne. Vi har Molly og Jen med os, sir, pigerne som bærer bakker, og så - så stirrer han fornærmet på os, og jeg rejser mig og siger: ‘Hvad glør du på - din fede snegl’ - undskyld mig, sir, men det er altså det, jeg siger, sir. Og han siger ikke noget, og jeg siger: ‘Kom ud og jeg vil slå dig i din fede sæk.’ Og så åbner jeg porten og går ind, men han siger ikke noget. Han stirrer blot stadig sådan fornærmet. Og så, jeg er en, men, uhm! Det er koldt og fugtigt, og det ser ud som om, at han er for syg at røre ved.”

“Hvad gjorde han?” spurgte jeg nysgerrigt.

“Åh, ingenting.”

“Og dig, Thomas?”

Den unge mand blev fløv og rød i kinderne og smilte usikkert.

“Mr. Scott, sir. Jeg er ingen kujon, og jeg kan ikke regne ud, hvorfor jeg løb bort. Jeg var i det 5. irske regiment, sir. Jeg kæmpede ved Tel-el-Kebir, og blev såret.”

“Du siger ikke, at du stak af?”

“Jo, sir, jeg løb.”

“Hvorfor?”

“Jeg ved det ganske simpelt ikke, sir. Jeg greb Molly og - uhm - vi løb, og de andre var ligeså bange som mig.”

“Men hvad var I bange for?”

Thomas nægtede at svare i nogle øjeblikke, men min nysgerrighed var antændt angående den frastødende unge mand overfor, og jeg pressede på. Tre år i Amerika havde ikke alene modificeret Thomas' cockney dialekt, men det havde ligeledes givet ham den amerikanske frygt for at blive latterliggjort.

“Du tror mig ikke, Mr. Scott, sir?”

“Jo, jeg vil tro dig.”

“Du vil grine af mig, sir?”

“Vrøvl!”

Han tøvede. “Ja, sir, det er Guds sandhed, at da jeg greb hans håndled, sir, og vred dem, de bløde, fugtige næver, da gled en finger ind i mig 'og ...”

Den rene frastødelse og rædsel i Thomas ansigt må være blevet reflekteret i mig eget, og han tilføjede:

“Det er rædselsfuldt, og når jeg ser ham nu, så går jeg blot bort. Han gør mig syg,”

Da Thomas var gået, gik jeg hen til vinduet. Manden stod med begge hænder hvilende på porten, men jeg trak mig hurtigt tilbage til mit staffeli igen, syg og forfærdet, fordi jeg så, at langfingeren på den højre hånd manglede.

Klokken ni ankom Tessie og forsvandt bagved skærmen med et glad: “Godmorgen Mr. Scott.” Da hun viste sig igen, indtog hun sin position, og jeg begyndte på et nyt lærred til hendes store glæde. Hun forblev stille, mens jeg tegnede, men så snart lyden af kulets skraben forsvandt, og jeg tog fiksativ frem, begyndte hun at sludre.

“Åh, jeg havde sådan en god aften i går. Vi tog på Tony Pastor's.”

“Hvem er ‘vi’?” forlangte jeg.

“Åh, Maggie, du ved, Mr. Whytes model, og Pinkie McCormick - vi kalder hende Pinkie, fordi hun har det smukke røde hår, som kunstnere holder så meget af - og Lizzie Burke.”

Jeg sprayede en byge af fiksativ mod lærredet og sagde: “Fortsæt.”

“Vi så Kelly og Baby Barnes, kjole-danseren, og - alle de andre. Jeg flirtede.”

“Så du er gået bagom mig, Tessie?”

Hun lo og rystede med hovedet.

“Det er Lizzie Burkes bror, Ed. Han er en perfekt gentleman.”

Jeg følte mig tvunget til at give hende nogle faderlige råd omkring flirt, som hun tog med et klart smil.

“Åh, jeg kan udmærket tage mig af en flirt,” sagde hun, mens hun undersøgte sit tyggegummi, “men Ed er anderledes. Lizzie er min bedste ven.”

Så fortalte hun, hvordan Ed var kommet tilbage fra strømpefabrikken i Lowell, Massachusetts; han havde set, at hun og Lizzie var blevet voksne; hun fortalte så, hvor meget han havde opnået, og han havde så brugt en halv dollar på is og østers for at fejre, at han var blevet kontorassistent i uldafdelingen af Macy's. Før hun var færdig, begyndte jeg at tale, og hun indtog igen sin positur, smilende og kvidrende som en spurv. Ved middag var billedet godt begyndt, og Tessie kom over for at se på det.

“Det er bedre,” sagde hun.

Jeg tænkte det samme, og jeg spiste frokost med en tilfreds følelse af, at alt gik ganske godt. Tessie placerede sin frokost på et tegnebord overfor mig, og vi drak claret fra den samme flaske og tændte vores cigaretter fra samme tændstik. Jeg

var nært knyttet til Tessie. Jeg havde set hende vokse til en slank, men udsøgt formet kvinde; tidligere havde hun været et skrøbeligt, akavet barn. Hun havde poseret for mig de sidste tre år, og blandt modellerne var hun min favorit. Det ville have bekymret mig, hvis hun var blevet "rå" eller "hård", men jeg oplevede aldrig nogen forringelse af hendes væremåde, og jeg følte i hjertet, at hun var ganske sund. Hun og jeg snakkede aldrig moral, dels fordi jeg ikke selv havde nogen, dels fordi jeg vidste, at hun alligevel ville gøre, hvad hun havde lyst til, på trods af mig. Men jeg håbede stadig på, at hun ville holde sig fri af komplikationer, fordi jeg ønskede hende godt, og fordi at jeg havde et selvsk ønske om at beholde min bedste model. Jeg vidste at "flirte", som hun kaldte det, ingen betydning havde for piger som Tessie, og at disse ting i Amerika ikke på nogen måde ligner de samme ting i Paris. Men jeg havde levet med mine øjne åbne, og jeg vidste, at en skønne dag, så ville en eller anden tage Tessie, og selvom jeg foregav, at ægteskab var uden mening, så håbede jeg alligevel inderligt, i dette tilfælde, at der ville være en præst for enden af turen. Jeg er katolik. Når jeg lytter til højmessen eller når jeg gør korsets tegn, så føler jeg at alle ting, herunder mig selv, får en større harmoni, og når jeg skrifter, så gør det mig godt. En mand som lever så meget alene som jeg, må bekende sig til en eller anden. Og Sylvia var også katolik, og det var nok på grund af mig. Men jeg taler om Tessie, som er et meget anderledes tilfælde. Tessie var ligeledes katolik, og meget mere from end mig, så alt i alt havde jeg få bekymringer angående min smukke model; i hvert fald indtil den dag, hvor hun ville forelske sig. Men *da* vidste jeg, at skæbnen alene ville bestemme hendes fremtid, og jeg bad inderligt om, at skæbnen ville

holde hende borte fra mænd som mig selv og i stedet sende mænd som Ed Burke og Jimmy McCormicks på hendes vej, velsignet være hendes smukke ansigt!

Tessie sad og blæste ringe af røg op mod loftet og klirrede med isternerne i hendes drinkglas.

“Ved du, at også jeg havde en drøm sidste nat?” spurgte jeg.

“Vel ikke om manden,” lo hun.

“Netop. En drøm som din, men meget værre.”

Det var tåbeligt og tankeløst af mig at sige dette, men du ved, hvor lidt takt den gennemsnitlige maler har. “Jeg må være faldet i søvn omkring klokken ti,” fortsatte jeg, “og efter et stykke tid drømte jeg, at jeg vågnede. Jeg hørte ganske klart midnatsklokkerne, vinden i trækronerne og lyden fra damperne i bugten; selv nu har jeg svært ved at tro, at jeg ikke var vågen. Det virkede som om, at jeg lå i en boks, som havde et glaslåg. Igennem dis så jeg gadelamper, som jeg passerede, og jeg må fortælle dig Tessie, at den boks som jeg lå i, virkede til at være placeret på en polstret vogn, som rystede mig hen over en stenet belægning. Efter et stykke tid blev jeg utålmodig og forsøgte at bevæge mig, men boksen var for trang. Mine hænder lå krydset over brystet, og jeg kunne ikke bevæge dem. Jeg lyttede og forsøgte så at kalde. Min stemme var forsvundet. Jeg kunne høre lyden af trampende heste, der trak vognen - og ligeledes kunne jeg høre kuskens åndedræt. Og en anden lyd ramte mine ører, ligesom et vindue, der åbnes. Det lykkedes mig at dreje hovedet en lille smule, og jeg fandt ud af, at jeg kunne se, ikke alene igennem mit låg, men også igennem glas-siderne af vognen. Jeg så huse, tomme og stille, uden lys og liv, men med en enkelt undtagelse. I et hus stod et vindue åbent på

første etage, og en skikkelse klædt i hvidt kiggede ned på gaden. Det var dig.”

Tessie havde vendt sit ansigt bort og lænede sig nu ind over bordet og lagde hovedet på albuen.

“Jeg kunne se dit ansigt,” fortsatte jeg, “og det virkede på mig, som om at det var opfyldt af sorg. Så fortsatte vi og drejede ind på en smal sort sti. Hestene standsede med det samme. Jeg ventede og ventede, mens jeg lukkede mine øjne med opmærksomhed og utålmodighed; alt var stille som graven. Efter et tidsrum, som forekom mig at være timer, begyndte jeg at føle mig utilpas. En fornemmelse af at nogen var tæt på mig, fik mig til at åbne øjnene. Da så jeg kuskens hvide ansigt, som kiggede ned på mig gennem kistens låg.

Et suk fra Tessie afbrød mig. Hun rystede som løv på et træ. Jeg kunne se, at jeg havde gjort mig selv til en idiot og ville nu forsøge at rette fejlen.

“Hvorfor, Tess,” sagde jeg, “Jeg fortalte dig kun dette, for at vise dig hvilken indvirkning en historie kan have på en anden persons drømme. Du tror ikke på, at jeg virkelig lå i en kiste, gør du? Hvorfor ryster du? Kan du ikke se at din drøm og min ufornuftige afsky for vægteren, fik min hjerne til at arbejde, så snart jeg var faldet i søvn?”

Hun lagde sit hoved mellem sine arme og græd som om, at hendes hjerte kunne gå i stykker. Sikke en idiot jeg havde gjort ud af mig selv! Men jeg var ved at slå den rekord. Jeg lagde min arm omkring hende.

“Tessie, min kære, tilgiv mig,” sagde jeg; “det var ikke min mening at forskrække dig med mit vrøvl. Du er så følsom en pige, så god en katolik, at du ikke bør tro på drømme.”

Hendes hånd strammede om min og hendes hoved faldt på min skulder, men hun rystede stadig, og jeg aede hende

forsigtigt og forsøgte at trøste.

“Kom nu Tess, åbn dine øjne og smil.”

Hendes øjne åbnede sig med en langsom, flydende bevægelse og mødte mine, men deres udtryk var så besynderligt, at jeg forsøgte at overbevise hende endnu en gang.

“Det er alt sammen humbug, Tessie; du er vel ikke bange for, at nogen skade vil ske dig på grund af den her historie.”

“Nej,” sagde hun, men hendes rosenrøde læber rystede.

“Så, hvad er problemet? Er du bange?”

“Ja. Men ikke for mig selv.”

“For mig, så?” spurgte jeg muntert.

“For dig,” mumlede hun med en stemme, som næsten ikke lod sig høre. “Jeg - Jeg holder af dig.”

Jeg begyndte først at le, men da jeg forstod hende, gik et chok igennem mig, og jeg sad som forvandlet til sten. Nu var jeg kronet som idioternes konge. I tiden mellem hendes svar og mit svar gik der tusinde tanker gennem mit hoved, og jeg forsøgte at finde de bedste ord til den uskyldige indrømmelse. Jeg kunne forbigå det med en latter, eller jeg kunne misforstå hende, eller ganske simpelt sige, at det var umuligt for hende at elske mig. Men mit svar var hurtigere end mine tanker, og jeg kunne tænke og tænke, men det var for sent; jeg havde kysset hende på munden.

Den aften gik jeg min sædvanlige tur i Washington Park, mens jeg spekulerede over dagens hændelser, som havde min fulde opmærksomhed. Der var ingen vej tilbage nu, og jeg stirrede fremtiden lige i øjnene. Jeg var ikke god, end ikke samvittighedsfuld, men jeg havde ingen ide om at bedrage hverken mig selv eller Tessie. Den eneste sande passion i mit liv lå begravet i de solbeskinnede skove i Breton. Skulle passionen ligge begravet der for evigt? Håbet råbte “Nej!” I tre

år havde jeg hørt efter Håbets stemme, og i tre år havde jeg ventet trin på dørtærsklen. Var Sylvia glemt? "Nej" råbte Håbet.

Jeg sagde, at jeg ikke var noget godt. Det er sandt, men stadig så var jeg dog ikke en komisk opera skurk. Jeg havde levet et let og bekymringsfrit liv, hvor jeg havde taget de nydelser, som havde inviteret mig, og nogle af disse havde jeg fortrudt bitterligt. Kun omkring en ting, bortset fra min malerkunst, var jeg seriøs, og det var noget, som lå gemt, hvis ikke det var gået helt tabt, i Bretons skove.

Det var for sent at fortryde, hvad der var sket tidligere på dagen. Hvad det end kunne være; medlidenhed, en pludselig ømhed ud af sorg, eller mere brutale instinkter af forfængelighed. Det var alt sammen ligegyldigt nu, og med mindre jeg ønskede at knuse et uskyldigt hjerte, så lå min sti tydeligt markeret foran mig. Ilden og styrken, dybden i kærlighedens passion, som jeg aldrig har miskendt, gav mig ikke andre muligheder end at besvare hende eller sende hende bort. Jeg ved ikke, om det er fordi, at jeg er kujonagtig, når det gælder om at såre andre, eller om det er fordi, at jeg har en indre puritaner i mig; men jeg veg bort fra ideen om at fraskrive mig ansvar for det tankeløse kys; og talt i sandhed så havde jeg ingen tid haft, før hendes hjertes port var blevet åbnet og bølgen vældede frem. Andre, som har for vane at gøre deres pligt, og finde sur tilfredsstillelse ved at gøre dem selv og alle andre ulykkelige, kunne sikkert benægte dette. Det gjorde jeg ikke. Jeg vovede ikke. Efter at stormen havde lagt sig, fortalte jeg hende, at det ville være bedre, hvis hun elskede Ed Burke og bar en simpel guldring, men det ville hun ikke høre tale om, og jeg tænkte, at hvis hun valgte at elske en eller anden, som hun ikke kunne gifte sig med, så kunne det

ligeså godt være mig. Jeg ville i det mindste behandle hende med en intelligent affektion. og når hun blev træt af hendes betagelse, så ville hun sikkert ikke blive slemt skuffet. Og jeg var fast besluttet, selvom jeg vidste, hvor svært det ville blive. Jeg huskede brud på platoniske forhold, og jeg tænkte på, hvor meget det frastødte mig, når jeg hørte om det. Jeg vidste, at jeg tog et stort valg, når jeg tænkte på, hvor skruppelløs jeg kunne være. Jeg forestillede mig fremtiden, og jeg tvivlede ikke et øjeblik på, at hun ville være i sikkerhed hos mig. Hvis det havde været enhver anden end Tessie, så ville jeg ikke have ladet skrupler bekymre mit hoved. Men jeg troede ikke, at jeg ville være i stand til at ofre Tessie i denne forstand. Jeg stirrede fremtiden direkte i øjnene og så flere mulige afslutninger på hele affæren. Hun kunne blive træt af det hele eller blive så ulykkelig, at jeg enten måtte gifte mig med hende eller forlade hende. Hvis jeg giftede mig med hende, så ville vi blive ulykkelige. Jeg med en hustru, som ikke passede mig, og hun med en mand, som ikke passede nogen kvinde. Mit tidligere liv burde fratage mig retten til at gifte mig. Hvis jeg løb bort, så ville hun enten blive syg, komme sig og gifte sig med en fyr som Eddie Burke; eller hun ville tankeløst eller bevidst gøre noget tåbeligt. På den anden side; hvis hun blev træt af mig, så ville hele hendes liv ligge foran hende i skønne syn af Eddie Burke og vielsesringe og tvillinger og Harlem-lejligheder og Gud ved hvad. Mens jeg fortsatte forbi træerne ved Washington Buen, besluttede jeg mig for, at hun kunne få sig en betydelig ven i mig, og uanset hvad, så ville fremtiden tage vare på sig selv. Jeg gik tilbage til mit hjem og klædte mig i kjole og hvidt, for den lille parfumerede note på min kommode befalede: "Tag en vogn, og vær ved scenedøren klokken elleve." Noten var

underskrevet af "Edith Carmichel, Metropolitan Teateret."

Jeg spiste en let anretning denne nat, eller rettere vi spiste en let anretning, Miss Carmichel og jeg, på Solari's, og daggryet kunne anes, og korset på Memorial Church blev forgyldt, da jeg gik ind på Washington Square, efter at have forladt Edith ved Brunswick. Der var ikke en sjæl i parken, da jeg valgte den tur, der fører fra Garibaldi statuen til Hamilton lejlighederne, men da jeg passerede kirkegården, så jeg en figur, der sad på stentrapperne. På trods af min egen modstand gled en kuldegysen igennem mig ved synet af det hvide, oppustede ansigt, og jeg skyndte mig at gå videre. Så sagde han noget, som muligvis var henvendt til mig, eller det var måske blot en mumlen for ham selv, men en pludselig, voldsom vrede brændte inden i mig; hvorfor skulle dette væsen henvende sig til mig. I et øjeblik følte jeg trang til at vende mig om og smadre min stok mod hans hoved, men jeg gik videre, og nåede Hamilton, hvor jeg gik ind i min lejlighed. I nogen tid lå jeg i min seng og drejede rundt, mens jeg søgte at få lyden af hans stemme ud af mit hoved, men jeg kunne ikke. Stemmen fyldte mit hoved, denne mumlende lyd, som tyk røg fra en stor gryde, der steger fedt og kød, eller som stanken af larmende forrådnelse. Og som jeg lå der og drejede og smed mig rundt, blev stemmen i mine ører mere og mere klar, og jeg begyndte at forstå ordene, som han havde mumlet. De kom til mig ganske langsomt, som noget man har glemt, og til sidst kunne jeg danne mening i lydene. Det var dette:

"Har du fundet Det Gule Tegn?"

"Har du fundet Det Gule Tegn?"

"Har du fundet Det Gule Tegn?"

Jeg var rasende . Hvad mente han med det? Og så med

en forbandelse til ham og hans ligesindede rullede jeg rundt og faldt i søvn, men da jeg vågnede senere, var jeg bleg og udtæret, for jeg havde drømt den samme drøm som natten forinden, og det bekymrede mig mere, end jeg havde lyst til at tænke på.

Jeg tog mit tøj på og gik til mit studie. Tessie sad ved vinduet, men da jeg kom ind rejste hun sig og lagde begge arme omkring min nakke og gav mig et uskyldigt kys. Hun så sød og nydelig ud, og jeg kyssede hende igen, og hun satte sig ned foran staffeliet.

“Hallo! Hvor er billedet fra i går?” spurgte jeg.

Tessie så bevidst ud, men svarede ikke. Jeg begyndte at jage det mellem bunkerne af lærreder, mens jeg sagde: “Skynd dig, Tess, og gør dig klar; vi må udnytte morgens lys.”

Da jeg til sidst opgav min søgning imellem lærreder og kiggede rundt i rummet efter det manglende billede, bemærkede jeg, at Tessie stod med sit tøj på ved siden af skærmen.

“Hvad er der galt?”, spurgte jeg, “har du det ikke godt?”

“Jo.”

“Så skynd dig.”

“Ønsker du at jeg poserer som - som jeg altid har poseret?” spurgte hun.

Så forstod jeg. Der var en komplikation. Jeg havde mistet, naturligvis, den bedste nøgenmodel, som jeg nogensinde havde haft. Jeg kiggede på Tessie. Hendes ansigt rødmede. Ak! Vi havde spist af kundskabens træ i Edens have, og den naive uskyld var drømme fra fortiden - i hvert fald for hende.

Jeg går ud fra, at hun bemærkede skuffelsen i mit ansigt, for hun sagde: “Jeg vil posere for dig, hvis du ønsker det.

Lærredet er bag skærmen, hvor jeg stillede det.”

“Nej,” sagde jeg, “vi vil begynde på noget nyt.” Og jeg gik ind i min garderobe og fandt et maurisk kostume, som funkede med glimmer. Det var et ægte kostume, og Tessie gik fortryllet ind bag skærmen. Da hun kom frem igen, var jeg forbløffet. Hendes lange sorte hår var bundet over hendes pande med en ring i turkis, og enderne løb ned til det glitrende bælte. Hendes fødder var indrammet af broderede spidse hjemmesko, og kjolen var smukt broderet med arabesker af sølv, mens den korte mauriske jakke skinnede med turkis-sten; hun var vidunderlig. Hun kom op til mig og fremviste sit smilende ansigt. Jeg lod min hånd glide ned i lommen, og fremdrog en kæde af guld med et kors, som jeg lod glide over hendes hals.

“Den er din, Tessie.”

“Min?” vaklede hun.

“Din. Gå nu hen og poser.” Med et strålende smil løb hun hen bag skærmen og kom tilbage med en boks, hvorpå mit navn var skrevet.

“Jeg havde tænkt mig at give den til dig, når jeg skulle gå hjem i aften,” sagde hun. “Men jeg kunne ikke vente.”

Jeg åbnede boksen. På det lyserøde bomuld lå der en broche af sort onyx, hvor der var indlagt et mærkeligt symbol eller bogstav i guld. Det var hverken arabisk eller kinesisk, og det tilhørte heller ikke, hvilket jeg fandt ud af senere, nogen menneskelig skrift.

“Det er alt, som jeg kan give dig til minde,” sagde hun roligt.

Jeg var irriteret, men jeg fortalte hende, hvor meget jeg ville værdsætte den, og lovede hende altid at bære den. Hun satte den på min jakke, lige under reversen.

“Hvor tosset, Tess, at gå ud og købe så smuk en ting som denne,” sagde jeg.

“Jeg købte den ikke,” lo hun.

“Hvor har du den så fra?”

Så fortalte hun mig, hvordan hun havde fundet smykket en dag, hun havde været i akvariet i Battery Park. Hun havde indrykket en annonce og havde holdt øje med aviserne, men til sidst havde hun opgivet håbet om at finde ejeren.

“Det var sidste vinter,” sagde hun, “den selv samme dag, hvor jeg drømte den første frygtelig drøm om rustvognen.”

Jeg huskede min egen drøm fra natten forinden, men jeg sagde ikke noget. I øjeblikket løb mit kul over det nye lærred, og Tessie stod uden en bevægelse på rette plads.

III

Den følgende dag var katastrofal for mig. Da jeg flyttede et indrammet billede fra et staffeli til et andet, gled min fod på det polerede gulv, og jeg faldt tungt på begge hænder. Begge mine håndled blev så slemt forstuvet, at det var nyteløs at holde en pensel, og jeg var nødsaget til at gå rundt i studiet, mens jeg kiggede på tegninger og udkast, indtil min fortvivelse greb mig. Jeg satte mig ned og begyndte at ryge og flettede mine fingre i vrede. Regnen slog mod vinduerne og rystede kirkens tag, hvilket blot sled yderligt på mine nerver. Tessie sad og syede ved vinduet, og nu og da løftede hun hovedet, og kiggede på mig med så meget uskyldig medfølelse, at jeg mærkede en skam over min irritation. Jeg begyndte derfor at tænke på, hvordan jeg kunne bruge tiden. Jeg havde læst alle aviserne samt alle bøgerne i biblioteket, men for at have noget at give mig til, gik jeg

hen til bogreolerne og skubbede bøgerne bedre på plads med mine albuer. Jeg genkendte alle bøgerne på farverne og undersøgte dem, mens jeg langsomt gik rundt i biblioteket og fløjtede for at holde mit humør oppe. Jeg vendte mig for at gå ud i spisestuen, da mine øjne faldt på en bog bundet i slangeskind, som stod i et hjørne på en tophylde. Jeg huskede ikke denne bog, og fra gulvet kunne jeg ikke dechifrere de blege bogstaver på dens ryg, så jeg gik tilbage i rygesalen og kaldte på Tessie. Hun kom ind fra studiet og kravlede op efter den.

“Hvad hedder den?” spurgte jeg.

“*Kongen i gult*”

Jeg var dybt forundret. Hvem havde placeret den der? Hvordan var den havnet i mine værelser? For lang tid siden havde jeg besluttet mig for, at jeg aldrig ville åbne denne bog, og ingenting på denne jord kunne få mig til at købe den. Frygt, og endnu mindre nysgerrighed, kunne friste mig til at åbne den, og jeg havde aldrig kigget på den hos boghandlerne. Hvis jeg nogensinde følte nysgerrighed til at læse den, så forhindrede den frygtelige tragedie med den unge Castaigne mig i nogensinde at åbne disse onde sider. Jeg havde kendt ham. Jeg havde altid nægtet at lytte til enhver beskrivelse af den, og i sandhed havde jeg aldrig tilladt nogen at gå ind i diskussioner omkring den anden del. Derfor havde jeg absolut ingen viden om, hvad disse sider kunne afsløre. Jeg stirrede på det forgiftede, plettede bind på samme måde, som jeg ville stirre på en slange.

“Lad være med at røre den, Tessie,” sagde jeg, “kom ned derfra.”

Naturligvis var min formaning nok til at vække hendes nysgerrighed, og før jeg kunne nå at forhindre det, tog hun

bogen, og grinende dansede hun ind i studiet med den. Jeg kaldte på hende, men hun slap væk, mens hun sendte et smil til mine hjælpeløse arme, og jeg fulgte utålmodigt efter hende.

“Tessie,” råbte jeg, da jeg kom ind i biblioteket, “hør, jeg er seriøs. Læg den bog væk nu. Jeg ønsker ikke, at du åbner den!” Biblioteket var tomt. Jeg gik ind i tegnestuen, og så ind i soveværelset, vaskerummet, køkkenet og til sidst kom jeg tilbage til biblioteket, og der begyndte jeg nu en mere systematisk gennemsøgning. Hun havde gemt sig så godt, at det tog mig over en halv time, før jeg fandt hende sammentrukket, bleg og stille under et vindue i opbevaringsrummet. Ved første øjekast så det ud som om, at hun var blevet straffet rigeligt for sin tåbelighed. *Kongen i gult* lå for hendes fødder, og bogen var åbnet ved anden del. Jeg kiggede på Tessie og kunne se, at det var sent. Hun havde åbnet *Kongen i gult*. Så tog jeg hende ved hånden og førte hende ind i studiet. Hun virkede forvirret, og da jeg sagde til hende, at hun skulle ligge sig ned på sofaen, adlød hun mig uden at sige et ord. Efter et stykke tid lukkede hun øjnene og hendes åndedræt blev regelmæssigt og tungt, men jeg kunne ikke afgøre, om hun sov eller ej. I et lang stykke tid sad jeg stille ved siden af hende, men hun hverken stirrede eller talte, og til sidst rejste jeg mig og gik ind i det ubrugte opbevaringsrum. Jeg tog bogen i min mest anvendelige hånd; den syntes tung som bly, men jeg bar den ind i studiet, og satte mig ned på et tæppe ved siden af sofaen og læste den fra begyndelse til ende.

Svag af mine følelsers overskridelse lukkede jeg bogen og lænede mig uroligt tilbage mod sofaen, og Tessie åbnede øjnene og kiggede på mig ...

Vi havde talt sammen i et stykke tid i en doven monoton stemning, førend det gik op for mig, at vi diskuterede *Kongen i Gult*. Åh, hvilken synd at skrive disse ord, ord som er klarere end krystal; som glas og musik og boblende forår; ord med gnist og glød, som Medicis forgiftede diamanter! Hvilken ondskab; den håbløse fordømmelse af en sjæl, som kan fascinere og lamme menneskelige skabninger med ord - ord som forstås på samme måde af både tåben og vismanden, ord som er mere dyrebare end ædelstene, blødere end musik, mere forfærdelige end døden!

Vi talte videre uden at tænke på skyggerne, der samlede sig, og hun bad mig inderligt om at smide den sorte onyx broche med tegnet bort; tegnet, som vi nu vidste, var det Gule Tegn. Jeg vil aldrig vide, hvorfor jeg nægtede det, selvom jeg i denne time i dette soveværelse, mens jeg skriver denne tilståelse, ville være glad for at forstå, *hvad* der forhindrede mig i at flå det Gule Tegn af mit bryst og smide det i ilden. Jeg er sikker på, at jeg ønskede at gøre det, og alligevel plagede Tessie mig forgæves. Natten faldt på og timerne trak sig af sted, og vi hviskede stadig til hinanden om Kongen og den blege maske, og midnats-klokkerne lød fra tårnene i den tåge-indpakkede by. Vi talte om Hastur og om Casilda, mens disen rullede mod de blanke vinduesrammer, og skyerne rullede og ramte Halis kyst.

Huset var helt stille nu, og ikke en lyd kom fra de tågede gader. Tessie lå imellem puderne, hendes ansigt var et gråt mærke i det dystre rum, men hendes hænder holdt om mine, og jeg vidste, at hun vidste, at jeg læste hendes tanker, og hun læste mine. Og mens vi svarede hinanden, hurtigt, skiftende, tanke på tanke, skyllede skyggerne hen over os i mørket, og fjernt i de øde gader hørte vi en lyd. Nærmere og

nærmere kom den, den dovne lyd af knasende hjul, nærmere og stadig nærmere, og nu, udenfor døren, standsede lyden, og jeg trak mig selv hen til vinduet og så en sort rustvogn. Porten nedenfor åbnede og lukkede sig igen, og jeg krøb rystende til min dør og låste den, men jeg vidste at ingen lås, uanset hvor tung, kunne holde væsenet ude, som var kommet for at hente det Gule Tegn. Og nu hørte jeg ham bevæge sig stille igennem gangen. Nu var han ved døren, og låsen rådnede ved hans berøring. Nu kom han ind. Med øjne vidt åbne stirrede jeg ud i mørket, men da han kom ind i rummet, kunne jeg ikke se ham. Det var kun, da jeg følte, at han omfavnede mig med sit kolde bløde greb, at jeg skreg højt og kæmpede med voldsomt raseri, men mine hænder var ubrugelige og han rev onyx brochen af min jakke og slog mig hårdt i ansigtet. Og da jeg faldt, hørte jeg Tessies svage gråd og flygtende ånd. Og mens jeg faldt, ønskede jeg at følge hende, for jeg vidste at Kongen i Gult havde åbnet sin lasede kappe, og det var kun Gud, som jeg kunne kalde på.

Jeg kunne fortælle mere, men jeg kan ikke se, hvilken hjælp det vil være for verden. Hvad angår mig, så er jeg hinsides menneskelig hjælp og håb. Mens jeg ligger her, skrivende, uden bekymring for om jeg dør før eller efter, at jeg har skrevet færdig, ser jeg lægen, som samler sine flasker med medicin, mens han sender et svagt tegn til præsten; et tegn, som jeg udmærket ved, hvad betyder.

De vil være nysgerrige efter at kende denne tragedie - de, som er uden for min verden, som skriver bøger og trykker millioner af aviser, men jeg skal ikke skrive mere, og skriftefaderen vil forsegle mine sidste ord med hellighedens segl, når hans hellige pligt er overstået. De, som er uden for min verden, kan sende deres skabninger ind i ødelagte hjem og

nedbrændte huse, og deres aviser vil bade i blod og tårer, men ved min dør vil deres spioner standse, før der bliver afgivet forklaring. De ved, at Tessie er død, og at jeg er døde. De ved, hvordan folkene i huset, vækket af et voldsomt skrig, styrtede ind i værelset og fandt en levende og to døde, men de ved ikke, hvad jeg skal fortælle dem nu: De ved ikke, hvad lægen sagde, mens han pegede på det rådnede lig på gulvet - det gustne lig af vægteren fra kirken: "Jeg har ingen teori, ingen forklaring. Den mand har været død i måneder!"

Jeg tror jeg dør. Jeg ønsker, at præsten ville -

Demoiselle d'Ys

“Mais je croy que je
Suis descendu on puiz
Ténébreux onquel disoit
Heraclytus estre Vereté cachée.”

Der er tre ting som er vidunderlige for mig, ja,
og fire som jeg ikke kender
Ørnens vej i luften; slangens vej på klippen; skibets vej på midten af havet; og en mands vej med en kvinde

I

Den totale isolering ved stedet begyndte at have sin indvirkning; jeg satte mig ned for at se situationen i øjnene og, hvis muligt, genkende positioner i landskabet som kunne befri mig fra min nuværende situation. Hvis jeg blot kunne finde havet igen, så ville alt være klart, for jeg vidste at man kunne se øen Groix fra klipperne.

Jeg lagde mit gevær ned, og satte mig på hug for at tænde en pibe. Da kiggede jeg på mit ur. Den var snart fire. Jeg var vandret langt bort fra Kerselec siden dag gry.

Dagen forinden havde jeg stået på klipperne under Kerselec sammen med Goulven og kigget ud over de dystre hede-landskaber, hvor jeg nu var fareet vild. Landskabet havde forekommet mig fladt som en eng, som strakte sig til horisonten, selvom jeg vidste, hvor vildledende store afstande kan være. Og jeg vidste nu, at det der, fra Kerselec, syntes at være græsklædte enge, i virkeligheden var store dale dækket med tornblad og lyng, og det som lignede spredte kampesten, var i virkeligheden enorme klipper af granit.

“Det er et dårligt sted for fremmede,” sagde gamle Goulven, “du må hellere finde en guide,” og jeg svarede, “jeg farer ikke vild.” Jeg vidste nu, at jeg var fareet vild, da jeg havde sat mig for at ryge, imens havets vind blæste mig i ansigtet. På alle sider strakte hede-landskabet sig, dækket med blomstrende tornblad, lyng og kampesten. Der var ikke et træ i syne, endnu mindre et hus. Efter et stykke tid tog jeg geværet, vendte min ryg mod solen og vandrede videre.

Det var ikke meget værd at følge de støjende vandløb, som nu og da krydsede min vej, da de, i stedet for at løbe ud i havet, løb ind mod landet og samlede sig i vandhuller i hedens fordybninger. Jeg havde fulgt adskillige, men de var alle løbet ud i sumpområder og stille små damme, hvor bekkasiner fløj op og pippende flygtede i en ekstase af forskrækkelse. Jeg begyndte at føle træthed, og geværet gnavede i min skulder på trods af den gode rem. Solen faldt lavere og lavere, og den nærmede sig nu de gule tornblad og hedens vandhuller.

Mens jeg gik, ledte min gigantiske skygge mig an, den syntes at vokse for ethvert skridt. Tornblad skrabede mod mine bukser og knitrede under min fødder, og badede den brune jord med blomster, mens bregner bøjede og bukkede

sig på min vej. Fra tuer sprang kaniner frem og løb væk gennem bregnerne, og imellem sumpgræsset hørte jeg vilde ænders dovne rappen. En enkelt gang løb en ræv forbi mig, og, da jeg standsede for at drikke af en bæk, baskede en hejre kraftigt med vingerne fra sivene ved siden af mig. Jeg vendte mig for at se på solen. Den syntes nu at røre kanten af engen. Og jeg besluttede mig da for, at det var meningsløst at gå videre, og jeg tænkte, at jeg måtte tilbringe mindst en nat på heden. Jeg lagde mig ned i en udkørt tilstand. Aftenens skrå sollys ramte mig varmt på tværs af kroppen, men vinden fra havet var begyndt at tage til, og jeg følte en kulde gå igennem mig fra de våde støvler. Højt over mig svævede og dykkede mågerne, som små stykker af hvidt papir; fra det fjerne hørtes en ensom spoves kald. Lidt efter lidt sank solen ned under græsset, og fra zenit glødede den sunkne sol. Jeg betragtede himlen skifte fra den svageste gul til lyserød og så til en farve, som mindede om et svagt glødende bål. Skyer af myg dansede over mig, og højt oppe i den rolige luft steg og dykkede en flagermus. Mine øjenlåg begyndte at falde. Da jeg forsøgte at ryste døsigheden af mig, hørte jeg pludseligt støj iblandt bregnerne. Jeg løftede mine øjne. En stor fugl hang stille i luften over mig. I et øjeblik stirrede jeg, ude af stand til at bevæge mig; og så sprang noget inde i bregnerne, og fuglen dykkede så hovedkulds derned.

Jeg var på fødderne i løbet af et øjeblik og stirrede nu igennem tornbladene. Fra noget lyng tæt ved kunne jeg høre lyden af en kamp, og så var alt stille. Jeg gik fremad, med geværet hævet, men da jeg kom til lyngen sænkede jeg det igen, og jeg stod stille i tavs undren. En død hare lå på jorden, og ovenpå den stod en storslået falk, en fod var begravet i harens hals, den anden i et af dyrets lemmer. Men

det der overraskede mig mest, var ikke det blotte syn af fal-
ken, som sad på sit bytte. Jeg havde set det mere end en
gang før. Falken var udstyret med en form for snor om begge
ben, og fra snorerne hang små stykker metal, som lignede
bjælder. Fuglen vendte sine intense gule øjne imod mig, og
hakkede så sit bøjede næb ind i byttet. I det samme øjeblik
hørtes hastige skridt i lyngen, og en pige sprang frem. Uden
at se på mig gik hun hen til falke, og lod sin behandskede
hånd glide frem under dens bryst, og løftede den forsigtigt
fra byttet. Så lod hun behændigt en hætte glide ned over
fuglens hoved, og holdt den frem på handsken, hvorpå hun
bøjede sig og samlede haren op.

Hun satte en snor fast omkring dyrets ben og fastgjorde
den anden ende til sit bælte. Hun begyndte igen at gå. Da
hun så mig løftede jeg min kasket og hun erkendte min tilste-
deværelse med en næsten usynlig bevægelse. Jeg var meget
overrasket, fortabt i beundring over scenen, som jeg havde
set, og først nu forekom det mig, at her var min frelse. Men
da hun bevægede sig væk, huskede jeg, med mindre jeg ville
sove på heden, at jeg måtte genvinde mit mæle uden forsin-
kelse. Ved mit første ord tøvede hun, og da jeg trådte frem
foran hende, syntes jeg at se et udtryk af frygt i hendes
smukke øjne. Men da jeg ydmygt berettede om min ubeha-
gelige situation, blussede hendes ansigt, og hun kiggede på
mig i undren.

“Du kommer i hvert fald ikke fra Kerselec!” svarede hun.

Hendes søde stemme havde ingen spor af den bretonske
accent eller nogen anden accent, som jeg kendte, og alligevel
var der noget i den, som jeg havde hørt før, noget gammel-
dags og udefinerbart, ligesom temaet fra en gammel sang.

Jeg forklarede, at jeg var amerikaner, ubekendt med Fini-

støre, på jagt for fornøjelsens skyld.

“En amerikaner,” gentog hun med den samme gamle musikalske accent. “Jeg har aldrig før set en amerikaner.”

I et øjeblik stod hun stille, og så kiggede hun på mig og sagde. “Selv hvis du gik hele natten, kunne du ikke nå Kerselec nu, selv ikke hvis du havde en guide.”

Det var ubehageligt nyt.

“Men,” begyndte jeg, “hvis jeg blot kan finde en bondes hus, hvor jeg kan få noget at spise, og ly.”

Falken på hendes arm blafrede med vingerne og rystede med hovedet. Pigen glattede dens fjer på den gyldne ryg og stirrede på mig.

“Se dig omkring,” sagde hun blidt. “Kan du se enden på denne hede? Se nord, syd, øst, vest. Kan du se andet end bregner og hede?”

“Nej,” sagde jeg.

“Heden er vild og øde. Det er let at komme ind, men nogle gange kommer man aldrig ud igen. Der er ingen hytter her.”

“Nå,” sagde jeg, “men hvis du vil fortælle mig hvilken retning Kerselec befinder sig i, så vil det ikke tage mig længere tid at gå tilbage end det har taget mig at komme hertil.”

Hun kiggede på mig med et udtryk, som næsten var medlidenhed.

“Ah,” sagde hun, “at ankomme er let og kan tage timer; at gå herfra er noget andet - det kan tage århundreder.”

Jeg stirrede på hende i forbløffelse men besluttede mig for, at jeg havde misforstået hende. Men inden jeg nåede at sige noget greb hun en fløjte fra sit bælte og pustede i den.”

“Sid ned og hvil,” sagde hun til mig; “du har rejst en lang strækning og du er træt.” Hun rystede sin nederdel og gav mig et vink om at følge hende gennem tornbladene til en

flad klippe mellem bregner.

“De vil snart være her,” sagde hun, og satte sig ned på den ene kant af klippen, og inviterede mig til at sidde på den anden kant. Himlens efterglød begyndte at falme, og en enkelt stjerne blinkede svagt gennem et rosenrødt dis. En lang svævende trekant af vand-fugle gled syd, hen over vores hoveder, og fra sumpene omkring os kaldte hjejler.

“De er meget smukke - disse hede-landskaber,” sagde hun stille.

“Smukke, men grusomme over for fremmede,” svarede jeg.

“Smukke og grusomme,” gentog hun drømmende, “smukke og grusomme.”

“Som en kvinde,” sagde jeg dumt.

“Ah,” sagde hun med et stød i sit åndedræt, og kiggede på mig. Hendes mørke øjne mødte mine, og jeg syntes, hun virkede vred eller bange.

“Som en kvinde,” gentog hun under sit åndedræt, “hvor grusomt at sige det!” Efter en pause, som om hun talte med sig selv, “hvor grusomt af ham at sige sådan!”

Jeg ved ikke hvilken slags undskyldning, som jeg tilbød hende for min åndsforladte og dog harmløse tale, men jeg vidste, at hun var så bekymret over det, at jeg begyndte at tænke, at jeg havde sagt noget som var ualmindeligt forfødeligt, uden at vide det, og jeg huskede med gru de faldgruber og snarer, som det franske sprog udsætter udlændinge for. Mens jeg forsøgte at forestille mig, hvad jeg kunne have sagt, hørtes en lyd af stemmer henover heden, og pigen rejste sig op.

“Nej,” sagde hun, med antydningen af et smil på det blege ansigt, “jeg vil ikke acceptere din undskyldning, men jeg vil bevise at du tager fejl, og det skal være min hævn. Se. Der

kommer Hastur og Raoul.

To mænd trådte frem i tusmørket. Een havde en sæk over sine skuldre og den anden bar en ring foran sig, som en tjener der bærer en bakke. Ringen var fæstnet til skuldrene med remme, og omkring kanten sad tre fugle med hætter og klirrende klokker. Pigen trådte frem mod falkoneren, og med en hurtig bevægelse med hånden flyttede hun falken over på ringen, hvor den hurtigt satte sig til rette omgivet af sine fæller, som rystede hoveder og fjer, og klokkerne klirrede igen. Den anden mand trådte frem, bøjede sig respektfuldt, samlede haren op og lagde den ned i sækken.

“De er mine hjælpere,” sagde pigen og vendte sig imod mig med blid værdighed. “Raoul er en dygtig falkoner, og en dag vil jeg gøre ham til jagtens leder. Hastur er uforlignelig.”

De to tavse mænd hilste mig respektfuldt.

“Sagde jeg ikke til dig, monsieur, at jeg skal bevise, at du tager fejl?” fortsatte hun. “Det skal da være min hævn, at du udviser høflighed og accepterer mad og husly hos mig.”

Før jeg kunne svare, talte hun til falkonererne, som med det samme begyndte at bevæge sig over heden, og med en nådig gestus mod mig, fulgte hun efter. Jeg ved ikke, hvorvidt hun forstod, hvor dybt taknemmelig jeg var, men hun syntes glad ved at lytte, da vi bevægede os ud over den dugfriske lyng.

“Er du ikke meget træt?” spurgte hun.

Jeg havde rent glemt min træthed i hendes selskab, og det sagde jeg til hende.

“Tror du ikke dit galanteri er lidt gammeldags?” sagde hun; og da jeg kiggede forvirret og ydmyget, tilføjede hun roligt, “åh, jeg kan lide det, jeg kan lide alt gammeldags, og det er dejligt at høre dig sige sådanne smukke ord.”

Heden omkring os var nu meget stille under en dug af spøgelsesagtig tåge. Hjejlerne var ophørt med deres kald; græshopperne og alle andre små skabninger på markerne var helt stille, og alligevel syntes det som om, at jeg kunne høre deres sang langt bagved os. Godt foran vandrede de to falkonerer over heden, og den fjerne klirren af fuglenes klokker ramte vores ører, som et stille klokkespil.

Pludselig kom en flot jagthund slentrende ud af tågen foran os, fulgt af en anden og endnu en, indtil et halvt dusin sprang omkring pigen ved min side. Hun kærtegnede og beroligede dem med sin behandskede hånd, talte til dem i maleriske udtryk, som jeg huskede fra gamle franske manuskripter.

Fuglene foran på ringen, båret af falkoneren, begyndte at slå med vingerne og udstødte skrig, og fra et sted forude, som endnu ikke var i syne, lød tonerne fra et jagt-horn, som nu strømmede ud over heden. Hundene løb væk fra os og forsvandt i tusmørket, mens fuglene slog med vingerne og skreg fra deres sidde-pind, og pigen, som fangede melodien fra hornet, begyndte at nynne med. Klar og blød lød hendes stemme i nattens luft.

“Chasseur, chasseur, chassez encore,
Quittez Rosette et Jeanneton,
Tonton, tonton, tontaine, tonton,
Ou, pour, rabattre, dès l'aurore,
Que les Amours soient de planton,
Tonton, tontaine, tonton.”

Imens jeg lyttede til hendes dejlige stemme, fremkom en grå masse i det fjerne, som gradvist glødede mere op, og hornet lød muntert gennem tumulten af jagthunde og fugle.

En fakkel lyste ved en port, og et lys strømmede fra en dør, som blev åbnet, og vi trådte ind på en bro af træ, som knirkede og vaklede under vores fødder, og som førte os over en voldgrav og ind i en lille gård af sten, hvor sten-vægge stod rejst til alle sider. Fra den åbne dør kom en mand ud, bøjede sig i hilsen og rakte en kop til pigen ved siden af mig. Hun tog koppen, rørte den med sine læber og rakte den til mig, hvorefter hun i en lav stemme sagde: "Jeg byder dig velkommen."

I samme øjeblik kom en af falkonererne med en anden kop, men før de rakte den til mig, gav de den til pigen, som smagte på den. Falkoneren udtrykte en gestus, som for at modtage koppen igen, men hun tøvede et øjeblik, og så trådte hun frem og tilbød koppen til mig med hendes egne hænder. Jeg følte, at dette var en handling af ekstraordinær nåde, men jeg vidste samtidig ikke, hvad der blev forventet af mig, og jeg løftede derfor ikke koppen mod læberne med det samme. Pigens ansigt blussede. Og jeg indså, at jeg måtte handle hurtigt.

"Mademoiselle", vaklede jeg, "en fremmed, som du har reddet fra farer, som han aldrig helt har forstået, vil nu tømme denne kop for den blideste og dejligste værtinde i Frankrig."

"I Hans navn," mumlede hun og slog korsets tegn, mens jeg tømte koppen. Hun trådte ind over dørens tærskel og vendte sig imod mig med en yndig positur, tog min hånd i sin og førte mig ind i huset, imens hun igen og igen sagde: "Du er velkommen, i sandhed du er velkommen i Château d'Ys."

II

Jeg vågnede den næste morgen ved musikken af horn i mine ører, og sprang ud af den antikke seng, gik hen til vinduerne, hvor gardinerne var trukket for, og betragtede sollyset, som blev filtreret gennem små dybe vinduer. Hornet ophørte, da jeg kiggede ned i gården.

En mand, som kunne være bror til de to falkonere, stod i midten af en stor flok hunde. Et buet horn blev hængt på hans ryg, og i hånden holdte han en lang pisk. Hundene peb og hylede, dansede omkring ham i forventning; der var ligeledes lyde af trampende heste i den lukkede gård.

“Stig op!” råbte en bretonsk stemme, og klapren fra hove hørtes, og de to falkonerer red ind iblandt hundene i gården. Da hørte jeg en anden stemme, som fik mit hjerte til at banke hurtigere: “Piriou Louis, jag hundene godt og grundigt og spar hverken sporer eller pisk. Raoul og Gaston, se til at *epervieren* ikke viser sig sig at være *niaisen*, og hvis det er bedst for din bedømmelse, *faites courtoisie à l’oiseau*. *Jardiner un oiseau*, ligesom *muéen* her på Hasturs håndled, det er ikke svært, men De, Raoul, må ikke finde det enkelt at styre denne *hagard*. To gange sidste uge gjorde han oprør, han *au vif* og tabte *beccadeen* selvom han brugte *leurreen*. Fuglen opfører sig som en dum *branchier*. *Paître un hagard n’est pas si facile*.”

Drømte jeg? Det gamle falkoner sprog, som jeg havde læst om i gule manuskripter - det gamle glemte franske sprog fra middelalderen lød i mine ører, mens hundene gøede, fuglenes klokker klingede og hestene stampede. Hun talte igen i det smukke, glemte sprog:

“Hvis du heller vil fastspænde *longeen* og efterlade din *hagard au bloc*, Raoul, da vil jeg intet sige; for det er en skam

at ødelægge en smuk dags sport med en dårligt trænet *sors*. *Essimer abaisser*, - det er muligvis den bedste måde. *Ça lui donnera des reins*. Jeg var muligvis hurtig med fuglene. Det tager tid at bestå *à la filière* og øvelserne *d'escap*."

Da bøjede falkoneren Raoul sig i sine stigbøjler og svarede: "Hvis det er Mademoiselles fornøjelse, da vil jeg beholde høgen."

"Det er mit ønske," svarede hun. "falkoner-jagt kender jeg, men du mangler endnu at give mig lektioner i *Autourserie*, min kære Raoul. *Sieur Piriou Louis*, stig op!"

Jægeren sprang ind i en buegang og i løbet af et øjeblik var han vendt tilbage på stærk sort hest, efterfulgt af en piqueur.

"Ah," råbte hun muntert, "fart på Glemarec René! Fart på! Fart på! Lad hornet lyde, *Sieur Piriou*!"

Den forunderlige musik fra jagt-hornet fyldte gården, hundene sprang gennem porten og galopperende klovdyr styrtede ud ad den stenbelagte gård; larmende på vindebroen, snart mere lydløst og så forsvundet i hedens lyng og bregner. Fjernere og fjernere lød hornet indtil det blev så svagt, at det blev overdøvet af en lærkes sang. Jeg hørte stemmen nedenfor, som svarede på et kald indefra huset.

"Jeg fortyder ikke. Jeg vil følge med på jagt en anden gang. Høflighed overfor den fremmede, Pelagie, husk det!"

Og en svag stemme lød bævende indefra huset, "*Courtoisie*".

Jeg tog mine underklæder af og vaskede mig fra hoved til fod i det store kar med iskoldt vand, som stod på stengulvet ved foden af min seng. Herefter ledte jeg efter mit tøj. Det var forsvundet, men på en plads nær døren lå en bunke klæder, som jeg inspicerede med forbavselse. Da mit tøj var

forsvundet, følte jeg mig nødsaget til at tage klæderne på, som åbenbart var lagt frem til mig, fordi mit eget tøj skulle tørre. Der manglede ikke noget, kasket, sko og jagt-vest af sølvgråt vadmél; men det tæt-siddende antræk og de sømmelige sko tilhørte et andet århundred, og jeg huskede de mærkelige klæder, som de tre falkonerer i gården var iklædt. Jeg var sikker på at det ikke var moderne tøj fra noget sted i Frankrig eller Bretagne; men ikke før at jeg var fuldt påklædt og stod foran et spejl mellem vinduerne, gik det op for mig, at jeg var klædt meget lig en ung jæger fra middelalderen, og ikke som en nutidig mand fra Bretagne. Jeg tøvede og samlede hatten op. Skulle jeg gå ned og præsentere mig selv i disse mærkelige klæder? Der syntes ikke at være anden udvej, da mine egne klæder var forsvundet, og der var ikke en klokke i det gamle kammer, hvor jeg kunne ringe efter en tjener; så jeg nøjedes med at fjerne en kort høge-fjer fra hatten. Derpå åbnede jeg døren og gik ned ad trappen.

Ved foden af trappen sad en gammel bretonsk kvinde og spandt. Hun kiggede op på mig, da jeg trådte frem, smilte ærligt og ønskede mig godt helbred i det bretonske sprog. Jeg svarede leende på fransk. I det samme dukkede min værtinde op og returnerede min hilsen med ynde og værdighed, som sendte et gys gennem mit hjerte. Hendes dejlige hoved med det smukt krøllede hår blev kronet af et hoved-klæde, som sendte alle spekulationer angående mine egne klæders epoke til hvile. Hendes slanke figur var udsøgt klædt i en hjemme-spundet vadmél's jagt-klædning, hvor sømmene var af sølv, og på den ene handske-dækkede hånd bar hun en af sine høge. Med perfekt enkelhed greb hun min hånd og førte mig ud i gård-haven, og satte sig ned ved et bord og

inviterede mig til at sidde ved hendes side. Da spurgte hun mig i sin bløde maleriske accent, hvordan jeg havde sovet, og om det havde været ubelejligt at gå klædt i tøjet, som den gamle Pelagie havde lagt frem til mig, mens jeg sov. Jeg kiggede på mit eget tøj og skoene, som tørrede i solen på have-muren, og jeg hadede nu de gamle klæder. Sikke rædsler de var sammenlignet med disse yndefulde klæder, som jeg nu bar! Jeg fortalte hendes dette leende, og hun var ganske enig med mig.

“Vi smider dem bort,” sagde hun med en stille stemme. I min forbavselse forsøgte jeg at forklare, at jeg umuligt kunne forestille mig at acceptere tøj fra nogen, selvom jeg vidste, at det måske var en almindelig form for gæstfrihed i denne del af landet. Desuden ville jeg ligne en usandsynlig person, når jeg vendte tilbage til Frankrig, klædt på denne måde.

Hun lo og kastede sit smukke hoved, og sagde noget på et gammelt fransk, som jeg ikke forstod, og så trådte Pelagie ud med en bakke med to skåle med mælk, et hvidt brød, frugt, en tallerken med honning og en kande med en dyb rød vin. “Ser du, jeg har endnu ikke brudt min faste, fordi jeg ønskede at du skulle spise sammen med mig. Men jeg er meget sulten,” smilte hun.

“Jeg vil hellere dø end glemme et eneste af de ord, som du har sagt!” røg det ud af mig, og mine kinder brændte. “Hun vil tro at jeg er gal,” tilføjede jeg for mig selv, men hun vendte sig mod mig med funklende øjne.

“Åh!” mumlede hun. “Så Monsieur ved alt, hvad der er at vide om ridderlighed -”

Hun rakte frem og tog et stykke brød. Jeg sad og betragtede hendes hvide handsker, uden mod til at løfte mine øjne mod hendes.

“Skal du ikke spise?” spurgte hun. “Hvorfor ser du så bekymret ud?”

Ah, hvorfor? Jeg vidste det nu. Jeg vidste, at jeg ville give mit liv, hvis mine læber kunne røre de rosenrøde hænder - jeg forstod nu, at i det øjeblik, hvor jeg havde kigget ind i hendes mørke øjne, ude på heden, da havde jeg elsket hende. Min store og pludselige lidenskab gjorde mig tavs.

“Er du ilde til mode?” spurgte hun.

Da, som en mand, der udtaler sin egen undergang, svarede jeg sagte: “Ja, jeg er ilde til mode, på grund af kærlighed til dig. Og da hun ikke rørte sig eller svarede mig, mærkede jeg en kraft, som bevægede mine læber, på trods af mig, og jeg sagde:”Jeg, som er uværdig til den blideste af dine tanker. Jeg, som misbruger din gæstfrihed og betaler din blide høflighed tilbage med vovede formodninger. Jeg elsker dig.” Hun lagde sit hoved i hænderne, og svarede mig blidt, “jeg elsker dig. Dine ord rører mig. Jeg elsker dig.”

“Da vil jeg vinde dig.”

“Vind mig,” svarede hun.

I al den tid havde jeg siddet helt stille med mit ansigt vendt mod hendes. Hun, ligeledes stille, og det søde ansigt hvilede på de opadvendte håndflader, og da hendes øjne kiggede ind i mine, vidste jeg, at hverken hun eller jeg havde talt i menneske-sprog; men jeg vidste, at hendes sjæl havde svaret mig, og da jeg samlede mig, følte jeg ungdom og skøn kærlighed, som strømmede igennem enhver af mine vener. Hun, med en klar kulør i det skønne ansigt, syntes som een, der var vågnet af en drøm, og hendes øjne søgte mine med et spørgende blik, som fyldte mig med en rystende fryd. Vi brød hurtigt pausen og talte snart om os selv. Jeg fortalte hende mit navn og hun fortalte mig sit, Demoiselle Jeanne

d'Ys.

Hun fortalte om sin moder og faders død, om hvordan nitten år var blevet tilbragt i den lille befæstede gård sammen med barnepigen Pelagie, piqueuren Glemarec René samt de fire falkonerer, Raoul, Gaston, Hastur og Sieur Piriou louis, som alle havde tjent faderen. Hun havde aldrig været udenfor heden - aldrig havde hun set en menneskelig sjæl før, undtagen falkonererne og Pelagie. Hun vidste ikke, hvordan hun havde hørt om Kerselec; måske havde falkonererne fortalt hende om stedet. Hun kendte legenderne om Loup Garou og Jeanne la Flamme fra sin barnepige Pelagie. Hun broderede og spandt hør. Fuglene og hundene var hendes eneste adspredelse. Da hun havde mødt mig på heden var hun tæt ved at falde død om, i det øjeblik hun hørte min stemme. Hun havde, det var sandt, set skibe fra klipperne, men så langt øjet rakte på heden, hvorover hun ofte galopperede, var der intet tegn på liv. Der var en legende, som Pelagie havde fortalt, som berettede, at enhver, som var faret vild i det uudforskede hede-landskab, aldrig skulle vende tilbage, fordi heden var fortryllet. Hun vidste ikke, om det var sandt, og hun havde aldrig tænkt over det, før hun mødte mig. Hun vidste ikke om falkonererne nogensinde havde været udenfor heden, og om de kunne, hvis de ønskede det. Bøgerne i huset, som Pelagie havde læst op for hende, var flere hundrede år gamle.

Alt dette fortalte hun mig med en sød alvor, som man normalt kun oplever hos børn. Mit navn faldt hende let at udtale, og hun insisterede på, fordi mit fornavn var Philip, at jeg måtte have fransk blod i mig. Hun var ikke nysgerrig for at lære noget om verdenen udenfor, og jeg tænkte, at hun måske havde overvejet det, men mistet interessen af respekt

for de historier, som barnepigen havde fortalt hende.

Vi sad stadig ved bordet, og hun kastede druer til små fugle, som trådte frygtløst frem mellem vores fødder. Jeg begyndte at tale vagt om at gå, men hun ville ikke høre tale om det, og før jeg vidste af det, havde jeg lovet at blive en uge og jage med høg og hund i hendes selskab. Jeg fik ligeledes tilladelse til komme tilbage fra Kerselec og besøgte hende igen.

“Hvorfor,” sagde hun uskyldigt, “jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre, hvis du aldrig kommer tilbage;” og jeg, som vidste at jeg ingen ret havde til at vække hende af det pludselige chok, som erklæringen af min kærlighed måtte have bragt, sad stille, turde knap at ånde.

“Du vil besøge mig ofte?” spurgte hun.

“Meget ofte,” sagde jeg.

“Hver dag?”

“Hver dag.”

“Åh,” sukkede hun.

Hun rejste sig og tog min hånd med en barnlig uskyld, og vi vandrede gennem haven, under frugt-træer, til en grøn plæne, som var omkranset af en bæk. På plænen var der spredt femten eller tyve træstubbe - delvist indlejret i græsset - og på dem alle, på nær to, sad fugle. De var spændt fast til stubbene med snore, som var bundet til ringe omkring deres fødder, lige over klørne. En lille bæk af rent kildevand flød i en snoret retning, men med kort afstand til enhver træstub.

Fuglene peb og hylede, da pigen trådte frem, men hun gik fra den ene til den anden, gav kærtegn, og lod dem hvile kort tid på sit håndled.

“Er de ikke smukke?” spurgte hun. “Se her er der en

hedning-falk. Vi kalder den 'uværdig', fordi den fanger byttet i direkte jagt. Dette er en blå-falk. I falkoner-sprog kalder vi den 'ædel', fordi den svæver over byttet, styrtdykker og fanger det ovenfra. Denne hvide fugl er en ger-falk fra norden. Den er også 'ædel'. Her er en merlin, og denne er en heroner-falk.

Jeg spurgte hende, hvordan hun havde lært det gamle sprog om falkoner-jagt. Hun huskede det ikke, men mente at det måtte være hendes fader, som havde lært hende det, da hun var meget ung.

Så førte hun mig bort og viste mig unge fugle i reder. "Disse hedder niais i falkoner-sproget," forklarede hun. "En branchier er en ung fugl, som netop er parat til at forlade reden og hoppe fra gren til gren. En ung fugl, som endnu ikke har fået fjer, kaldes en sors, og en mué er en høg, som har fået fjer i fangenskab. Når vi fanger en vild fugl, som har udvokset fjer, da kalder vi den for en hagard. Raoul lærte mig, hvordan man klæder en fuglen på. Skal jeg lære dig, hvordan det gøres?"

Hun satte sig ved kanten af vandløbet mellem fuglene, og jeg kastede mig for hendes fødder for at lytte. Demoiselle d'Ys holdt en rosen-farvet fingerspids op og begyndte alvorligt.

"Først må man fange fuglen."

"Jeg er fanget," svarede jeg.

Hun lo meget kønt og fortalte mig at min 'dressur' måske ville blive vanskelig, da jeg var 'nobel'.

"Jeg er allerede tæmmet," svarede jeg, "indfanget og med klokke på."

Hun lo, henrykt. "Åh min tapre fugl; så vil du vende tilbage ved mit kald?"

“Jeg er din,” svarede jeg alvorligt.

Hun sad stille et øjeblik. Og så blev farven i hendes kinder forstærket og hun løftede igen sin finger, og sagde: “Lyt; jeg ønsker at tale om at være falkoner -”

“Jeg lytter, grevinde Jeanne d’Ys.”

Men igen faldt hun i staver, og hendes øjne syntes fikseret på noget bagved sommer-skyerne.

“Philip,” sagde hun omsider.

“Jeanne,” hviskede jeg.

“Det er alt, - det var hvad jeg ønskede,” sukkede hun, - “Philip og Jeanne.”

Hun strakte sin hånd frem og jeg rørte den med mine læber.

“Vind mig,” sagde hun, men denne gang var det kroppen og sindet, som talte i kor.

Efter et øjeblik begyndte hun igen: “Lad os tale om falkoner-kunsten.”

“Begynd,” svarede jeg; “vi har fanget fuglen.”

Jeanne d’Ys tog min hånd og fortalte mig, hvordan man med uendelig tålmodighed lærer den unge fugl at sidde på håndleddet, hvordan den lidt efter lidt vænner sig til lyden af klokker og selskab.

“I begyndelsen skal de have god appetit,” sagde hun; “og så, lidt efter lidt, reduceres føden, som vi kalder *pât*. Når, efter mange nætter tilbragt *au bloc*, som nu, lærer vi *hagard* at sidde stille på håndleddet, og så er fuglen klar til at blive lært at komme efter føden. Jeg binder *pâten* til enden af en snor, og denne ‘krog’ kaldes *enleurre*. Dernæst lærer jeg fuglen at komme til mig, når jeg begynder at hvirvle snoren rundt i cirkler omkring mit hoved. I begyndelsen smider jeg *pâten*, når fuglen kommer, og han spiser føden af jorden.

Efter et stykke tid vil han lære at fange *leurreen* i luften, imens jeg svinger den rundt om mit hoved eller blot trækker den hen over jorden. Efter det er det let at lære fuglen at fange et rigtig bytte, blot man altid husker ‘faire courtoisie á l’oiseau’, hvilket betyder, at man tillader fuglen at smage byttet.”

Et skrig fra en af fuglene afbrød hende, og hun rejste sig for at justere *longeen* som havde viklet sig om *blocen*, men fuglen blafrede fortsat med vingerne og skreg.

“Hvad *er* der galt?” sagde hun. “Philip, kan du se noget?”

Jeg kiggede mig omkring og først så jeg ingenting, som kunne forklare fuglens adfærd, som nu blev forstærket af skrig og bask fra alle fuglene. Da fangede mit øje en flad sten ved vandløbet, hvorfra pigen havde rejst sig. En grå slange bevægede sig langsomt over jordens overflade, og øjnene i dens flade trekantede hoved glimtede som damp.

“En couleuvre,” sagde hun stille.

“Den er harmløs, ikke sandt?” spurgte jeg.

Hun pegede på dens sorte V-formet figur i nakken.

“Den er den visse død,” sagde hun; “det er en giftslange.”

Vi betragtede reptilet som bevægede sig langsomt over den glatte sten, hvor solens stråler faldt på en varm plet.

Jeg løb fremad for at undersøge den, men hun greb fast i min arm og hulkede, “lad være Philip, jeg er bange.”

“For mig?”

“For dig, Philip, - jeg elsker dig.”

Og jeg tog hende i mine arme og kyssede hende på læberne, men alt hvad jeg kunne sige var: “Jeanne, Jeanne, Jeanne.” Og imens hun lagde sig rystende mod mit bryst, kunne jeg mærke, at noget ramte min fod i græsset, men jeg ænsede det ikke. Og igen ramte noget min ankel, og en

skarp smerte skød igennem mig. Jeg kiggede ind i Jeanne d'Ys' skønne ansigt og kyssede hende, og med al min styrke løftede jeg hende i mine arme og kastede hende fra mig. Jeg bøjede mig, rev giftslangen bort fra min ankel og stødte min hæl mod dens hoved. Jeg husker, at jeg følte mig svag og følelsesløs, - jeg husker, at jeg faldt mod jorden. Gennem mine langsomt opfattende øjne kunne jeg se Jeannes hvide ansigt, som bøjede sig mod mit, og da lyset i mine øjne blev slukket, mindes jeg stadig hendes arme omkring min hals, og hendes bløde kind mod mine let åbne læber.

Da jeg åbnede øjnene, kiggede jeg mig omkring i rædsel. Jeanne var forsvundet. Jeg så vandløbet og den flade sten, men fuglene og *blocene* var forsvundet. Jeg rejste mig hurtigt. Haven, frugt-træerne, vindebroen og gården; alt var forsvundet. Jeg stirrede åndsforladt på smuldrede ruiner, vedbends-beklædte og grå, og store træer havde skubbet sig frem. Jeg kravlede fremad, trak min følelsesløse fod med mig, og imens jeg bevægede mig, så jeg en fugl, som sejlede over trætoppene ved ruinen, og den steg i tættere og tættere cirkler, blev udtydelig og forsvandt i skyerne foroven.

"Jeanne, Jeanne," råbte jeg, men min stemme døde på mine læber, og jeg faldt blandt urterne. Og som Gud ønskede det, så havde jeg, uden at vide det, faldet over en smuldrende grav udskåret i sten fra Moderens Sorg. Jeg så jomfruens ansigt gengivet i den kolde sten. Jeg så korset og tornene ved hendes fødder, og under det kunne jeg læse:

Bed for Demoiselle Jeanne d'Ys' sjæl
Som døde i hendes ungdom af kærlighed
Til den fremmede, Philip.
1573

Men på den kolde grav lå en kvindes handske, stadig varm
og blød.

Profeternes paradis

Hvis kun vin og kærlighedens fornægtere
vil stå i profeternes paradis,
Så ak. Jeg tvivler på at profeternes paradis
er tomt som det hule af min hånd

Studiet

Han smilte og sagde: “Søg hende i verden”.

Jeg sagde: “Hvorfor fortælle mig om verden? Min verden er her, mellem disse vægge og glasset foroven; her iblandt glitrende flasker og kedeligt forgyldte våbenskjold, plettede rammer og lærreder, sorte kister og højryggede stole med mærkelige udskæringer og farvet i blå og guld.”

“Hvem venter du på?” sagde han, og jeg svarede: “Når hun kommer så skal jeg kende hende.”

I mit ildsted viskede tunger af flammer hemmeligheder til den hvide aske. I gaden nedenfor hørte jeg fodtrin, en stemme og en sang.

“Hvem venter du så på?” sagde han, og jeg svarede: “Jeg skal kende hende.”

Fodtrin, en stemme og en sang i gaden nedenfor, og jeg kendte sangen men hverken trinnene eller stemmen.

“Fjols!” råbte han. “Sangen er den samme, men stemmen og trinnene har forandret sig med årene.”

I ildstedet viskede tunger af flammer til den hvide aske: “Vent ikke længere; trinnene og stemmen i gaden er forsvundet.”

Så smilte han, og sagde: “Hvem venter du på? Søg hende i verden!”

Jeg svarede: “Min verden er her, mellem disse vægge og glasset foroven; her iblandt glitrende flasker og kedeligt forgyldte våbenskjold, plettede rammer og lærreder, sorte kister og højryggede stole med mærkelige udskæringer og farvet i blåt og guld.”

Spøgelset

Fortidens spøgelse ville ikke gå længere.

“Det er sandt,” sukkede hun, “at du finder en ven i mig, lad os vende om sammen. Du vil glemme, her, under sommerhimlen.”

Jeg holdte hende tæt, tiggede og kærtegnede, hvid af vrede, men hun nægtede.

Fortidens spøgelse ville ikke gå længere.

Ofringen

Jeg gik ind på en blomstermark, hvor kronbladene var hvidere end sne og hvor hjerterne var af det reneste guld.

Langt borte skreg en kvinde, “jeg har dræbt ham, som jeg elskede!” og fra en krukke hældte hun blod over blomsterne, hvor kronbladene var hvidere end sne og hvor hjerterne var af det reneste guld.

Langt borte fulgte jeg med, og på krukken læste jeg tusinde navne, mens det friske blod skvulpede til randen.

“Jeg har dræbt ham, som jeg elskede!” skreg hun. “Verden tørster, lad den drikke!” Hun gik bort og langt borte så jeg hende hælde blod på blomsterne, hvor kronbladene var hvidere end sne og hvor hjerterne var det reneste guld.

Skæbnen

Jeg kom til en bro, hvor kun få må passere.

“Passer!” råbte vogteren, men jeg lo, og sagde, “Der er endnu tid”, og han smilte og lukkede portene.

Til broen, hvor kun få må passere kom der unge og gamle. Alle blev nægtet adgang. Stille stod jeg og talte dem, indtil, trættet af deres støj og klageråb, at jeg igen kom til broen, hvor kun få må passere.

Skaren foran porten skreg op, “Han kommer for sent!” Men jeg lo, og sagde: “Der er tid.”

“Passer!” råbte vogteren, mens jeg gik over; så smilte han og lukkede porten.

Skaren

Der, hvor skaren var tættest i gaden, stod jeg sammen med Pierrot. Alle øjne var vendt imod mig.

“Hvad griner de af?” spurgte jeg, men han grinte og børstede kridtet af min sorte kappe. “Jeg forstår det ikke; det må være noget pudsigt, måske en ærlig tyv.”

Alle øjne var vendt imod mig.

“Han har stjålet din pung!” lo de.

“Min pung!” råbte jeg; “Pierrot - hjælp mig! Det er en tyv!”

De lo: "Han har stjålet din pung!"

Så trådte Sandheden frem og holdt et spejl. "Hvis han er en ærlig tyv," råbte Sandheden, "så vil Pierrot finde ham med dette spejl!" men han grinte kun og børstede kridtet af min sorte kappe.

"Ser du," sagde han, "Sandheden er den ærligste tyv, hun giver dig dit spejl tilbage."

Alle øjne var vendt imod mig.

"Anhold Sandheden!" råbte jeg, og glemte at det ikke var et spejl men en pung jeg mistede, stående med Pierrot, der, hvor skaren var tættest i gaden.

Jokeren

"Var hun retfærdig?" spurgte jeg, men han lo blot, lyttende til de klirrende klokker i sin hætte.

"Stukket," fniste han. "Tænk på den lange rejse, dage med fare og frygtelige nætter! Tænk på hvordan han vandrede, for hendes skyld, år efter år, gennem fjendtligt land, mens han længtes efter slægt og venner, længtes efter hende!"

"Stukket," fniste han, lyttende til de klirrende klokker i sin hætte.

"Var hun retfærdig?" spurgte jeg, men han snerrede blot, mumlende til de klirrende klokker i sin hætte.

"Hun kyssede ham ved porten," fniste han, "men i entreen rørte broderens velkomst hendes hjerte."

"Var hun retfærdig?" spurgte jeg.

"Stukket," klukkede han. "Tænk på den lange rejse, dage med fare og frygtelige nætter! Tænk på hvordan han vandrede, for hendes skyld, år efter år, gennem fjendtligt land, mens han længtes efter slægt og venner, længtes efter

hende.”

“Hun kyssede ham ved porten, men i entreen rørte broderens velkomst hendes hjerte.”

“Var hun retfærdig?” spurgte jeg, men han snerrede blot, lyttende til de klirrende klokker i hans hætte.

Det grønne rum

Klovnen vendte sit pudrede ansigt mod spejlet.

“At være retfærdig er at være smuk,” sagde han, “hvem kan sammenligne sig med mig i min hvide maske.”

“Hvem kan sammenligne sig med ham med den hvide maske,” spurgte jeg døden ved siden af mig.

“Hvem kan sammenligne sig med mig?” spurgte døden, “for jeg er dog endnu mere bleg.”

“Du er meget smuk,” sukkede klovnen, og vendte sit pudrede ansigt bort fra spejlet.

Kærligheds testen

“Hvis det er sandt at du elsker hende,” sagde Kærlighed, “så giv hende disse smykker, som vil vanære hende, og derved vanære dig for at elske een i vanære. Hvis det er sandt at du elsker,” sagde Kærlighed, “så vent ikke længere.”

Jeg tog smykkerne og gik til hende, men hun trådte på dem, hulkende: “Lær mig at vente - jeg elsker dig.”

“Så vent, hvis det er sandt,” sagde Kærlighed.

De fire vindes gade

“Ferme tes yeux à demi,
Croise tes bras sur ton sein,
Et de ton cœur endormi
Chasse à jamais tout dessein.”

“Je chante la nature,
Les étoiles du soir, les larmes du matin,
Les couchers de soleil à l’horizon lointain,
Le ciel qui parle au cœur d’existence future!”

Dyret standsede på tærsklen, lyttende og parat, klar til at flygte hvis nødvendigt. Severn lagde sin palette fra sig, og holdt hånden ud som en indbydelse.

“Mis,” sagde han, i en lav, behagelig tone, “kom ind.”

Spidsen af hendes tynde hale rørte sig usikkert.

“Kom ind,” sagde han igen.

Tilsyneladende fandt hun hans stemme beroligende, for langsomt satte hun sig til ro på alle fire ben, øjnene stadig fastholdt mod ham, hendes hale gemt langs pelsens sider.

Han rejste sig fra sit staffeli, smilende. Hun betragtede ham roligt, og da han gik hen imod hende betragtede hun ham, og uden at gøre en bevægelse bøjede han sig ind over hende; hendes øjne fulgte hans hånd indtil den rørte hendes

hoved. Så udstødte hun et forsigtigt *miau*.

Det var en vane Severn havde, at tale med dyr, sikkert fordi han levede så ensomt; og nu sagde han, "hvad er der galt, mis?"

Hendes frygtsomme øjne søgte hans.

"Jeg forstår," sagde han blidt, "du skal få det med det samme."

Derefter bevægede han sig hurtigt rundt, som en vært med pligter, vaskede en underkop, fyldte den med mælk fra flasken på vindueskarmen, og knælende smuldrede han noget brød.

Dyret rejste sig og sneg sig hen imod underkoppen.

Med håndtaget af en paletkniv rørte han krummer og mælk sammen og trådte tilbage, og hun stak undersøgende sin næse ned mod underkoppen. Han iagttog hende i stilhed. Fra tid til anden klirrede underkoppen på det flisebelagte gulv, når hun forsøgte at fange en godbid på kanten af den; til sidst var alt brødet spist, og den lyserøde tunge bevægede sig over ethvert sted, som stadig rummede en smule mælk, indtil underkoppen til sidst var som poleret marmor. Så satte hun sig op, vendte køligt ryggen imod ham og begyndte at vaske sig.

"Bliv ved," sagde Severn, meget interesseret, "du behøver det."

Hun trykkede et øre fladt, men det afbrød ikke hendes vask på nogen måde. Mens snavset langsomt blev fjernet, bemærkede Severn den hvide kat, som naturen havde intenderet. Hendes pels manglede hele pletter, på grund af sygdom eller kamp, hendes hale var knoklet og rygsøjlen skarp. Men hvilken charme hun besad stod mere og klart for hvert slik, og han ventede nu, indtil hun var færdig-vasket, førend han

genoptog samtalen. Da hun til sidst lukkede sine øjne og foldede forpoterne under brystet, begyndte han meget blidt: "Mis, fortæl mig om dine problemer."

Ved lyden af hans stemme brød hun ud i grov rumlen, som han genkendte som et forsøg på at spinde. Han bøjede sig over hende for at stryge hende på kinden og hun gav et lille *miau* fra sig, et elskværdigt, spørgende *miau*, hvortil han svarede, "Du er i sandhed forbedret, og når du har gendannet din pels, vil du blive en smuk fugl." Tydeligt smigret rejste hun sig og marcherede rundt om hans ben, skubbede hovedet ind imellem dem og udstødte tilfredse bemærkninger, som han besvarede med alvorlig høflighed.

"Hvad sendte dig herhen," sagde han - "ind i De fire vindes gade, op ad de fem etager til min dør, hvor du blev budt velkommen? Hvad forhindrede din mulige flugt, da jeg vendte mig fra mit lærred og stirrede ind i dine gule øjne? Er du en latiner-kat, ligesom jeg er en mand fra Latinerkvarteret? Og hvorfor bærer du et rosen-farvet blomstret strømpebånd rundt om din hals? Katten var kravlet op i hans skød, og nu spandt den, mens han lod sin hånd glide over den tynde pels.

"Undskyld mig," fortsatte han i en doven beroligende tone, som passede til kattens spinden, "hvis jeg synes taktløs, men jeg kan ikke undgå at tænke på dit rosen-farvet strømpebånd, med maleriske blomster og en fin spænde af sølv. For spændet er af sølv; jeg kan se møntmærket på kanten, sådan som det foreskrives af Den Franske Republiks love. Og hvorfor er båndet vævet af rosen-silke og udsøgt broderet, - hvorfor er dette silkebånd med en spænde af sølv om din fine hals? Er jeg indiskret, hvis jeg spørger, om ejeren af dette strømpebånd er din ejer? Er det en gammel dame,

som lever i forfængelige minder om sin ungdom, stolt, som klæder og dekorerer dig med sine intime personlige ejendele. Omkredsen af strømpebåndet foreslår dette, for din hals er slank og båndet passer dig. Men jeg bemærker ligeledes - jeg bemærker de fleste ting - at strømpebåndet er i stand til at udvide sig. De sølv-farvet snøreringe, hvoraf der er fem, er beviset. Og nu observerer jeg, at den femte snøre er slidt ned, som om at presset på båndet lå der. Det ser ud til at foreslå en godt afrundet form.

Katten krøllede sine poter i tilfredshed. Gaden udenfor var meget stille.

Han fortsatte sin mumlen: "Hvorfor skulle din ejer klæde dig i en genstand, som burde være nødvendig for hende i alle situationer? I det mindste i de fleste situationer. Hvorfor valgte hun at klæde din hals med dette stykke stof af silke og sølv? Var det et øjeblikks lune, - da du, før du mistede din skønne pels, marcherede syngende ind i hendes sove-kammer for at sige godmorgen? Naturligvis, og hun sad iblandt puder med krøllet hår, som faldt ned til skuldrene, og du sprang op på sengen, og spandt: 'Godmorgen, min dame.' Ah, det er meget let at forstå." Han gabte og lagde hovedet tilbage mod stolens ryg. Katten spandt stadig, spændte og slappede de polstrede kløer over hans knæ.

"Skal jeg fortælle dig alt om hende, kat? Hun er meget smuk - din ejer," mumlede han døsigt, "og hendes hår er tungt som brændt guld. Jeg kunne male hende, - ikke på lærred - for jeg skulle bruge skygger og toner og nuancer og farver mere pragtfulde end den pragtfulde iris i en regnbue. Jeg kunne alene male hende, hvis jeg lukkede øjnene, for alene i drømme kan farverne, som jeg behøver, blive fundet. Til øjnene skulle jeg bruge azur fra en himmel uden skyer -

himlen fra en drøms landskab. Til hendes læber skulle jeg bruge roser fra et palads i drømmeland, og til hendes pande vil jeg benytte snedriver fra bjerge, som rejser sig i fantastiske tinder mod måner; - åh, meget højere end vores måne her, - krystal-måner fra drømmenes land. Hun er - meget - smuk, din ejer.”

Ordene døde på hans læber og hans øjenlåg blev lukket.

Katten var, ligeledes, faldet i søvn, hendes kind lå på en side, hendes poter helt afslappede.

II

“Det er heldigt,” sagde Severn, mens han rejste og strakte sig, “at vi har glemt tiden, for jeg har intet, som jeg kan tilbyde til aftensmad, men mon ikke der kan købes noget for en franc af sølv.”

Katten på knæet rejste sig, krummede ryggen, gabte og så op på ham.

“Hvad skal det være? En stegt kylling med salt? Nej? Du foretrækker oksekød? Naturligvis, - og jeg skal have et æg og hvidt brød. Nu til vinene. Mælk til dig? Godt. Jeg skal have lidt vand, frisk fra skoven,” sagde han mens han rakte ud efter en spand i håndvasken.

Han tog sin hat på og forlod rummet. Katten fulgte ham til døren, og efter at han havde lukket den efter sig, satte hun sig ned, snuste i revnerne og bevægede et øre ved enhver lyd i den skøre gamle bygning.

Døren fornedet blev åbnet og lukket igen. Katten stirrede alvorligt, et øjeblik tvivl, og hendes ører blev afslappet i en nervøs forventning. Hun rejste sig med et ryk i halen og begyndte en lydløs tur gennem studiet. Hun snuste til en dunk

med terpentin og vendte hurtigt tilbage til bordet, som hun sprang op på. Efter at have tilfredsstillet sin nysgerrighed, med hensyn til en klump af modellervoks, vendte hun tilbage til døren og satte sig ned med øjnene vendt mod dørtærsklen. Dernæst løftede hun sin stemme i en tynd klage.

Da Servern vendte tilbage, virkede han alvorlig, mens katten, glad og demonstrativ, marcherede omkring ham og gned sin mager krop imod hans ben. Hendes hoved blev entusiastisk stødt imod hans hånd gentagne gange, og hun spandt og gav så et lille hvin fra sig.

Han placerede et stykke kød, pakket ind i brunt papir, på bordet, og med en lommekniv skar han det i strimler. Han tog mælk fra flasken, som engang havde indeholdt medicin, og hældte det i underkoppen ved kaminen.

Katten bukkede sig foran koppen, og den spandt og spiste på samme tid.

Han kogte sit æg og spiste det med en skive brød til, mens han betragtede hende, optaget af det strimlede kød. Da han havde spist, fyldte og tømte han et glas med vand fra spannen i håndvasken. Han satte sig ned og tog hende op i skødet, hvor hun igen begyndte at vaske sig. Han begyndte at tale igen, mens han til tider kærligt kærtegnede hende.

“Kat, jeg har fundet ud af hvor din ejer bor. Det er ikke langt borte, - det er her, under det samme utætte loft, men i nord-enden, som jeg ikke troede var beboet. Min vicevært fortalte mig det. Ved et tilfælde var han næsten ædru her i aften. Slagteren på rue de Seine, hvor jeg købte kødet, kender dig, og den gamle bager identificerede dig med unødvendig sarkasme. De fortæller mig hårde fortællinger om din ejer, som jeg ikke kan tro. De siger, at hun er doven, forfængelig og fornøjelsessyg. De siger, at hun er dum og hensynsløs.

Den lille billedhugger i stueetagen var ved at købe brød hos bageren. Han talte til mig i aften for første gang, selvom vi altid har hilst på hinanden. Han siger, at hun er meget god og meget smuk. Han har kun set hende en gang og kender ikke hendes navn. Jeg takkede ham; - jeg ved ikke hvorfor jeg takkede ham så varmt. Bageren siger, 'ind i de forbandede De fire vindes gade, de fire vinde blæser alt ondt med sig.' Skulptøren kiggede forvirret, og gik så med sit brød. Han sagde til mig, 'jeg er sikker, Monsieur, at hun er ligeså god som hun er smuk.' ”

Katten var færdig med at vaske sig, og nu sprang den roligt ned på gulvet, og gik til døren, hvor den snuste lidt rundt. Han knælede ned ved siden af hende, og løsnede strømpebåndets spænde, og holdt det et øjeblik i sine hænder. Efter en tid sagde han: “Der er et navn indgraveret under sølvspændet. Det er et smukt navn, Sylvia Elven. Sylvia er en kvindes navn, og Elven er navnet på en by. I Paris, i dette kvarter, først og fremmest i De fire vindes gade, bliver navne slidte og skiftet ud, når moden ændrer sig i takt med årstiderne. Jeg kender den lille by Elven, for der mødte jeg Skæbnen ansigt til ansigt, og Skæbnen var ubarmhjertig. Men ved du, at i Elven havde Skæbnen et andet navn, og det navn var Sylvia?”

Han fjernede strømpebåndet og rejste sig og kiggede ned på katten, som lå sammenrullet ved den lukkede dør.

“Navnet Elven har en charme over sig. Det fortæller om enge og klare floder. Navnet Sylvia bekymrer mig som parfume, der dufter af døde blomster.”

Katten gav et *miau* fra sig.

“Ja, ja,” sagde han beroligende, “jeg vil levere dig tilbage. Din Sylvia er ikke min Sylvia; verden er stor og Elven er

ikke ukendt. Og her i det fattige Paris, i mørket og skidtet, i de sørgelige skygger fra gamle huse, virker disse navne velgørende på mig.”

Han løftede hende i sine arme og trådte ud i den stille korridor, som førte til trappen. Ned ad de fem etager og ud i den måneskins oplyste gård, forbi den lille skulptørs hule, og så ind i nordfløjen og op ad de orme-ædte trapper indtil han nåede til en lukket dør. Da han havde banket nogle gange, bevægede noget sig bag døren; den blev åbnet og han trådte ind. Rummet var mørkt. Da han trådte over tærsklen sprang katten ud af hænderne og ind i skyggerne. Han lyttede, men hørte intet. Stilheden var trykkende og han tændte en tændstik. Ved hans albue stod et bord og på bordet stod et stearinlys i en forgyldt stage. Han tændte lyset, og kiggede sig omkring. Rummet var stort, og det var opfyldt med broderede hængende tæpper. Kaminen var fyldt med grå aske fra et dødt bål. I en fordybning ved vinduet stod en seng, hvor sengetøjet, fint og blødt som silke, rørte det polerede gulv. Han løftede lyset over sit hoved. Et lommetørklæde lå ved hans fødder. Det var svagt parfumeret. Han vendte sig mod vinduerne. Foran dem var der en sofa og på den lå der smidt, hulter til bulter, en kjole af silke, en samling af lyst tøj, hvidt og sart som en edderkops spind, samt lange og krøllede handsker. På gulvet nedenfor lå der strømper, små spidse sko og et strømpebånd af rosenrødt silke med blomster og en spænde af sølv. Han undrede sig og trådte frem, og trak de tunge gardiner fra. Lyset blussede op i hans hånd, og hans øjne mødte to andre øjne, vidt åbne og smilende, og lysets flammer blinkede i hår, som var tungt som guld.

Hun var bleg, men ikke så hvid som han; hendes øjne var

ubekymret som et barns; han stirrede, rystede fra hoved til fod, mens lyset flimrede i hånden.

Til sidst hviskede han: "Sylvia, det er mig."

Og igen sagde han, "Det er mig."

Da, med viden om at hun var død, kyssede han hende på munden. Og gennem denne lange nat sad katten på hans knæ og spandt, strammede og afslappede sine kløer, indtil lyset på himlen, over De fire vindes gade, var falmet.